

Giới thiệu Tinh Thần Đại Đế

Phồn Tinh Đại Lục, Võ giả có thể cường hóa bản thân bằng cách thức tỉnh Tinh Hồn, nhờ vậy mà có được sức mạnh ngao du thiên địa.

Một thiếu niên bị người người cho là phế vật vì không thể thức tỉnh Tinh Hồn, trong một dịp hội tụ cùng gia tộc để nhận tổ quy tông thì bị mọi người khinh bỉ, nhận đủ loại lăng nhục cười chê.

Trong lúc vô tình xúc động di vật do phụ thân lưu lại, thức tỉnh Tinh Hồn kỳ dị có thể thăng cấp.

Từ đây cá chép hoá rồng, từng bước trở nên mạnh mẽ, chiến thiên kiêu, chiến quân hùng, chiến tẫn thiên địa, thành tựu muôn đời đại đế---

Mời chư vị đạo hữu cùng đón đọc Tinh Thần Đại Đế!!!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nhận Tổ Quy Tông

Phồn Tinh Đại Lục.

Thiên Phong Quốc, Húc Nhật Thành, Bạch phủ.

Một thiếu niên ước chừng 16 tuổi đứng ở bên trong đại sảnh.

Hắn ăn mặc quần áo cũ kỹ hoàn toàn không hợp với đại sảnh xa hoa.

"Người tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Thực lực gì?"

Ở giữa đại sảnh, Bạch Gia gia chủ Bạch Quân Chính hờ hững nhìn thiếu niên.

"Ta gọi là Lạc Thần, năm nay 15 tuổi, thực lực là... Tinh Đồ tam trọng." Thiếu niên thấp giọng nói, tiếng trào phúng cũng theo đó vang lên.

"Hahaha...ta không có nghe lầm đi, ngay cả người hầu quét nhà xí của Bạch Gia chúng ta cũng có thực lực cao hơn thế!"

"Đúng vậy, nếu tên phế vật này vào nhà chúng ta, gia tộc chúng ta sẽ trở thành trò cười trong toàn bộ Húc Nhật Thành!"

"Hừ, con hoang đúng là con hoang, chỉ có thể là phế vật."

Lời nói cay độc tựa như lưỡi dao sắc bén không ngừng đâm vào trong lòng, thiếu niên nắm chặt hai tay, khuôn mặt thanh tú cũng vì phẫn nộ mà xanh mét.

Lạc Thần hít một hơi thật sâu rồi lại phun ra ngoài, chỉ một nhịp thở nét mặt phẫn nộ trên khuôn mặt hắn đã không thấy đâu, đôi lại là sự lạnh nhạt cùng thất vọng: "Mẫu thân, đây chính những gì người dặn dò lúc lâm chung, bảo ta tới đây những lại người nhà." Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Quân Chính, đây mới là người quyết định lưu hắn lại.

Trong mắt Bạch Quân Chính chợt lóe lên vẻ khiếp sợ, một thiếu niên 15 tuổi lại có thể khống chế cảm xúc của mình đến cảnh giới này quả thật là khó tin. Đáng tiếc đây là một thế giới võ giả vì tôn, cho dù khống chế cảm xúc mạnh tới đâu nhưng không có thiên phú tu võ thì cũng vô dụng.

Hắn nhàn nhạt hỏi:

"Người muốn nhận tổ quy tông, có tin vật sao?"

"Có!"

Lạc Thần thận trọng từ trong lòng lấy ra một miếng ngọc bội đưa qua.

Miếng ngọc này là kỷ niệm duy nhất mà mẫu thân để lại cho hắn. Ngọc bội lớn chừng 1 tấc, màu trắng, có một mặt ghi chữ "Bạch" rất rõ ràng, mặt khác thì có một đóa hoa hải đường sinh động như thật.

Hải Đường là tên của mẫu thân Lạc Thần-Bạch Hải Đường.

Tiếp nhận ngọc bội, Bạch Chính Quân có hơi mất tập trung. Một lúc sau, ánh mắt hắn nhìn về phía Lạc Thần đã có một chút biến hóa:

"Tinh Hồn của ngươi là cái gì?"

Hắn đã quyết định, nếu Tinh Hồn của Lạc Thần cũng không quá tệ, như vậy sẽ cho phép hắn nhận tổ quy tông, dù sao thì Lạc Thần cũng có máu mủ ruột thịt với hắn. Tuy rằng quan hệ này đã bị hắn chặt đứt từ rất nhiều năm về trước.

Ánh mắt Lạc Thần buồn bã:

"Ta... không có thức tỉnh Tinh Hồn."

Đây là điều khiến hắn đau lòng nhất!

Ở Phồn Tinh Đại Lục, Tinh Hồn là Thiên Phú mà mọi người sinh ra đã có, cho dù là ăn mày ven đường cũng có thể thức tỉnh Tinh Hồn.

Năm nay Lạc Thần 15 tuổi, nhưng hắn đã dùng hết các loại biện pháp vẫn không thể thức tỉnh Tinh Hồn. Vì vậy hắn thừa nhận gần 15 năm chế nhạo cùng châm chọc, cho nên hắn đã

rèn luyện ra năng lực khổng chế cảm xúc cùng ẩn nhẫn vượt xa bạn bè cùng lứa tuổi.

Thực ra đối với việc mình không thể thức tỉnh Tinh Hồn, Lạc Thần cũng đoán được một ít, chỉ là nguyên nhân kia lại liên quan đến một bí mật rất lớn của hắn. Ngay cả mẫu thân hắn cũng không nói.

Không ngoài dự kiến nghe được hắn không có thức tỉnh Tinh Hồn, trong đám người ở hai bên sườn lại truyền ra những tiếng cười không kiêng nể gì.

Trong đó có một giọng nữ vô cùng chói tai:

"Một đứa con hoang phế vật, quả nhiên là do con tiện nhân Bạch Hải Đường kia sinh ra."

Người nói chuyện gọi là Bạch Băng Nhi, năm nay 16 tuổi đã là Tinh Sĩ tam trọng, là người mạnh nhất trong đám con cháu Bạch gia thế hệ này, cũng là đứa cháu gái mà Bạch Quân chính yêu thương nhất.

Thiếu niên đất chí làm cho nàng có tính cách ngang ngược cùng kiêu ngạo, cho nên nàng châm chọc Lạc Thần mạnh liệt nhất, nói chuyện cũng vô cùng độc ác.

"Nguoi!Nói!Cái!Gi!"

Lạc Thần chợt quay đầu nhìn Bạch Băng Nhi, hai mắt sáng ngời trở nên đỏ đậm, khuôn mặt dữ tợn.

Những người này mắng hắn, hắn có thể nhẫn, nhưng hắn không cách nào chịu đựng được có người nhục mã mẫu thân của hắn.

Đây là điềm mầu chốt của hắn!

Đáng tiếc, ở trong mắt Bạch Băng Nhi hắn chỉ là một cái phế vật ngay cả Tinh Hồn cũng không thức tỉnh được, cho dù phần nộ thì có thể làm gì?

Cái cảm tuyết trắng khẽ nhếch lên, Bạch Băng Nhi khinh thường liếc nhìn hắn một cái, giọng điệu lạnh lẽo:

"Không nghe rõ sao, bồn tiểu thư nói, người chính phế vật con hoang do tiện nhân sinh ra."

Có lẽ là tức giận rồi, trong lúc nói chuyện thì ẩn ký hình kiếm màu xanh lá ngay chỗ ẩn đường của Bạch Băng Nhi hơi lộ lóe một cái.

Ẩn ký Tinh Hồn!

Chỉ có vô giả Tinh Sĩ cảnh thì ở mi tâm mới xuất hiện ẩn ký Tinh Hồn.

Hình kiếm đại biểu cho Tinh Hồn kiếm, mà màu xanh lá đại biểu cho cấp bậc Tinh Hồn của Bạch Băng Nhi.

Phẩm cấp Tinh Hồn chia làm chín loại: đỏ, cam, vàng, lục, xanh lá, xanh lam, tím, bạc, kim. Trong đó màu đỏ kém nhất, tốt nhất là màu kim.

Ở Húc Nhật Thành này thì màu xanh lá đã là đỉnh cấp Tinh Hồn, người có được Tinh Hồn này tuyệt đối là thiên tài.

Nhưng, thì tính sao?

"Bộp!"

Một tiếng vang thanh thúy truyền khắp toàn bộ đại sảnh.

Bàn tay Lạc Thần hung hăng tát vào gương mặt vô cùng mịn màng của Bạch Băng Nhi, năm đầu tay vô cùng chói mắt.

Toàn bộ người trong đại sảnh đều ngây người.

Không ai có thể nghĩ đến Lạc Thần lại dám ra tay với công chúa được Bạch gia sủng ái nhất.

Bạch Băng Nhi đưa tay bụm mặt ngờ ngạc đứng ở đó, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng chịu oan ức nên trực tiếp bị đánh ngốc.

"Một cái tát này là ta đánh thay mẫu thân ta. Nếu có lần sau, coi như liều mạng ta cũng sẽ cho ngươi trả giá đắt." Dứt lời, Lạc Thần xoay người đi ra phía ngoài.

Cho đến lúc này Bạch Băng Nhi mới tỉnh táo lại.

"A!"

Một tiếng thét chói tai vang lên, Bạch Băng Nhi phát cuồng.

"Vèo!"

Một bóng mờ màu trắng hiện lên, Lạc Thần chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, ngực đau nhức...cả người bị một kích đánh bay ra ngoài.

"Oành!"

Sau lưng Lạc Thần hung hăng nên vào cây cột ở hành lang, phun một ngụm máu tươi tại chỗ.

"Phế vật chính là phế vật, không chịu nổi một kích."

Bạch Băng Nhi vỗ vỗ bàn tay giống như vừa rồi chụp tro bụi, nhìn thấy Lạc Thần mềm mại ngã xuống trên mặt đất, trong mắt mang theo vẻ khinh thường.

Máu tươi không ngừng từ trong miệng chảy xuống, Lạc Thần dựa vào cây cột gian nan đứng lên.

Một kích vừa rồi khiến cho cho cốt cách ở trước ngực hắn gần như đứt gãy toàn bộ, tạng phủ cũng chịu nội thương nghiêm trọng.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng cái điều trụ hình tháp đeo ở trước ngực đâm thật sâu vào trong máu thịt của mình.

Điều trụ này là mẫu thân hấn giao cho trước lúc lâm chung, nghe nói là di vật mà phụ thân hấn chưa từng gặp mặt lưu lại.

Dùng tay áo lau vết máu trên khoe miệng, Lạc Thần nhìn Bạch Chính Quân đang làm như không thấy thật sâu, đưa bàn tay qua, hấn muốn lấy lại miếng ngọc bội của mẫu thân.

Tuy rằng hấn rất muốn hoàn thành di nguyện của mẫu thân nhưng người ta không cần hấn, hấn cũng không có khả năng mặt dài mày dạng ăn vạ ở nơi này. Đây không phải là nhận thân, mà là ăn xin.

Nhìn thấy hấn đưa tay ra Bạch Quân Chính đầu tiên là hơi sững sốt, ngay sau đó quay đầu nhìn về thị nữ đứng bên cạnh:

"Đi lấy 100 lượng Hoàng Kim tới."

Biết được Lạc Thần không có thức tỉnh Tinh Hồn thì hấn đã đánh mất ý nghĩ cho Lạc Thần nhận tổ quy tông.

Giống như mọi người từng nghị luận lúc trước, hấn là Bạch Gia gia chủ, hấn quyết không thể để cho Bạch Gia trở thành trò cười ở Húc Nhật Thành này. Cho nên hấn tính toán bồi thường cho Lạc Thần một chút, dù sao giữa hai người xác thực là có quan hệ máu mủ.

"100 lượng Hoàng Kim!"

Lần này đến phiên Lạc Thần sững sốt. Đây là ý gì? Tinh thương hay là thương hại, hay là bố thí?

Thì ra là ở trong mắt bọn họ cái gọi là máu mủ tình thâm cũng chỉ đáng giá 100 lượng hoàng kim mà thôi.

Lạc Thần lắc đầu nói:

"Bạch lão tiên sinh đã hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn lấy lại miếng ngọc bội mà thôi, miếng ngọc bội này không chỉ đánh giá 100 lượng hoàng kim."

Nghe Lạc Thần nói vậy, Bạch Quân Chính hơi lộ vẻ xấu hổ, nhưng sau đó biến mất không thấy, đưa tay trả lại ngọc bội.

"Hừ! Cầm cái đồ rách nát cũng xem là bảo bối, còn tự cho là thanh cao."

Không chờ Lạc Thần nhận lấy, Bạch Băng Nhi hừ lạnh một tiếng, giật lấy ngọc bội ném xuống mặt đất.

"Bùm!"

Một tiếng vang thanh thúy, ngọc bội trực tiếp vỡ thành 4 mảnh rơi rớt trên mặt đất.

"Oành!"

Trong lòng Lạc Thần giống như có ngọn lửa thiêu đốt, hàm răng cắn chặt rung động mạnh liệt khiến cho cơ thể hấn đều run lên.

Đây là vật phẩm duy nhất mà mẫu thân để lại cho hấn. Bây giờ lại bị đập nát.

"Cho dù liều mạng ta cũng phải để cho Bạch Băng Nhi trả giá đắt."

Đây là ý nghĩ trong đầu Lạc Thần vào giờ phút này.

Nhưng ngay khi hấn chuẩn bị xông lên thì đột nhiên dừng lại.

Nhanh chóng nhận mảnh vỡ ngọc bội trên mặt đất. Hấn nhìn người nhà Bạch gia thật sâu, sau đó gian nan bước chân đi ra khỏi Bạch phủ.

Không phải hấn sợ....mà là ở ngay lúc hấn chuẩn bị ra tay thì hấn rõ ràng cảm giác được cái điều trụ hình tháp mà phụ thân lưu lại đâm vào ngực mình...hình như nó đang xuất hiện biến hóa nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cảnh Trong Mơ

Mặt trăng như mâm ngọc, bầu trời đầy sao chớp động.

Ở một góc tường âm u, Lạc Thần vô lực nằm ở nơi đó, hấn bị thương quá nặng, đã không kiên trì được lâu nữa.

Nhìn mặt trăng tròn trong trời đêm kia, Lạc Thần chưa xót tự giễu, lầm bầm một mình:

"Có lẽ ta là kẻ xuyên việt xui xẻo nhất đời!"

Đây chính là bí mật lớn nhất hấn chưa từng nói cho bất kỳ ai.

Cũng là hấn suy đoán nguyên nhân vì sao không thể thức tỉnh được Tinh Hồn.

Nhắm mắt lại, Lạc Thần cảm giác được ý thức của mình đang từ từ tan biến.

Đúng lúc này, cái điều trụ hình tháp đã đâm vào trước ngực hấn trước đó bỗng dưng lập lờ u mang.

Lạc Thần cảm giác như mình đang nằm mơ.

Trong giấc mơ, trước ngực hắn bỗng nhiên toát lên một vầng sáng lộng lẫy, theo sau thì vầng sáng này hóa thành cột sáng xông thẳng lên phía chân trời, hoàn toàn đi vào chỗ sâu nhất trên trời sao.

Ở nơi đó có vô số điểm sáng lấp lờ, chúng nó giống như bị cái gì hấp dẫn, trực tiếp xuyên qua vô tận thời không, hoàn toàn bao phủ cơ thể hắn.

Trong mộng lung, hắn nhìn thấy sâu trong trời sao. Nơi đó có một tòa bảo tháp.

Tòa bảo tháp này nhìn không thấy giới hạn, không biết rộng bao nhiêu, mà cũng không biết cao bao nhiêu. Dường như nó là trung tâm của toàn bộ trời sao, là duy ngã độc tôn.

Những tinh cầu khổng lồ ở xung quanh nó chả khác gì con kiến dưới chân voi, vô cùng nhỏ bé.

Tiếp đó, có một ngọn lửa màu bạch kim có thể tích còn lớn hơn tinh cầu lao ra khỏi bảo tháp, sau đó bay về phía hắn, theo khoảng cách ngày càng gần thể tích của nó cũng càng ngày càng nhỏ, những nơi ngọn lửa này đi qua không gian này đều bị đốt thành hư vô.

Đến khi nó đến trước người Lạc Thần thì thể tích của nó chỉ còn lớn chừng nắm tay, nhưng nó lại không có ý dừng lại mà trực tiếp xông vào cơ thể của Lạc Thần.

Đau!

Đau đến thấu xương!

Lạc Thần cảm thấy dường như linh hồn của mình đang bị thiêu đốt, hận không thể lập tức chết ngay cho bớt đau.

Ngay sau đó hắn cảm giác được linh hồn của mình thật sự đang nhanh chóng biến mất, bao gồm cả ý thức cùng tư tưởng.

Ngọn lửa màu bạch kim này lơ lửng trong cơ thể Lạc Thần, khi thì bay lên, khi thì hạ xuống, có vẻ như rất có linh tính.

Khi nó hạ xuống, quần áo Lạc Thần nháy mắt bị bốc hơi, mùi vị thịt nướng truyền ra.

Mà khi nó bay lên, những bộ phận trên cơ thể Lạc Thần bị thiêu đốt lại khôi phục hoàn hảo trong nháy mắt.

Như thế lặp lại hơn mười lần, ngọn lửa bạch kim kia chột dừng lại trông chốc lát.

Chần chờ nửa ngày sau, dường như ngọn lửa kia đã tìm được phương pháp giải quyết vấn đề này.

Màu sắc của nó từ màu bạch kim biến thành màu vàng kim. Theo màu sắc thay đổi, nhiệt độ của nó cũng giảm xuống.

Ngọn lửa vàng kim lại phóng về phía Lạc Thần lần nữa, nhưng vẫn không hiệu quả, cơ thể Lạc Thần vẫn không thể thừa nhận.

Bất đắc dĩ, ngọn lửa đành phải một lần nữa thay đổi màu sắc, giảm nhiệt độ xuống, màu bạc, màu tím, màu lam, xanh xanh lá, màu lục, màu vàng, màu cam. tất cả đều không được.

Cơ thể Lạc Thần vẫn còn bị bỏng rát, nếu không nhờ có cột sáng tinh thần bao phủ, e là hắn sớm bị đốt chết vô số lần.

Mà lúc này, ngay cả cột sáng tinh thần cũng đã bắt đầu âm ảm, dường như không được bao lâu sẽ biến mất.

“Chi!”

Bên trong ngọn lửa màu cam truyền ra một tiếng thét chói tai kèm theo sự nôn nóng, ngọn lửa bắt đầu xoay nhanh, màu sắc dần dần chuyển về màu đỏ.

Cũng trong chớp mắt này, ngọn lửa màu đỏ rút cuộc đi vào trong cơ thể Lạc Thần. cột sáng tinh thần cũng hoàn toàn biến mất!

.

“A.”

Lạc Thần đột nhiên kêu một tiếng ngồi dậy, cả người mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển. Trên mặt hắn vẫn còn lưu lại vẻ kinh sợ, linh hồn bị bị bỏng rát thật sự là khác ghi trong lòng.

Có chút nghĩ mà sợ vô vô ngực:

“Sao lại có giấc mơ chân thật như vậy?”

Chờ đã!

Bàn tay Lạc Thần dừng lại ở trước ngực, sờ sờ một lúc.

Phải biết rằng vừa nãy hắn chỉ hơi cử động nhỏ thôi cũng đã rất tốn sức, hơn nữa trước ngực bị Bạch Băng Nhi đánh thương vậy mà khôi phục bình thường.

“Chẳng lẽ, vừa rồi không phải mơ?”

Lạc Thần nhanh chóng xác định điều này, hắn không kịp nghĩ ngợi, vội vàng đứng dậy chạy thật nhanh về nhà.

Ngay khi Lạc Thần vừa rời đi không lâu, ba bóng người gần như cùng một lúc xuất hiện, một người trong đó đúng là Bạch Quân Chính.

“Cột sáng tinh thần thật là mạnh, người này thức tỉnh Tinh Hồn ít nhất cũng là màu xanh lá, thậm chí có khả năng là màu lam.”

Một lão giả râu tóc trắng xoá nhưng khuôn mặt trẻ tuổi khiếp sợ nói.

“Trần gia chủ, lần này sợ là ngươi nhìn lầm rồi. Tinh Hồn kia ít nhất cũng là màu tím, thậm chí màu bạc.”

Một lão giả gầy ốm giữ một chùm râu dê khẳng định, không thể che dấu sự khiếp sợ trong trong mắt.

“Hà?”

Cả người Bạch Quân Chính chấn động, có hơi kinh ngạc nhìn lão giả râu dê:

“Lâm gia chủ, vì sao ngươi xác định như vậy?”

Lâm gia gia chủ nói:

“Ta từng ở bên ngoài Thiên Phong Quốc gặp được đệ tử của một đại gia tộc thức tỉnh Tinh Hồn, lúc ấy cường độ cột sáng tinh thần xa không bằng vừa rồi, nhưng người nọ đã thức tỉnh Tinh Hồn màu lam”

Nghe vậy, Bạch Quân Chính cùng Trần gia gia chủ không nói một lời.

“Hắc hắc, Bạch Gia chủ, xem ra Bạch Băng Nhi nhà ngươi không giữ được tuổi trẻ đệ nhất nhân ở Húc Nhật Thành rồi.”

Lâm gia gia chủ đột nhiên âm hiểm cười nói.

Mà Trần gia gia chủ nghe nói như thế cũng là lộ ra ý cười.

Bạch Quân Chính trầm mặt:

“Lâm Viễn Sơn, Trần Thiên Hùng, các ngươi cũng đừng đắc ý, coi như thế thì Băng Nhi nhà ta vẫn mạnh hơn cháu hai nhà các ngươi nhiều.”

“Không nhất định.”

Lâm Viễn Sơn vuốt vè chòm râu, đánh giá hoàn cảnh chung quanh nói:

“Có lẽ ngươi không chú ý, nơi này là xóm nghèo, chỉ cần ta nguyện ý đưa ra điều kiện thu lưu người nọ thu vào Lâm gia ta hẳn là không phải việc khó.”

“Ha ha ha, ý kiến hay.”

Trần Thiên Hùng tiếp lời:

“Lâm gia chủ, ngươi nhắc nhở ta, Trần gia ta cũng làm như vậy, cùng lắm thì lão phu gả cháu gái cho người này.”

Dứt lời, cả người Trần Thiên Hùng chợt lóe, trực tiếp đi xa, Lâm Viễn Sơn cũng rời đi ngay sau đó.

“Có nên...diệt trừ người này?”

Nhìn hai người kia đã đi xa, vẻ mặt Bạch Quân Chính có hơi ngưng trọng.

Hắn quyết không cho phép bất kỳ ai có thể uy hiếp đến Bạch Gia.

Bỗng nhiên, một khuôn mặt sáng sủa với đôi mắt sáng ngời xuất hiện trong đầu hắn.

“Không, không có khả năng là hắn.”

Lắc lắc đầu, Bạch Quân Chính rời khỏi.

.....

.....

Trong căn phòng cũ nát, Lạc Thần ngơ ngác ngồi, nhớ lại tất cả những gì phát sinh vừa rồi.

Cự tháp!

Ngọn lửa bạch kim!

Linh hồn bị bóng rập!

Sau khi ý thức bị hôn mê rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vô ý thức sờ soạng trước ngực, Lạc Thần đột nhiên phát hiện làn da hắn đang từ từ tróc ra.

Trong nháy mắt, Lạc Thần mừng như điên.

Đôi da, đây là biểu hiện khi võ giả tiến vào Tinh Đồ tứ trọng. Lực lượng cơ thể ít nhất cũng phải vượt qua hai ngàn cân mới có khả năng xuất hiện.

“Cứ thể tăng lên một cảnh giới.....”

Lạc Thần kích động.

Tinh Đồ cửu trọng, kỳ thật đều là rèn luyện thân thể. Chẳng qua, tam trọng trước là rèn luyện sức chịu đựng, lấy sức lực lớn nhỏ mà phân chia cảnh giới, chỉ có tới đệ tứ trọng cơ thể mới phát sinh một ít biến hóa.

Mà cũng bắt đầu từ đệ tứ trọng, võ giả rèn luyện thân thể mới biểu hiện ra.

Làn da cứng cỏi hơn, lực lượng tăng lên, sức chịu đựng cũng cao hơn.

Có điều ngay sau đó hắn nỗ lực bình tĩnh lại, hắn có chuyện càng quan trọng hơn phải làm.

Khăn trương liếm liếm môi, Lạc Thần hơi nâng tay phải lên đặt ở trước mắt mình, rồi sau đó ý niệm vừa động phóng thích Tinh Hồn.

“Phụt!”

Một ngọn màu đỏ đột nhiên xuất hiện, nhảy nhót trên tay Lạc Thần.

Tinh Hồn!

Hoà Tinh Hồn!

Ta thức tỉnh Tinh Hồn!

Hai mắt sáng ngời của Lạc Thần tràn đầy vui sướng, kích động đến cả người run run.

Hắn rút cuộc thức tỉnh Tinh Hồn, hắn rút cuộc không còn là phế vật!

Nhìn ngọn lửa nhảy nhót trong tay, Lạc Thần nhếch môi cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, dần dần trở nên điên cuồng.

Mười lăm năm, áp lực, ủy khuất, đau khổ, ở ngay trong khoảnh khắc này phóng thích ra.....

Thu hồi Tinh Hồn, Lạc Thần khoanh chân ngồi, tâm thần chậm rãi chìm vào trong thức hải.

Đập vào “Mắt” là một mảnh tím loá mắt!

“Ta thức hải lại là...màu tím?”

Lạc Thần nhận không được lại kích động.

Thức hải thiên phú cũng giống như cấp bậc của Tinh Hồn, cũng chia làm đỏ, cam, vàng, lục, xanh lá, lam, tím, bạc, kim.

Ở Phồn Tinh Đại Lục, một võ giả có thiên phú như thế nào phải xem từ hai phương diện. Thứ nhất là cấp bậc Tinh Hồn, thứ hai đó là thức hải thiên phú.

Thức hải màu tím đã xem là vô cùng kinh người.

Chẳng qua ngay sau đó tâm tình kích động của Lạc Thần như bị dội một chậu nước lạnh.

Ở trung tâm thức hải, một ngọn màu đỏ ngọn lửa đang chậm rãi thiêu đốt.

Cấp bậc Tinh Hồn của hắn lại là màu đỏ yếu nhất.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tinh Hồn Tiến Hoá

Tinh Hồn màu đỏ?

Tâm tình Lạc Thần như chìm xuống đáy cốc:

“Trời xanh a, người đang đùa cợt ta sao!”

Tinh Hồn màu đỏ, tu luyện cao nhất cũng chỉ đến Tinh Sư mà thôi!

Còn cho rằng kỳ ngộ lần này sẽ cho hắn cơ hội trở mình, nhưng hy vọng vừa dâng lên đã bị hung hăng chụp xuống.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trong thức hải của mình, ở dưới Tinh Hồn màu đỏ lại có một tòa bảo tháp đồ sộ đứng sừng sững nơi đó.

Bảo tháp có bảy tầng, nhìn qua dị thường tang thương, cổ xưa, dường như hằng cổ vĩnh tồn.

Để cho Lạc Thần khiếp sợ là bảo tháp này lại là vật thật, là thật sự tồn tại.

Thức hải, tuy xưng là hải, nhưng bản chất chỉ là một nơi hư vô. Nhưng hiện tại lại có vật thật tiến vào thức hải, điều này hoàn toàn điên đảo nhận thức từ trước đến nay của hắn.

“Bảo tháp này..... thật quen mắt!”

Nhìn bảo tháp kia, Lạc Thần lập tức liên tưởng đến toà cự tháp ở chỗ sâu nhất trong trời sao, nhưng ngay sau đó hắn lập tức phủ định ý nghĩ này.

Bởi vì toà siêu cấp cự tháp kia thật sự là quá lớn, hắn căn bản không thấy rõ toàn cảnh, thậm chí toà cự tháp kia có mấy tầng hắn cũng không biết.

Như vậy, cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến? Lạc Thần cau mày.

Sau một lát, đôi mắt Lạc Thần đột nhiên sáng ngời.

Điều trụ!

Là tháp hình điều trụ phụ thân để lại cho hần!

Đột nhiên Lạc Thần nghĩ đến, từ sau khi hần bị thương thì điều trụ tháp hình trên cổ hần đã không thấy tâm hơi.

“Chẳng lẽ, bảo tháp này chính là điều trụ tháp hình kia biến thành?”

“Nếu như thế điều trụ hình tháp cùng toà siêu cấp cự tháp ở sâu trong trời sao kia có phải có liên hệ gì chẳng?”

“Vì sao ta nhìn lại thấy cự tháp kia? Còn bởi vậy thế mà thức tỉnh Tinh Hồn.”

Giờ khắc này, Lạc Thần cảm thấy trong đầu mình như một đồng bột nhào, có quá nhiều điều khó hiểu.

Ý thức vừa động, bay lại gần bảo tháp kia.

Sinh Tinh Tháp!

Ba chữ Sinh Tinh Tháp dường như đã trải qua vô số năm tháng cổ xưa tuyên khắc ở phía trên thân tháp, lộ ra một hơi thở tang thương nặng cổ xưa.

Sinh Tinh, nghĩa là sinh ra vì sao. Nhưng bên trong trời sao kia, vì sao đâu chỉ có hàng tỉ, nhưng tháp này lại xưng là có thể sinh tinh, khẩu khí cũng quá lớn đi!

Tiến tầng thứ nhất vào bảo tháp, Lạc Thần phát hiện mình đột nhiên đi tới một không gian thật lớn. Không gian trong tháp so với bên ngoài thì lớn hơn rất nhiều.

Ở trên vách tường bốn phía được che kín bởi những hoa văn quý dị màu bạch kim.

Vách tường ở trung ương có một thang lầu đi thông hướng về phía trước, nhưng thang lầu kia là bị một tầng sáng màu bạch kim ngăn trở, không thể đi qua.

Sinh Tinh Tháp tầng thứ nhất, trừ bỏ những hoa văn này thì đã không có vật gì khác.

Ngay khi ở trong lòng hần còn đang nghi hoặc thì những hoa văn kia giống như đã cảm ứng được sự tồn tại của hần, thế là sôi nổi thoát khỏi vách tường bay vọt về phía hần. Trong nháy mắt tạo thành một dòng nước lũ màu bạch kim che trời lấp đất, hoàn toàn bao phủ Lạc Thần.

Lạc Thần cảm giác như mình biến thành một chiếc lá trôi nổi trên biển rộng, nháy mắt đã bị nước lũ mang ra khỏi Sinh Tinh Tháp. Mà những hoa văn khủng bố chạy ra khỏi Sinh Tinh Tháp liền nhanh chóng chiếm lĩnh thức hải của Lạc Thần, khiến Lạc Thần không thể không rời khỏi thức hải.

Trước khi rời đi, hần mơ hồ nhìn thấy khi những hoa văn thần kỳ xuất hiện, thức hải của hần đang từ từ chuyển từ màu tím sang màu bạch kim.

Thế nhưng thức hải cũng làm loại chín loại màu sắc, nhưng lại không có màu bạch kim a?

Đột nhiên Lạc Thần như bị một cây búa tạ hung hăng nện ở trên đầu, đau đớn vô cùng, khiến hần đang khoanh chân ngồi trực tiếp té ngã xuống giường.

“A a a.....”

Lạc Thần ôm chặt lấy đầu, vô cùng vô tận hoa văn xâm nhập thức hải như muốn làm cho thức hải hần căng bạo.

Hần cảm giác đầu mình như muốn nổ, loại cảm giác đau đớn muốn chết này làm hần hận không thể tự mình đập vỡ đầu, sau đó cạy mọi thứ trong đầu ra.

Nhưng bây giờ điều duy nhất hần có thể làm là chịu đựng đau khổ, thủ vững một tia tỉnh táo cuối cùng.

Mặc dù tinh thần gần như sắp hỏng mất, nhưng là mỗi một lần hần đều kiên trì tiếp, mà động lực để hần kiên trì tiếp chính là chấp niệm ở trong lòng hần.

Thật vất vả thức tỉnh Tinh Hồn, còn không thể trở thành cường giả, sao có thể chết đi như vậy?

Tuyệt không!

.....

Một lần nữa tỉnh lại thì trời đã tờ mờ sáng.

Xoa xoa huyết thái dương vẫn còn hơi hơi đau, nhớ tới những gì đã trải qua đêm qua, trong lòng hần còn sợ hãi.

“Không biết thức hải biến thành dạng gì?”

Lạc Thần lẩm bẩm tự nói, đột nhiên phát hiện trong trí nhớ như....nhiều thêm vài thứ.

Hoa văn kỳ dị, nhưng tên gọi cổ quái, những đồ án hiếm lạ, còn có rất nhiều phối phương không biết tác dụng...cuối cùng là một ít tin tức xa lạ.

Trải qua thời gian chải vuốt, Lạc Thần rõ ràng nhưng tin tức này chủ yếu chia làm hai bộ phận:

Thứ nhất là Lạc Thần biết được hần thức tỉnh Hoá Tinh Hồn là một loại Tinh Hồn cực kỳ kỳ dị. Mà nó có màu đỏ là bởi vì Tinh Hồn quá mức cường đại, sau khi thức tỉnh thì cơ thể hần không thể thừa nhận, cho nên Tinh Hồn chủ động hạ thấp cấp bậc. Về sau khi thực lực hần thực lực, cấp bậc Tinh Hồn cũng sẽ chậm rãi tăng lên.

Nói cách khác.....Tinh Hồn của Lạc Thần có thể tiến hóa.

Điểm này khiến cho Lạc Thần vô cùng kích động.

Tương lai một mảnh sáng lạn!

Thứ hai là một bộ công pháp tu luyện tên là 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》.

Nhìn đến công pháp này Lạc Thần kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Công pháp với hân mà nói thật sự là quá trọng yếu. Không có công pháp, coi như thức tỉnh Tinh Hồn cũng không thể gia tăng thực lực.

Trước Tinh Đồ tam trọng đều lấy sức chịu đựng là chủ, cho nên không cần công pháp cũng có thể tu luyện, nhưng muốn bước vào Tinh Đồ tứ trọng nhất định phải muốn hấp thu tinh thần chi lực để rèn luyện thân thể.

Mà muốn hấp thu tinh thần chi lực vào cơ thể nhất định phải tu luyện công pháp, nhưng một đứa trẻ sinh hoạt ở xóm nghèo như Lạc Thần sao có thể có công pháp?

Nhưng bây giờ vấn đề này đã giải quyết.

Lạc Thần cảm giác không được hoàn mỹ là..... hân không biết 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》 cấp bậc gì.

Công pháp cùng võ kỹ ở Phồn Tinh Đại Lục đều chia làm cửu tinh tam phẩm, một tinh hai tinh ba tinh là hạ phẩm, tứ ngũ lục tinh là trung phẩm, thất bát cửu tinh là thượng phẩm.

Cấp bậc càng cao thì khi tu luyện hấp thu tinh thần chi lực sẽ càng nhanh.

Tuy rằng bộ công pháp này không rõ cấp bậc nhưng Lạc Thần vẫn cực kỳ thỏa mãn.

Trong một đêm thức tỉnh Tinh Hồn, thực lực cũng tăng lên tới Tinh Đồ tứ trọng, còn tìm được một bộ công pháp phù hợp..... thu hoạch quá nhiều!

Bên ngoài, sắc trời đã sáng, đã đến giờ thủ công, vì sinh tồn, từ mười tuổi hân đã bắt đầu thủ công kiếm tiền sinh hoạt, bây giờ hân nên ra cửa.

Có điều khi hân nhìn thấy miếng ngọc rách nát ở mép giường, tâm tình tốt đẹp trong nháy mắt hạ xuống.

“Bạch Băng Nhi, sĩ ta phải gánh chịu, một ngày nào đó sẽ trả lại gấp mười lần!”

Mười mấy phút sau, Lạc Thần đi tới địa phương mà hân thủ công —— Phi Ưng võ quán.

Ở Phồn Tinh Đại Lục, chi cần là công pháp cùng võ kỹ hay tốt một chút đều cực kỳ trân quý, chi có một ít gia tộc hoặc là tông phái thế lực cường đại mới có thể nắm giữ.

Bởi vậy đại đa số người muốn đạt được công pháp cùng võ kỹ, lựa chọn tốt nhất đó là tiến vào tông phái, hoặc là học viện.

Nhưng vô luận là tông phái, vẫn là học viện, lựa chọn đệ tử đều có yêu cầu cùng tiêu chuẩn nghiêm khắc, người bình thường rất khó đạt tới tiêu chuẩn.

Dưới tình huống như vậy, võ quán liền xuất hiện.

Võ quán không giống với học viện cùng tông phái, thuộc về tư nhân, chi cần trả tiền, bất luận kẻ nào cũng có thể tiến vào võ quán học tập.

Cho nên, trên đại lục, võ quán có số lượng rất nhiều. Theo Lạc Thần biết, chi là Húc Nhật Thành đã có hơn mười nhà võ quán.

Tiến vào võ quán, Lạc Thần dựa theo lệ thường lập tức đi vào sân huấn luyện, bắt đầu sửa sang lại dụng cụ tán loạn.

Nhưng dụng cụ này lớn nhỏ khác nhau, trọng lượng từ mấy chục cân đến mấy ngàn cân.

Mười mấy phút sau, nhìn các loại dụng cụ được bày biện chỉnh tề, đôi mắt sáng ngời của Lạc Thần lộ ra một tia vui sướng nhân nhật.

Trước đây hân muốn làm việc này ít nhất cũng phải nửa giờ trở lên, hiện giờ thực lực tăng lên Tinh Đồ tứ trọng, thời gian ngắn lại hai phần ba.

Nhìn thời gian, khoảng cách các học viện đến võ quán còn có chút thời gian, Lạc Thần trực tiếp đi tới trước mặt bia đo lực của võ quán.

Bia đo lực này dụng cụ chuyên dùng để thí nghiệm lực lượng của võ giả, võ giả oanh kích bia mặt, trên bia liền sẽ sáng lên cột sáng, cột sáng một tắc đại biểu một trăm cân lực lượng.

Lui bước, vận người, Lạc Thần dùng hết toàn lực đánh ra một quyền.

“Oành!”

Một tiếng trầm vang, trên bia đo lực dâng lên một cột sáng hai thước một tắc, ngay sau đó chậm rãi tắt.

Hai thước một tắc, ý nghĩa lực lượng của Lạc Thần đạt tới hai ngàn một trăm cân.

Ngay sau đó, hân cất bước đi đến trước mặt tinh thiết tạ, nâng tạ lên trên vai, bắt đầu nhảy ếch.

Nâng tạ nhảy ếch một ngàn cái, đây là huấn luyện hằng ngày của hân. Chẳng qua trước kia hân đều nâng tạ năm trăm cân, mà hôm nay lại nâng tạ một ngàn cân.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tam Đại Gia Tộc Phản Ứng

Thật ra Lạc Thần có thể tu luyện đến Tinh Đồ tam trọng cũng bởi vì hân khắc khổ huấn luyện.

Đối với võ giả, lợi dụng công pháp hấp dẫn tinh thần chi lực để rèn luyện thân thể, tăng lực lượng tăng lên tới một ngàn cân cũng không khó khăn là mấy.

Nhưng là đối một người không có công pháp như Lạc Thần thì khác, không thể hấp thu tinh thần chi lực, hân phải trả giá siêu việt người thường trăm ngàn lần có thể làm được.

Một ngàn cân đối với Lạc Thần bây giờ cũng không tính quá nặng, nhưng nâng một ngàn cân tạ nhảy ếch thì dù hân đã là Tinh Đồ tứ trọng cũng không phải chuyện nhẹ nhàng.

Sau một lát, Lạc Thần mở hời đầy mình, mà võ quán đã lục tục bắt đầu có học viên tiến vào.

Hôm nay các học viên đều rất hưng phấn, tất cả đều tụ tập lại cùng nhau nghị luận gì đó.

“Ai, các người nói tam đại gia tộc muốn làm gì đây? Lại đồng thời phát ra thông cáo, đưa ra điều kiện phong phú như vậy để tìm người.”

“Xác thật kỳ quái, ngay cả bọn họ tìm người cũng đưa ra yêu cầu rất kỳ quái: Cần thiết phải là võ giả thức tỉnh Tinh Hồn vào đêm qua, hơn nữa yêu cầu cấp bậc Tinh Hồn ít nhất là màu lục trở lên.”

“Đúng đó, trên màu xanh lục không phải là màu xanh lá sao, ai chẳng biết ở Húc Nhật Thành này cũng chỉ có Bạch Băng Nhi là có Tinh Hồn màu xanh lá, này rõ ràng là đang đùa mọi người!”

“Hắc, càng khoa trương hơn là Lâm gia cùng Trần gia, Lâm Viễn Sơn ở trước mặt mọi người tuyên bố nguyện ý thu người này làm cháu, mà Trần Thiên Hùng nguyện ý gả cháu gái bảo bối của hắn Trần Lâm cho người nọ, đây thực là hạ vốn gốc.”

“Các người nói xem có phải Húc Nhật Thành chúng ta xuất hiện một nhân vật khó lường, chỉ là chúng ta còn không biết?”

“Ha ha, người nói đúng.”

Lúc này lại một học viên từ bên ngoài đi tới gia nhập vào đám người, đặc ý nói:

“Đêm qua khẳng định các người không thấy được kia cột sáng kia!”

“Cột sáng gì?”

Mọi người đồng thời hỏi.

“Đêm qua ta đi ra ngoài tản bộ vừa lúc nhìn thấy một cột sáng từ trên trời giáng xuống.

Ta lớn như vậy còn chưa bao giờ gặp qua như cột sáng lộng lẫy như vậy. Ta nghe người ta nói cường độ cột sáng kia cho thấy người nọ ít nhất cũng thức tỉnh Tinh Hồn màu xanh lá, thậm chí là màu lam.”

“Màu xanh lá, màu lam, vẫn còn là ít nhất? Có khoa trương như vậy sao?”

“Hắc, nếu không khoa trương như vậy thì tam đại gia tộc cần gì có phản ứng như bây giờ?”

“Cũng phải, cũng không biết là tên khốn nào may mắn thức tỉnh Tinh Hồn lợi hại như vậy. Nếu người nọ thật gia nhập một trong tam đại trong gia tộc, vậy chẳng khác nào bớt đi vài chục năm phấn đấu.”

“Hừ, chỉ thế thôi sao? Nếu thật sự thức tỉnh Tinh Hồn màu xanh lá thậm chí là màu lam thì Trần gia hoặc là Lâm gia kiếm lời lớn. Có một người như vậy tồn tại, Bạch Gia ở tam đại trong gia tộc chiếm ưu thế cũng sẽ biến mất không sót lại.”

“Nói như vậy Bạch Gia hẳn là rất không hy vọng người này xuất hiện đi!”

“Đâu chỉ là không hy vọng, không chừng Bạch Gia đang muốn giết chết người này! Nếu ta là Bạch Gia thì tuyệt không hy vọng có người có thể uy hiếp đến mình.”

“.....”

Nghe đến đó, Lạc Thần không tiếp tục nghe nữa, không có gì bất ngờ xảy ra, những người này đàm luận đúng là hẳn.

“Cũng may bây giờ Tinh Hồn của ta là màu đỏ, coi như bị phát hiện cũng có thể dấu tai mắt người đời.”

Lạc Thần âm thầm may mắn.

Tinh Hồn màu đỏ ở Phồn Tinh Đại Lục này cũng không khác phế nhân là bao nhiêu, không có người sẽ để ý một người thức tỉnh Tinh Hồn màu đỏ.

Đúng lúc này, một người trung niên mặc quần áo màu xanh lá, dáng người gầy ốm, trên mặt trái có một có một vết sẹo dữ tợn bước nhanh vào sân huấn luyện, cao giọng quát:

“Dừng nhiều lời nữa, chạy chóng bắt đầu huấn luyện!”

Người trung niên này đúng là quán trưởng kiêm giáo luyện của võ quán này, Hoắc Phi Ứng, mà Tinh Hồn của hắn chính là Phi Ứng.

Nghe vậy, đám học viên lập tức phân tán, bắt đầu lay hoay với những công cụ, mà Lạc Thần thì đi ra khỏi sân huấn luyện, đi tới sảnh ngoài của võ quán.

Làm nhân viên công tác của võ quán, hắn không được phép quan nhìn xem chúng học viên huấn luyện, hơn nữa trong lúc học viên huấn luyện, hắn còn có công tác khác phải làm —— phát tờ roi!

Từ quầy lấy ra thật xấp tờ roi thật dày, Lạc Thần trực tiếp đi đến đường cái, bắt đầu phát cho những người đi ngang qua.

Khi hắn vừa phát xong một xấp tờ roi thì một âm thanh rất chói tai từ phía xa truyền đến.

“Ai nha, đây không phải thằng con hoang ngày hôm qua sao? Diêm Vương gia đuổi mù rồi sao, vậy mà không thu lưu người, xem ra ngày hôm qua Băng Nhi tỷ đánh một chưởng còn quá nhẹ!”

Hai mắt sáng ngời lộ ra sự chán ghét, Lạc Thần theo tiếng nói nhìn qua, chỉ thấy hai thiếu niên đang khoanh tay châm chọc hắn.

“Ha hã, ngày hôm qua từ chối một trăm lượng hoàng kim, ta còn tưởng rằng rất có cốt khí, kết quả hôm nay lại chạy nơi này tới phát tờ roi, quả thực mặt mặt xấu hổ!”

Hai người thiếu niên áo xám châm chọc.

Lạc Thần nhàn nhạt quét hai người một cái, trực tiếp xoay người đi vào trong võ quán.

Bây giờ đối với hắn nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa bây giờ là thời kỳ miễn cảm, vẫn đừng cho người phát hiện hắn đã thức tỉnh Tinh Hồn.

“Hừ, muốn chạy?”

Nhìn thấy Lạc Thần phản ứng, thiếu niên áo xám bước sai chân, bay vọt qua chỗ Lạc Thần. Cùng lúc đó hắn trực tiếp đánh một quyền về phía vai Lạc Thần.

Thiếu niên áo xám tên là Bạch Xuyên, một vị khác gọi là Bạch Phong, thật ra lần này bọn họ tới đây là đặc biệt tìm Lạc Thần phiền toái.

Đối với một người kiêu ngạo như Bạch Băng Nhi, cái tát kia là sỉ nhục lớn nhất đời này của nàng. Nếu Lạc Thần không chết nàng sẽ vĩnh viễn không rửa sạch được mối nhục này!

Ngày hôm qua sau khi Lạc Thần rời khỏi Bạch Gia, Bạch Băng Nhi đã triệu tập đám con cháu Bạch Gia, cũng hứa hẹn ai có thể giết chết Lạc Thần sẽ tặng cho khen thưởng so đấu đệ nhất hàng năm của gia tộc.

Vì khen thưởng phong phú này gần như toàn bộ đám con cháu Bạch Gia đều ra cửa tìm kiếm Lạc Thần.

Lạc Thần mới vừa quay người lại liền cảm giác được một cỗ kinh phong lăng liệt đánh úp về đầu vai, sắc mặt trầm xuống.

Bước chân chợt dừng, bả vai đột nhiên trầm xuống khiến một quyền của Bạch Xuyên lướt qua bên tai, tiếp đó Lạc Thần dùng bả vai húc mạnh về phía sau.

“Oành!”

Một tiếng trầm vang, bả vai Lạc Thần hung hăng nện trúng ngực Bạch Xuyên, lực lượng thật lớn trong nháy mắt bùng nổ, Bạch Xuyên bị đứng lui nhanh về sau, cuối cùng đứng không vững đặt mông ngồi ở trên mặt đất.

Lúc này Lạc Thần mới xoay người nhìn về phía hai người.

Lúc này, Bạch Xuyên ngã ngồi trên mặt đất, nhất thời còn chưa tỉnh táo lại.

Hắn không hiểu lấy Tinh Đồ tứ trọng của hắn để đối phó mộ phế vật Tinh Đồ tam trọng lại thất bại?

“Nhất định là quá bất cậ.....”

Bạch Xuyên chửi thề, ngay sau đó đột nhiên đứng dậy, sắc mặt dữ tợn nhìn Lạc Thần:

“Ta muốn ngươi chết!”

Dứt lời đã bước về phía Lạc Thần.

“Oành!”

Bước chân Bạch Xuyên giậm thật mạnh xuống đất, đi về phía Lạc Thần.

Bạch Xuyên quát khẽ một tiếng, lực lượng toàn thân bắt đầu khởi động, bàn chân giậm trên mặt đất tạo ra một vòng tro bụi.

“Chịu chết đi!”

Võ giả cấp Tinh Đồ, tinh thần chi lực trong cơ thể còn chưa thể phóng ra ngoài, cho nên cấp bậc chiến đấu này hoàn toàn dựa vào lực lượng cùng phản ứng.

“Liệt Thạch quyền!”

Quyền phải của Bạch Xuyên bỗng nhiên chém về phía đầu Lạc Thần, hiển nhiên là muốn hạ sát thủ.

Liệt Thạch quyền, nhị tinh võ kỹ, là võ kỹ tương đối cơ sở của Bạch Gia.

Bạch Xuyên ra quyền cực nhanh, gần như trong nháy mắt nắm tay đã tới rồi trước mắt Lạc Thần, quyền phong mạnh mẽ thổi đến làm cho làn da hắn cảm giác có hơi hơi đau đớn.

“Nguy hiểm!”

Nắm tay trong ánh mắt đang lớn dần, lông tơ dựng đứng lên, phía sau lưng chợt cảm thấy lạnh lẽo.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Học Viện Hoàng Gia

Trước đó Bạch Xuyên còn chưa sử dụng võ kỹ nên hắn còn có thể né tránh, nhưng bây giờ Bạch Xuyên sử dụng võ kỹ, lúc này Lạc Thần rơi vào hoàn cảnh xấu.

Không có võ kỹ, đây là điểm yếu của Lạc Thần.

Lạc Thần có thể khẳng định nếu bị một quyền này đánh trúng, kết quả tốt nhất là bị trọng thương, thậm chí bị khả năng đi đánh chết.

Đối mặt một quyền cường hãn như thế, tuyệt đối không thể đánh bừa, chỉ có thể né tránh.

Nhưng trong đầu hắn mới xuất hiện ý nghĩ muốn né tránh thì quyền phong cuồng bạo kia đã đến trước mắt rồi.

“Né! Né! Né.....”

Trong lòng Lạc Thần rít gào, gờo khắc này trong đầu hẳn chỉ còn lại một ý nghĩ này.

Mắt thấy bị đánh trúng, Lạc Thần đột nhiên cảm giác được dường như có thứ gì đó trong thức hải động đậy.

Cảm giác nói không nên lời, thật giống hết thầy lực lượng, kể cả tư tưởng của hắn đều hóa thành năng lượng ở trợ giúp hắn né tránh.

Trong nháy mắt, toàn bộ thế giới như thay đổi.

Hắn cảm giác trên đầu mình mọc thêm đôi mắt có thể nhìn đến cảnh tượng 360 độ quanh mình.

Hơn nữa hết thấy mọi thứ như biến chậm, một quyền nhanh như tia chớp của Bạch Xuyên ở trong mắt hắn chậm đến cực điểm, dường như một người đang làm động tác chậm.

Người đứng chung quanh cũng thế, ngay cả chớp mắt cũng trở nên vô cùng thông thả.

“Né!”

Lạc Thần bất chấp suy nghĩ tại sao lại như vậy.

Lùi một bước, thân sùnn khẽ chuyển, suất soát thoát khỏi công kích của Bạch Xuyên.

Nhìn nắm tay Bạch Xuyên chậm rãi xẹt qua trước ngực, Lạc Thần nâng bàn tay lên, một quyền nện vào ngực Bạch Xuyên.

Trực quyền, một phương thức ra quyền bình thường, không tính là võ kỹ, đây là Lạc Thần nhìn lén học viên huấn luyện học được.

“Oành!”

Một tiếng trầm vang, Bạch Xuyên bị hung hăng đánh bay ra ngoài, khuôn mặt hồng nhuận nháy mắt trở nên tái nhợt, đang ở không trung đã phun một ngụm máu tươi ra, ngay sau đó té rớt trên mặt đất, hôn mê.

Tuy thực lực Lạc Thần không kịp Bạch Xuyên, nhưng lực lượng hai ngàn cân bộc phát ra Bạch Xuyên không thể thừa nhận.

“Hô.....”

Lạc Thần nhẹ nhàng thở ra!

Ngay khi hắn thở nhẹ ra, góc nhìn 360 độ nháy mắt biến mất, chung quanh khôi phục lại tốc độ bình thường.

Dường như vừa rồi chỉ là ảo giác.....

Một trận chiến đấu, lấy một loại phương thức quý dị kết thúc.

Cả đường phố, một mảnh yên tĩnh!

Ai cũng không nghĩ đến Lạc Thần sẽ thắng, bao gồm bản thân Lạc Thần.

Ở trong mắt bọn họ, Lạc Thần chỉ chuyển người một cái, ngay sau đó lại là tùy ý nhất quyền liền dễ dàng đánh bại Bạch Xuyên.

“Chỉ một chiêu đã đánh bại người Bạch Gia, thiếu niên này ít nhất cũng có Tinh Đồ ngũ trọng!”

“Ta thấy không hẳn, khả năng là Tinh Đồ lục trọng, hắn thắng quá dứt khoát.”

“Đáng tiếc, thiếu niên này chộc người của bạch người, phỏng chừng không được bao lâu sẽ bị trà thù!”

“.....”

Đám người không ức chế được khiếp sợ trong lòng, sôi nổi thấp giọng nghị luận.

Bạch Phong nhìn Bạch Xuyên đã hôn mê bất tỉnh, khóe mắt không ngừng nháy lên, Bạch Xuyên còn chưa kịp sử dụng Tinh Hồn đã bị thua.

Hắn thực may mắn, xông lên là Bạch Xuyên, nếu là hắn, tuy rằng thực lực của hắn còn cao hơn Bạch Xuyên một bậc, nhưng phỏng chừng kết quả cũng tốt hơn bao nhiêu.

“Tên khốn, ngày hôm qua lại dám đấu giết thực lực!”

Bạch Phong nhìn Lạc Thần một cái, sau đó bước nhanh đi về phía trước, nâng Bạch Xuyên lên xoay người rời đi.

Ngày hôm qua Lạc Thần còn nói mình là Tinh Đồ tam trọng, hắn không tin Lạc Thần có thể trong một đêm tăng lên nhiều như vậy.

Đối với ý nghĩ của Bạch Phong, Lạc Thần cũng không rõ ràng, hắn cũng không có ngăn trở Bạch Phong rời đi, cũng không thực lực ngăn trở.

Hắn còn không biết mình thắng Bạch Xuyên bằng cách nào nữa, nếu Bạch Phong lên, hắn không biết còn có thể dùng năng lực thần kỳ kia một lần nữa hay không.

Lập tức, Lạc Thần đi vào trong võ quán, có điều hắn vừa mới đi tới cửa đã bị một người ngăn cản —— Hoắc Phi Ứng.

“Quán chủ, có việc sao?”

Lạc Thần mở miệng hỏi, ngay khi hắn vừa mở miệng hỏi thì trong lòng đã có suy đoán.

Đưa cho Lạc Thần một khối bạc vụn, Hoắc Phi Ứng có chút âm trầm nói:

“Đây là tiền công của ngươi, từ ngày mai ngươi không cần tới nơi này công tác.”

Quả nhiên như thế!

Nhìn thấy Hoắc Phi Anh thì Lạc Thần đã đoán được sẽ là như thế này, Bạch Gia là quái vật khổng lồ, cho dù Hoắc Phi Ứng cũng dám đắc tội.

“Được.”

Lạc Thần bình tĩnh lên tiếng, tiếp nhận bạc, xoay người rời đi.

Đối với cách làm của Hoắc Phi Ứng, hắn có thể lý giải, hắn đắc tội là người của Bạch gia, phỏng chừng bây giờ toàn bộ Húc Nhật Thành cũng không ai dám dùng hắn.

Lang thang trên đường phố không có mục tiêu, Lạc Thần lại cảm thấy mờ mịt.

Tình huống vừa rồi cho thấy là hai người kia tới kiểm chuyện với hắn, hiển nhiên là Bạch Băng Nhi bày mưu đặt kế. Lấy tính cách Bạch Băng Nhi khẳng định sẽ không bỏ qua như vậy.

Kể từ đó, Húc Nhật Thành này, hắn là gốc nổi nữa.

Hôm nay hắn may mắn, gặp được hai người thực lực không quá mạnh, nhưng tiếp theo không nhất định rồi, người Bạch gia giết hắn cũng không cần kiêng kị điều gì.

“Nếu nơi này không chứa được ta, vậy rồi đi thôi! Đi ra ngoài kiếm thức cũng tốt. Còn Bạch Băng Nhi, còn có Bạch Gia, một ngày nào đó ta sẽ trở về trả lại hết thấy gấp mười lần.”

Quyết định xong, Lạc Thần lập tức về nhà thu thập vài món quần áo, rồi sau đó đi về phương hướng cửa thành.

Mới vừa đi đến cửa thành, hắn liền bị hấp dẫn bởi một trận nghị luận ồn ào.

Theo âm thanh nhìn lại, ở cửa thành có bố cáo, một đám người đang vây quanh đó nghị luận.

Tò mò chen vào đám người, Lạc Thần phát hiện trên bảng bố cáo là một tờ bố cáo màu đỏ, vô cùng gây chú ý.

Nội dung đại khái là: Thiên Phong Quốc Học Viện Hoàng Gia, nửa tháng sau sẽ đến Húc Nhật Thành chiêu sinh. Đến lúc đó, chỉ cần là tuổi từ mười sáu tuổi trở xuống, thực lực đạt tới Tinh Đồ ngũ trọng, đều có thể báo danh tham gia khảo hạch, chỉ cần có thể thông qua khảo hạch liền có thể đi vào Học Viện Hoàng Gia.

Trong hai mắt sáng ngời của Lạc Thần lộ vẻ kích động

Học Viện Hoàng Gia tới Húc Nhật Thành chiêu sinh, trong trí nhớ hắn thì đây là lần đầu tiên. Trước đây Học Viện Hoàng Gia luôn khinh thường một trung đẳng thành thị như Húc Nhật Thành.

Có điều mặc kệ ra sao, điều này đối với hắn đây là một cơ hội cực kỳ khó được.

Nếu có thể tiến vào Học Viện Hoàng Gia, vậy thì hoàn toàn không cần lo lắng không có võ kỹ để tu luyện nữa.

Hơn nữa có được học viện che chở, đảm bảo an toàn, xem như một công đôi việc.

Vô luận như thế nào hắn cần thiết đi vào Học Viện Hoàng Gia.

Lập tức, Lạc Thần xoay người quay trở về nhà.

Trên đường, hắn dùng một nửa tiền trên người để mua đồ ăn trong nửa tháng tới, về đến nhà, khoá chết cửa không ra.

Học Viện Hoàng Gia chiêu sinh yêu cầu Tinh Đồ ngũ trọng, thực lực của hắn còn chưa đủ, nửa tháng này là cơ hội cuối cùng, hắn muốn bế quan khổ tu.

Tinh Đồ ngũ trọng yêu, lực lượng đạt tới ba ngàn cân.

Nói cách khác, Lạc Thần cần phải để cho lực lượng của mình gia tăng một ngàn cân.

Nếu không có công pháp, Lạc Thần căn bản không ôm hy vọng, nhưng bây giờ tuy không biết 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》 là cấp bậc gì, nhưng trong lòng hắn vẫn rất tin tưởng công pháp này.

Ngồi xếp bằng ở trên giường, Lạc Thần không có lập tức bắt đầu tu luyện, mà là tâm thần chìm vào thức hải.

Trải qua những phù văn kia đánh sâu vào, không biết thức hải hắn đã biến thành bộ dáng gì, còn có thị giác 360 độ có vẻ như cũng có liên quan đến thức hải biến hoá.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bế Quan

Tâm thần vừa tiến vào thức hải, Lạc Thần choáng váng.

Màu bạch kim!

Màu bạch kim chói mắt!

Thức hải của hắn đã hoàn toàn biến thành màu bạch kim.

“Thức hải màu bạch kim?”

Lạc Thần vô cùng khiếp sợ, theo bản năng lâm bầm tự nói.

Thức hải thiên phú chia làm đỏ, cam, vàng, lục, xanh lá, lam, tím, bạc, kim, căn bản không có màu bạch kim, hần không biết chuyện này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Đề hần khiếp sợ còn không chỉ như vậy.

Bây giờ thức hải hần đã thật sự biến thành.....hải (biển) rồi.

Từ một mảnh hư ảo mê mang biến thành một đại dương bạch kim, nước biển màu bạch kim rất bắt mắt. Ở trên mặt biển là sương mù màu vàng kim, nhìn qua cực kỳ mộng ảo.

Ở giữa hải dương, Sinh Tinh Tháp lơ lửng trên không, lẳng lặng mà đứng.

Mà Hoá Tinh Hồn của hần lại không biết như thế nào chạy vào trong Sinh Tinh Tháp tầng thứ nhất.

Biến hóa nghiêng trời lệch đất, một hồi lâu Lạc Thần mới tỉnh táo lại.

Lạc Thần phát hiện, hần vẫn còn biết quá ít đối với tri thức tu luyện ở Phồn Tinh Đại Lục.

Giờ phút này hần càng thêm khát vọng tiến vào Học Viện Hoàng Gia, có lẽ hần mấy vấn đề này có thể ở nơi đó tìm được đáp án.

Tâm thần rời khỏi thức hải, Lạc Thần để bản thân bình tĩnh lại.

Việc cấp bách lúc này là tu luyện, nếu không ngay cả tư cách báo danh cũng không có, cũng đừng nói chuyện khác.

Khoanh chân ngồi, mặt hướng lên trời.

Lạc Thần bắt đầu dựa theo 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》 vận chuyển công pháp.

Lạc Thần chưa bao giờ tu luyện công pháp, đây cũng là hần lần đầu tiên.

Nhưng không biết có phải bởi vì công pháp này là Sinh Tinh Tháp ẩn nhập vào trong đầu hần, Lạc Thần cảm giác được dường như hần đã tu luyện《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》 ngàn vạn biến, không có một chút xa lạ hay trúc trắc, phảng phất vận chuyển công pháp đã thành thói quen cùng bản năng.

“Ong!”

Công pháp vận chuyển được một lúc, bên tai Lạc Thần truyền đến một tiếng vang nhỏ, giống như là không khí chấn động sinh ra thanh âm.

Ngay sau đó hần cảm giác được một cỗ tinh thần chi lực nồng đậm như nước lũ từ trên trời giáng xuống bao phủ toàn thân hần, rồi sau đó không ngừng dưng mãnh tràn vào bên trong cơ thể.

“Chuyện này... tốc độ hấp thu tinh thần chi lực...quá nhanh đi!”

Lạc Thần khiếp sợ, thiếu chút nữa gián đoạn tu luyện.

Phồn Tinh Đại Lục, cấp bậc công pháp là dựa theo tốc độ hấp thu tinh thần chi lực mà phán định.

Trải qua vô số năm tổng kết, mọi người chia cấp bậc công pháp làm ba cấp bậc.

Đệ nhất, Tinh Quang Như Tơ.

Đây là chi công pháp hấp thu tinh thần chi lực giống như sợi tơ.

Hạ phẩm một tinh, nhị tinh, tam tinh công pháp đều ở vào này giai đoạn, khác nhau là tam tinh công pháp hấp thu nhiều hơn một chút so với một tinh công pháp.

Đệ nhị, Tinh Quang Như Sương Mù.

Giai đoạn này, công pháp hấp thu tinh thần chi lực ngưng tụ như sương mù, từ số lượng cùng chất lượng cho thấy cao hơn so với Tinh Quang Như Tơ rất nhiều. Trung phẩm tứ tinh, ngũ tinh, lục tinh công pháp có thể đạt tới trình độ này.

Đệ tam, Tinh Quang Như Sương Mộc.

Đây là chi công pháp hấp thu tinh thần chi lực cực kỳ nồng đậm, vô giả tu luyện giống như đắm chìm trong tinh quang, tốc độ cực nhanh. Chỉ có thượng phẩm thất tinh, tám tinh, cửu tinh công pháp có thể đạt tới cảnh giới này.

Từ ba cấp bậc này có thể nhìn ra công pháp cao cấp cùng công pháp cấp thấp có sự chênh lệch cực lớn, đây cũng là vì sao công pháp cao cấp trân quý như vậy.

Lạc Thần khiếp sợ là bởi vì 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》 hấp thu tinh thần chi lực quá nhanh!

Nhanh đến hần cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Nếu một hai phái dùng một từ nào đó, như vậy chỉ có thể là —— tinh quang như thác nước.

Tinh thần chi lực giống như thác nước trút xuống, chảy ngược vào bên trong cơ thể.

Tốc độ này đã nhanh hơn thượng phẩm công pháp Tinh Quang Như Sương Mộc rồi.

“Chẳng lẽ 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》 là cấp bậc cao cấp hơn nữa?”

Trong lòng Lạc Thần nghi vấn.

Nếu không phải như vậy thì không thể giải thích tình huống hiện tại.

Siêu việt cửu tinh công pháp, đó là cái gì khái niệm?

Lạc Thần không biết.

Nhưng giờ phút này, Lạc Thần rất tin tưởng trong vòng nửa tháng có thể gia tăng thực lực lên tới Tinh Đồ ngũ trọng.

Dứt bỏ tạp niệm trong lòng, Lạc Thần cẩn thận cảm thụ quá trình thực lực tăng lên.

Tinh thần chi lực dừng mãnh tràn vào trong cơ thể, dựa theo lộ tuyến vận chuyển của công pháp vận chuyển một vòng, sau đó chậm rãi tiến vào đan điền, ngay sau đó lại xuyên thấu đan điền, lan tràn các nơi trong cơ thể, cuối cùng thấm vào bên trong huyết nhục.

Luyện nhục, đây là Tinh Đồ tứ trọng viên mãn, bắt đầu xung kích ngũ trọng.

Giai đoạn này, cơ bắp cả người dưới sự rèn luyện của tinh thần chi lực sẽ càng thêm thêm rắn chắc, cứng cỏi, lực phòng ngự sẽ đề cao, lực lượng cũng sẽ gia tăng.

Khi cơ bắp có thể hấp thu tinh thần chi lực đạt tới thời điểm bão hòa, lực lượng võ giả vừa vận có thể tăng lên tới ba ngàn cân, đến lúc đó cũng hoàn toàn tiến vào Tinh Đồ ngũ trọng.

Lạc Thần cảm giác cơ thể mình như một mảnh hoang mạc, tinh thần chi lực giống như nước suối, chỉ cần đụng tới cơ bắp sẽ lập tức bị hấp thu không còn một mảnh.

Theo hấp thu tinh thần chi lực càng ngày càng nhiều, Lạc Thần có thể cảm giác được rõ ràng lực lượng đang tăng trưởng.

Tuy rằng tốc độ cực chậm nhưng lại có thể cảm nhận được. Mỗi một phút, mỗi một giây, lực lượng đều ở tăng trưởng.

Cảm giác mỹ diệu này làm Lạc Thần say mê không thôi.

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm nhận được lợi ích của công pháp, điều này làm cho hắn căn bản không muốn dừng lại.

.....

Bạch Gia, trong một đình hóng gió.

“Ngươi nói..... Điều là thật sự?”

Bạch Băng Nhi nhìn Bạch Phong, ánh mắt lạnh băng.

Bạch Phong cười khò một tiếng:

“Băng Nhi tỷ, bây giờ Bạch Xuyên hôn mê bất tỉnh, ta dám lấy việc này ra nói giỡn sao?”

Ánh mắt lạnh băng nhìn về nơi xa, Bạch Băng Nhi lại hỏi:

“Vậy ngươi nói xem Lạc Thần rốt cuộc là thực lực gì?”

Bạch Phong hơi trầm ngâm:

“Hắn là Tinh Đồ ngũ trọng, còn không đến lục trọng, nếu không với lực lượng bốn ngàn cân của Tinh Đồ lục trọng, Bạch Xuyên đã sớm mất mạng.”

“Vậy tốt, thông tri xuống, Tinh Đồ ngũ trọng không cần đi ra ngoài, Tinh Đồ ngũ trọng trở lên tiếp tục tìm kiếm Lạc Thần, sau khi tìm được phải đánh chết.”

Giương mặt đẹp của Bạch Băng Nhi hiện lên một sát ý, giọng điệu chân thật đáng tin. Ở thế hệ trẻ tuổi của Bạch Gia, nàng có được quyền uy tuyệt đối.

Vì giết chết Lạc Thần, nàng không tiếc bất luận cái giá nào.

“Vâng.”

Bạch Phong lên tiếng xong lui ra ngoài.

Bên trong đình hóng gió, khuôn mặt như ngọc của Bạch Băng Nhi khinh miệt:

“Tinh Đồ ngũ trọng sao? Vẫn chỉ là phế vật mà thôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Tinh Đồ Ngũ Trọng

Trong căn phòng cũ nát, thiếu niên hai mắt nhắm nghiền, vẫn duy trì tư thế mặt hướng lên trời, dường như từ lúc tu luyện đến giờ hắn chưa từng động dậy.

Từ ngày đó bắt đầu đã qua đi mười bốn ngày, Lạc Thần trừ bỏ ăn uống tiểu tiện thì vẫn luôn ở trong trạng thái tu luyện.

Đối với người khác đây có lẽ rất buồn tẻ, nhưng đối với một người đã chịu đựng bị trào phúng cùng khuất nhục gần mười năm thì lại là một cơ hội cực kỳ khó được.

Hắn đã lãng phí thời gian gần mười năm, hiện tại có thể tu luyện, hắn không muốn lãng phí một giây một phút nào nữa.

Hơn nữa, lần này tu luyện còn quan hệ đến hần có thể tiến vào Học Viện Hoàng Gia hay không nên hần không muốn để xảy ra sơ sót.

Cũng may, trà giá luôn có hồi báo, thành quả tu luyện lần này đủ để cho hần cả người phấn chấn.

Ngay ngày hôm qua, Lạc Thần đã cảm giác được rõ ràng, huyết nhục của hần hấp thu tinh thần chi lực trở nên chậm, đây đúng là điềm báo cơ bắp sắp bão hòa.

Tuy là như thế nhưng Lạc Thần không dám thả lỏng.

Ngày mai chính là ngày Học Viện Hoàng Gia bắt đầu chiêu sinh, hần cần trước hừng đông ngày mai tăng lên đệ ngũ trọng.

《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》được vận chuyển nhanh chóng, bên trong không trung, tinh thần chi lực như thác nước nghiêng xuống, chưa từng giảm bớt.

Nhưng có lẽ bởi vì liên tục hấp thu quá nhiều tinh thần chi lực, thân thể hần ần ần bắt đầu bài xích tinh thần chi lực tiến vào.

“Không được, vô luận như thế nào, hôm nay nhất định phải tăng lên tới đệ ngũ trọng...”

Sắc trời từ sáng chuyển vào tối, ánh trăng chậm rãi rơi xuống.

Thẳng đến khi trăng đã lên giữa trời, cả người Lạc Thần hơi hơi chấn động, chậm rãi mở hai mắt.

Tròng mắt sáng ngời lại thâm thùy như ẩn chứa những vì sao, chỉ là niềm vui sướng dần dần lấp đầy ánh mắt.

Thật một hơi thật sâu, Lạc Thần nhếch miệng lộ ra ý cười, ngay sau đó đứng dậy đuổi người một cái.

Cảm nhận lực lượng mạnh mẽ trong cơ thể, Lạc Thần nhin không được lăm lăm:

“Tinh Đồ ngũ trọng, rốt cuộc đạt tới.”

Vừa rồi, cơ bắp đã hấp thu tinh thần chi lực đạt tới bão hòa trạng thái. Cơ thể như từ vùng hoang mạc biến thành ẩm ướt, tinh thần chi lực tràn đầy,

Lạc Thần cảm giác vô cùng vui sướng.

Phải biết rằng một võ giả bình thường muốn từ Tinh Đồ tứ trọng tăng lên Tinh Đồ ngũ trọng, căn cứ cấp bậc công pháp tu luyện khác nhau, ít nhất cũng phải cần thời gian ba năm.

Mà hần chỉ dùng mười bốn ngày đã bước vào đệ ngũ trọng, tốc độ tu luyện như vậy coi như hần cũng cảm thấy có hơi khủng bố.

Bình phục tâm tình, Lạc Thần đứng dậy tùy ý múa máy.

Nghe giờ tay nhắc chân đều có tiếng gió vù vù, Lạc Thần xác nhận lực lượng của mình đã vượt qua ba ngàn cân, chẳng qua cụ thể có là bao nhiêu còn phải thí nghiệm mới biết được.

Có điều Lạc Thần lại thờ dãi:

“Hy vọng Học Viện Hoàng Gia chiêu sinh khảo hạch không cần có võ kỹ so đấu, nếu không.....”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lạc Thần trở lại phòng nằm xuống nghỉ ngơi, bảo dưỡng tinh thần cho tốt để nghênh đón khảo hạch ngày mai.

Ngày hôm sau, Lạc Thần dậy thật sớm.

Cổng hòn đá hai trăm cân trong nhà nhảy ếch hai ngàn cái, hoạt động thân thể, rửa mặt sửa soạn một chút liền đi ra cửa.

Học Viện Hoàng Gia chiêu sinh, Lạc Thần đoán có lẽ toàn bộ thiếu niên từ mười sáu tuổi trở xuống trong Húc Nhật Thành đều sẽ không bỏ qua, cho nên vẫn đi sớm cho chắc.

Đi vào địa phương khảo hạch, Lạc Thần phát hiện hần vẫn là xem nhẹ sự nhiệt tình của mọi người, quảng trường đủ để cất chứa hai mươi ngàn người đã trở thành biển người tấp nập.

Ở một bên quảng trường treo một cái bảng đại biểu——Nơi Học Viện Hoàng Gia chiêu sinh.

Mà ở phía dưới là một đài cao đã dựng tốt, mặt trên ngồi năm lão già đang quan sát đám người bên dưới.

Trước đài cao có mười mấy bia đo lực, trước mỗi một bia đo lực đều có thật nhiều người đang xếp hàng.

Lạc Thần cau mày.

Học Viện Hoàng Gia tuyển nhận học viên khẳng định có hạn chế danh ngạch, nhiều người báo danh như vậy tất nhiên sẽ lựa chọn thành viên ưu tú, hần khó khăn lắm mới đủ đạt được tiêu chuẩn ứng tuyển mà thôi, tình huống không lạc quan lắm.

Bất đắc dĩ lắc đầu, hần tùy ý đứng ở cuối cùng một đội ngũ.

Vô luận như thế nào, nếu đã tới thì phải thử một lần.

Đứng chưa được bao lâu, phía sau Lạc Thần cách đó không xa đột nhiên truyền ra một trận xôn xao.

Theo tiếng nói nhìn lại, cả người Lạc Thần hơi hơi chấn động, hần thấy được một người quen——Bạch Băng Nhi.

Một bộ trang phục võ giả màu trắng, dáng người cao gầy, tóc dài đen nhánh cột ở sau đầu tạo thành một cái đuôi ngựa, tóm lại là bộ mặt cùng vóc dáng hoàn mỹ đều được phô bày ra, đuôi ngựa dong đưa lộ ra anh khí.

Bạch Băng Nhi của hôm này cùng Bạch Băng Nhi ngày ấy Lạc Thần gặp ở Bạch gia hoàn toàn là hai vẻ đẹp khác nhau.

Tuy rằng Lạc Thần rất chán ghét Bạch Băng Nhi, nhưng hần cũng không thể không thừa nhận Bạch Băng Nhi thật sự rất đẹp.

Ở bên cạnh Bạch Băng Nhi còn có mấy thế hệ trẻ tuổi của Bạch Gia vây quanh.

Ở Húc Nhật Thành, Bạch Gia là quái vật khổng lồ, nhưng so với Học Viện Hoàng Gia thì không khác con kiến cùng voi, cho nên bọn họ sẽ không buông tha cơ hội tiến vào Học Viện Hoàng Gia.

Kỳ thật, lấy thiên phú của Bạch Băng Nhi, nếu Học Viện Hoàng Gia sớm hơn, e là nàng đã bị chiêu đi lâu rồi, căn bản không cần đợi đến hiện tại.

Lạc Thần chỉ liếc nhìn mấy người một cái liền thu hồi ánh mắt, bây giờ hắn vẫn không nên bị người Bạch Gia phát hiện cho chắc.

Đáng tiếc, hắn vẫn xem nhẹ sự nhảy bén của võ giả cấp bậc Tinh Sĩ.

Hắn nhìn về phía Bạch Băng Nhi, trong mắt mang theo một tia chán ghét, Bạch Băng Nhi lập tức cảm ứng được, hơn nữa cũng phát hiện hắn.

Nhìn thấy Lạc Thần, trong mắt Bạch Băng Nhi lộ vẻ khinh thường, khoe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, xoay bước đi qua chỗ Lạc Thần.

Lạc Thần thờ dài, xem ra phiền toái này là chạy không thoát.

Ở phía sau Lạc Thần, là thiếu niên đáng ghét thật thà nhìn thấy Bạch Băng Nhi đi về phía hắn, thiếu niên này kích động đến hơi thở nặng nề.

Mà ở chung quanh, rất nhiều người đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về thiếu niên kia.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Hiểu Lâm

Nhận thấy được phản ứng của người chung quanh, Lạc Thần cười khổ một tiếng, Bạch Băng Nhi thật sự là rất có mặt mũi.

“Người quả nhiên là Tinh Đồ ngũ trọng.”

Bạch Băng Nhi nhàn nhạt nói.

Thiếu niên kích động lúc này mới phát hiện Bạch Băng Nhi không phải nói chuyện với hắn, sắc mặt đỏ lên, ngay sau đó âm thầm thối lui qua một bên.

Mà người chung quanh đều là dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Lạc Thần đang đưa lưng về Bạch Băng Nhi, thẳng này đến lúc này vẫn còn chưa xoay người.

Nghe được Bạch Băng Nhi nói, Lạc Thần mày nhăn lại, xoay người:

“Ta có thực lực gì có vẻ như không có quan hệ gì với người.”

Bạch Băng Nhi muốn giết hắn, mà hắn chẳng có hảo cảm với người này, cho nên hắn không cần phải nói chuyện khách khí.

“Xôn xao…….”

Đoàn người chung quanh nháy mắt sôi trào.

“Thằng này, không ngờ lại vô lễ với tiểu thư Bạch Băng Nhi, nên đánh!”

“Đúng vậy, thật không biết vì sao tiểu thư Bạch Băng Nhi muốn nói chuyện với loại người này.

“…….”

Nghe được đám người nghị luận, Lạc Thần càng thêm chán ghét, trong lòng nung nấu một đám ngu ngốc. Đồng thời cũng một lần khiếp sợ với lực ảnh hưởng của Bạch Băng Nhi.

Bạch Băng Nhi là người kiêu ngạo, sao nàng có thể để cho người khác chỉ chỉ trỏ trỏ nàng?

Mặt đẹp phát lạnh, khẽ quát một tiếng:

“Đều câm miệng cho ta, bản tiểu thư làm gì không cần các người quản, lại lảm nhảm thì đừng trách ta không khách khí.”

Đám người chợt yên tĩnh!

Bạch Băng Nhi giận dữ rồi, nếu là ngày thường thì bọn họ đã nhanh chóng đi ngay, nhưng hôm nay là ngày Học Viện Hoàng Gia chiêu sinh, tin tưởng nàng cũng không dám quá làm càn.

Liếc nhìn Lạc Thần một cái, Bạch Băng Nhi lạnh lùng nói:

“Người ẩn dấu thật sâu, lần sau tốt nhất đừng để cho bản tiểu thư tìm được.”

Nửa tháng qua, đời thứ ba Bạch Gia vẫn luôn đang tìm kiếm Lạc Thần, đáng tiếc là tìm không được.

Dứt lời, Bạch Băng Nhi mang theo người Bạch Gia đi đến đội ngũ xếp hàng. Làm một trong tam đại gia tộc ở Húc Nhật Thành, bọn họ luôn có thể hưởng thụ một ít đặc quyền, tỷ như không cần xếp hàng.

Đối với điều này mọi người cũng không có gì ý kiến, cũng không dám có ý kiến gì, ở một thế giới lấy thực lực làm đầu thì chuyện này thật sự quá bình thường.

Nhìn Bạch Băng Nhi đi xa, Lạc Thần tiếp tục chờ đợi, mà đám người chung quanh lại nhìn hắn với ánh mắt khác thường.

Có vẻ mọi người hiểu lầm, nhưng Lạc Thần ở xóm nghèo lớn lên, hắn không am hiểu thế nào đối nhân xử thế, chỉ có thể cười khổ.

Đột nhiên, phía sau lại truyền đến một trận xôn xao.

“Mau nhìn, mau nhìn, đó là Trần Lâm!”

“Oa, thật đẹp, hoàn toàn không thua kèm Bạch Băng Nhi!”

“Nói nhảm, hai người bọn họ vốn là Húc Nhật Thành công nhận song mỹ, đương nhiên không phân trên dưới.”

“.....”

Đám người nghị luận, Lạc Thần cũng nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Một người thiếu nữ mang trang phục võ giả đỏ rực đang bước nhanh đến, dung nhan như ngọc, cực kỳ bình tĩnh, cũng không có vì người xung quanh nghị luận mà ngượng ngùng.

Thiếu nữ này không hề thua kém Bạch Băng Nhi, trong mắt nàng có một chút hào hiệp, cũng hiển lộ ra tính cách nghịch ngợm, xem ra người này nhất định không phải người thích an phận.

Ở ẩn đường của nàng là một ấn ký Tinh Hồn hình dạng màu lục, rất bắt mắt.

Tinh Hồn: đẳng (dây leo), cấp bậc: màu lục.

Trần Lâm cũng là đạt đến Tinh Sĩ cảnh!

Chỉ nhìn thoáng một cái Lạc Thần liền bị choáng, cũng không phải bởi vì mỹ mạo cùng thực lực của Trần Lâm, mà là bởi vì Trần Lâm cũng đang đi về phía hắn.

Lần này hắn không xoay người đi, mà nhìn chằm chằm Trần Lâm.

Lần này đám người chung quanh lại một lần khiếp sợ.

Vô luận là Bạch Băng Nhi hay Trần Lâm, đối với bọn họ đều là cao không với tới, chỉ cần cùng bọn họ nói một câu thôi, dù là một câu hỏi đường cũng đủ để bọn họ kích động hồi lâu.

Mà bây giờ hai người này lại chủ động tìm Lạc Thần, thiếu niên này rốt cuộc là người nào?

“Người chính là Lạc Thần?”

Trần Lâm đi đến trước mặt Lạc Thần, không dài dòng trực tiếp mở miệng.

Người khác có lẽ không biết, nhưng đều là tam đại gia tộc, sao nàng lại không biết Bạch Băng Nhi bị đánh.

Lạc Thần có hơi nghi hoặc, trước đây hắn chưa từng gặp qua Trần Lâm, hắn không nghĩ ra vì sao Trần Lâm lại chủ động tìm hắn.

Có điều xuất phát từ lễ phép, hắn vẫn gật gật đầu, nói:

"Phải."

“Nghe nói người đánh Bạch Băng Nhi một bạt tai.”

Trần Lâm dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Lạc Thần, hơi mỉm cười lộ ra răng nanh đáng yêu:

“Ta thích người rồi.”

Tuy rằng Trần Lâm cùng Bạch Băng Nhi cũng xưng là song mỹ trong Húc Nhật Thành, nhưng bởi vì hai gia tộc có quan hệ cạnh tranh, cũng vì vậy mà quan hệ giữa hai người cũng không tốt.

Bạch Băng Nhi bị đánh đối Trần Lâm mà nói đương nhiên là một chuyện cực kỳ sáng khoái.

“Hít hà!”

Đám người chung quanh nháy mắt sôi trào, hàm lượng tin tức trong lời nói của Trần Lâm thật sự là quá nhiều.

Thứ nhất, Lạc Thần lại dám đánh Bạch Băng Nhi một bạt tai.

Thứ hai, Trần Lâm lại công khai thích Lạc Thần.

Đám người gật gao nhìn chằm chằm Lạc Thần, dường như Lạc Thần trong mắt bọn họ đã biến thành một con quái vật khủng bố.

“Nhưng chọc Bạch Băng Nhi, người sẽ gặp không ít phiền toái, tự mình bảo trọng đi!”

Dứt lời, Trần Lâm cất bước rời đi.

Nhìn thần thái của đám người chung quanh, Lạc Thần lại lần nữa cười khổ.

Hắn đương nhiên biết rõ Trần Lâm nói "Ta thích người" chẳng hề liên quan đến chuyện tình nam nữ.

Nhưng đám người chung quanh thì không cho là vậy.

Lần này hiểu lầm thật sự là quá lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Khảo Hạch

Thăng đến Trần Lâm đi xa, không lâu sau, một lão già để chòm râu dê đứng ngồi trên đài cao đứng lên.

“An tĩnh!”

Hai chữ nhẹ nhàng nhưng dưới sự quá chú của tinh thần chi lực, trong nháy mắt truyền khắp quảng trường.

Quảng trường ồn ào trong nháy mắt an tĩnh.

“Năm nay Học Viện Hoàng Gia chiêu sinh, khảo hạch lần này tổng cộng chia làm tam quan, vượt qua tam quan mới có thể đạt được tư cách tiến vào học viện học tập.”

Lão già nói cực kỳ rõ ràng:

“Hôm nay là khảo hạch cửa thứ nhất, mà nội dung khảo hạch chính là bía đo lực ở trước mắt các ngươi, lực lượng vượt ba ngàn cân coi như thông qua.”

“Hiện tại, khảo hạch bắt đầu!”

Lão già nói xong, Lạc Thần nhìn thấy đám người đứng ở trước nhất bắt đầu động.

Tuy rằng Học Viện Hoàng Gia đã công bố yêu cầu chiêu sinh, nhưng chỉ sợ vẫn có người tính toán đục nước béo cò, lừa dối vượt quan, cho nên cửa ải thứ nhất này chẳng qua là sàng lọc những người phù hợp điều kiện mà thôi.

Đối với cửa ải này, Lạc Thần vẫn rất có lòng tin, huyết nhục đã hấp thu tinh thần chi lực đến bão hòa, đây chính là biểu hiện lực lượng đạt tới ba ngàn cân.

Mà huyết nhục của hắn hấp thu tinh thần chi lực đến nỗi tràn ra ngoài, điều này cho thấy nhất định là vượt quá ba ngàn cân.

Bía đo lực rất đơn giản, chỉ yêu cầu người thí nghiệm đánh một quyền lên bía mà thôi, cho nên tốc độ thí nghiệm cực nhanh.

Tuy là như thế, thăng đến hơn một giờ sau, Lạc Thần mới đi tới trước bía đo lực, có thể tưởng tượng được lần này số người tham gia khảo hạch nhiều bao nhiêu.

Lúc này, phía trước Lạc Thần cũng chỉ dư lại cuối cùng một người đang thí nghiệm, một thiếu niên mặc thanh y, tiếp sau thiếu niên này chính là hắn.

Nhưng vào lúc này, bên trái cách Lạc Thần không xa chợt tuôn ra một trận kinh hô.

“Trời ạ, một vạn ba ngàn cân lực lượng!”

“Quá khủng bố!”

“Đúng vậy, Bạch Băng Nhi không hổ là Bạch Gia đệ nhất nhân, quả nhiên không tầm thường.”

“.....”

“Thì ra là Bạch Băng Nhi, như vậy xem ra nàng còn chưa có dùng toàn lực!”

Nghe được một vạn ba ngàn cân lực lượng, Lạc Thần cũng hơi kinh ngạc, nhưng biết được là Bạch Băng Nhi hắn liền cảm thấy đương nhiên.

khí vô già đạt tới Tinh Đồ cửu trọng, lực lượng sẽ đạt tới chín ngàn cân, Bạch Băng Nhi là Tinh Sĩ tam trọng, lực lượng vượt quá vạn cũng chẳng có gì lạ.

“Hai thước chín tấc, không hợp cách.” Một giọng nữ thanh thúy đột nhiên truyền vào trong tai Lạc Thần.

Lúc này Lạc Thần mới phát hiện, người thiếu niên thanh y trước hắn đã hoàn thành khảo hạch, nhưng là kết quả chỉ đạt hai ngàn chín trăm cân.

“Có thể cho ta một cơ hội nữa không, lực lượng của ta đã đủ ba ngàn cân, chỉ là vừa rồi ta ra quyền, đột nhiên bên kia âm ỉ làm ta đứng không vững, cho nên.....”

Thanh y thiếu niên cầu xin nói.

“Không được, mỗi người chỉ có cơ hội một lần.”

Giọng nữ thanh thúy lại vang lên lần nữa.

“Ta.....”

Thanh y thiếu niên còn muốn nói cái gì, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của nữ giám sát, cuối cùng không nói ra tới, đành phải âm ỉ rời đi.

“Thật là không may.”

Lạc Thần nhìn thiếu niên một cái, hắn xác thật thấy được lúc thiếu niên kia ra quyền thì thân thể hơi run lên một chút, ảnh hưởng phát lực.

“Tiếp theo.” Giọng nữ thanh thúy vang lên.

Lạc Thần tiến lên một bước, đứng ở trước bía đo lực, hít vào một hơi thật sâu, loại bỏ mọi ý nghĩ khác trong đầu.

Giờ khắc này, mọi thứ chung quanh đều bị hấn xem nhẹ, trong mắt hấn chỉ có đo lường búa ở trước mắt.

Lui bước, vịn người, toàn lực đánh ra một quyền.

“Oành!”

Một tiếng trầm vang, trên búa đo lường, cột sáng dâng lên đến ba thước ba tấc, dừng lại một lát mới chậm rãi tắt.

Nữ giám sát kinh ngạc nhìn Lạc Thần một cái:

“Ba thước ba tấc, đủ tư cách.”

Dứt lời, nàng đưa cho Lạc Thần một khối mộc bài:

“Ba ngày sau, đến nơi này tham gia khảo hạch cửa thứ hai.”

Tiếp nhận mộc bài, Lạc Thần gật gù đầu, xoay người rời đi.

Chỉ là trong nháy mắt xoay người, hấn như nghe được nữ giám sát nói thầm

“Như vậy vẫn có thể đánh ra ba thước ba tấc, thật không biết là tự đại hay là ngu ngốc.”

Lạc Thần hơi dừng lại, rõ ràng là nữ giám sát này đang nói hấn, chỉ là hấn không hiểu được đây là có gì?

Lắc đầu, Lạc Thần không để ý đến, tiếp tục đi về phía xa.

Vừa đi được mấy bước, phía trước lại truyền ra tiếng kinh hô.

“Trời ạ, lại là một vạn ba ngàn cân.”

“Tuy rằng cấp bậc Tinh Hồn của Trần Lâm không bằng Bạch Băng Nhi, nhưng có vẻ thực lực của nàng cũng không thua kém Bạch Băng Nhi!”

“Thực lực như vậy cũng quá khủng bố!”

“Bạch Gia cùng Trần gia đều đến rồi, không biết Lâm gia Lâm Hạo Thiên có tới hay không, ở Húc Nhật Thành có thể so với hai người này cũng chỉ có Lâm Hạo Thiên.”

“Có lẽ vậy, nghe nói Lâm Hạo Thiên cũng là Tinh Sĩ tam trọng.”

.....

Nghe đến đó, Lạc Thần không nghe tiếp nữa, mà bước nhanh rời khỏi quảng trường.

Có uy nghiêm của Học Viên Hoàng Gia, Bạch Băng Nhi ngại không dám ra tay, nhưng bây giờ, một khi hấn bị Bạch Băng Nhi theo dõi, sợ là không cơ hội tham gia khảo hạch tiếp theo.

Đi ra một khoảng cách, Lạc Thần chau mày, thả chậm tốc độ.

Dọc theo đường đi, hấn luôn có cảm giác —— có người đang theo dõi hấn, hơn nữa hấn còn cảm nhận được người này toát ra hơi thở lãnh lẽo, đó là sát khí.

Nhưng mỗi khi hấn đột ngột xoay người nhìn lại thì không có phát hiện.

Là cảm giác sai, hay là do tâm lý?

Lạc Thần không biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy, nhưng từ khi thức hải của hấn biến thành màu bạch kim, cảm giác của hấn đã nhạy bén rất nhiều.

An toàn là trên hết, hấn quyết định tin tưởng cảm giác của mình.

Bước chân chợt nhanh hơn, Lạc Thần đi nhanh đến một ngã rẽ, thân thể chợt lóe lên, giấu ở phía sau một cửa hàng nhìn ra bên ngoài cửa.

Một giây.

Hai giây.

.....

Mười giây đồng hồ đi qua, không có dị thường nào.

Nếu có người theo dõi, lâu như vậy hấn là theo kịp rồi chứ.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Lạc Thần lắc đầu, tính đi ra ngoài, nhưng liền ở ngay lúc này, hấn lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người vội vàng vàng đi tới bên ngoài cửa hàng.

Người nọ nhìn bên này ngó bên kia, rất giống như đang tìm người.

Khi thấy rõ khuôn mặt của người này, trong mắt Lạc Thần hiện ra sự lạnh lẽo, người này, không lâu trước đây hấn mới vừa gặp qua, lúc ấy đối phương đi theo phía sau Bạch Băng Nhi.

“Bạch Băng Nhi, người thật đúng là không giết ta không chịu từ bỏ ý định à!”

Nhìn người nọ đi về nơi xa, Lạc Thần như nghĩ đến điều gì, lặng lẽ đi theo.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đánh Chết

Đi theo phía sau người nọ, Lạc Thần cẩn thận mỗi một bước chân.

Thậm chí hắn cũng không dám nhìn đối phương quá nhiều, lo lắng người nọ cũng có cảm giác nhạy bén như hắn.

Giữa hắn và Bạch Băng Nhi, hắn vẫn luôn là ở vào trạng thái bị động, bởi vì hắn biết thực lực của mình còn không đủ để chính diện chống lại Bạch Băng Nhi.

Nhưng đây không đại biểu hắn chỉ có thể trốn tránh, ngay vừa rồi hắn đã quyết định: Phản kích!

Bạch Băng Nhi chính miệng thừa nhận đã tìm hắn nửa tháng, mà mục đích là gì căn bản không cần nhiều lời.

Đã mẫu thuẫn giữa hai người sớm không thể hoà giải, hắn cũng nên cho thấy thái độ của mình.

Lạc Thần hắn cũng không phải quả hồng mềm mại cho người chà đạp.

Mà người ở trước mắt hắn chính là một lựa chọn tốt để bày tỏ thái độ này.

Trong lúc không hề hay biết, thợ săn cùng con mồi, đã hoán đổi cho nhau!

.....

Trên trán Bạch Hạo đã tiết lên một lớp mồ hôi, ánh mắt bối rối.

Nửa tháng trước, thế hệ trẻ tuổi Bạch Gia không có một ngày nhàn rỗi, nhưng dù cho như thế bọn họ cũng không tìm được Lạc Thần.

Lần này thật vất vả Lạc Thần xuất hiện, Bạch Băng Nhi sao có thể dễ dàng buông tha, lập tức phái hắn đến giết Lạc Thần.

Nhưng bây giờ hắn lạc mất đối phương rồi.

Hắn không dám tưởng tượng đến cảnh mình thừa nhận lừa gạt Bạch Băng Nhi. Trong lòng hoảng hốt, thậm chí bước chân cũng có hơi lộn xộn.

Ngay lúc này.....

Bạch Hạo đột nhiên thấy được một bóng người quen thuộc xuất hiện ở phía trước hắn, tinh thần rung lên, mau chóng đuổi theo.

Đuổi theo gần vài bước, xác định người ở phía trước chính là Lạc Thần, Bạch Hạo nhẹ nhàng thở ra, lau sạch mồ hôi trên trán.

“Thằng con hoang đáng chết, thiếu chút nữa hại chết ta, chờ tới địa phương ít người, tiểu gia sẽ tiễn ngươi lên đường.”

Thấp giọng mắng một câu, Bạch Hạo tiếp tục đi theo.

.....

Đi ở trên đường, Lạc Thần có thể cảm giác được rõ ràng người kia càng phát lạnh hàn ý.

Nói cách khác, Bạch Hạo có sát ý với hắn càng thêm mãnh liệt!

Ánh mắt lạnh băng, Lạc Thần một bên lưu ý Bạch Hạo, một bên ở trong lòng không ngừng hoàn thiện kế hoạch của mình.

Vừa rồi hắn đã mau nhanh chuẩn bị một ít đồ vật, lúc này mới lại vòng phía trước Bạch Hạo.

Đối phương muốn giết hắn, vậy thì hắn cũng sẽ không nương tay.

Trước mắt vẫn chưa biết thực lực của đối phương, vì thế hắn dự định đánh bừa.

Quẹo mấy vòng đã tiếp cận khu dân nghèo, người đi đường cũng dần rất thưa thớt.

Ngay khi đi đến một chỗ rẽ vào hẻm nhỏ, Lạc Thần giống như vấp phải thứ gì đó, cả người lao đảo, đồ vật trong tay lập tức rớt hết xuống mặt đất.

Nhìn đồ vật trên mặt đất, Lạc Thần ra vẻ vô cùng đau lòng, cuối cùng vẫn bắt đầu đi rời đi.

Cách đó không xa, trong mắt Bạch Hạo mang theo vẻ khinh thường:

“Một ít đậu phộng cùng hạt vừng mà thôi, đau lòng như vậy sao, tiện dân đúng là tiện dân.”

Đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, thấy bốn bề vắng lặng, trên mặt Bạch Hạo dần dần toát ra sát ý:

“Liền ở chỗ này đi, tiễn ngươi lên đường.”

Ngay sau đó, Bạch Hạo bước nhanh hơn, Lạc Thần đã rẽ vào hẻm nhỏ, nếu bây giờ không theo sát có khả năng sẽ mất dấu.

Hơn nữa, nếu đã quyết định động thủ, hấn không cần cố kỵ.

Bạch Hạo tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã tới ngã rẽ.

Liếc mắt thấy đậu phộng cùng hạt vừng rơi toát loạn trên mặt đất, Bạch Hạo lộ ra vẻ ghét bỏ, nhẹ nhàng nhảy lên, dự định nhảy qua.

Đúng lúc này, Lạc Thần chợt xuất hiện trước mặt Bạch Hạo, trực tiếp đánh ra một quyền.

Biến cố bất ngờ khiến về mặt Bạch Hạo thay đổi, cả người ở trên không trung không có chỗ mượn lực, nếu bị một quyền này đánh trúng, coi như hấn là Tinh Đồ lực trọng cũng sẽ bị thương nặng.

Dưới tình thế cấp bách, Bạch Hạo đánh ra một chưởng nghênh nắm tay của phía Lạc Thần, đồng thời tinh thần chi lực trong cơ thể nhanh chóng trầm xuống, thân thể nhanh chóng hạ xuống.

Nhìn phản ứng của Bạch Hạo, Lạc Thần nhếch miệng lộ ra ý cười, nắm tay đưa ra lập tức thu hồi.

“Bộp!”

Hai chân Bạch Hạo chạm đất, điều này làm cho hấn yên tâm hơn, nhưng sau đó hấn thấy Lạc Thần chủ động thu hồi công kích.

Thu hồi bàn tay vurun đi, Bạch Hạo khinh thường nhìn Lạc Thần, đắc ý nói:

“Chỉ bằng chút thực lực ấy cũng muốn ám toán ta?”

Ở hấn xem ra, Lạc Thần chủ động thu hồi nắm tay là bởi vì thực lực không bằng hấn, không dám đối cứng.

Lạc Thần không nói gì, bước ra một bước, lại đánh ra một quyền.

Kình phong phản phát, nắm tay mang theo ba ngàn ba trăm cân lực lượng dựa theo trực quyền mà hấn am hiểu đánh về phía Bạch Hạo.

“Hừ, tìm chết!”

Bạch Hạo hừ nhẹ một tiếng, về mặt lãnh lẻo.

Bàn tay nắm chặt thành quyền, lần này hấn muốn lấy tư thái mạnh mẽ tuyệt đối đánh tan Lạc Thần.

Trầm eo, lui bước.....

Lui bước, Bạch Hạo đánh ra một quyền.

Thế nhưng Bạch Hạo vừa lui một bước liền bị trượt chân, tình huống bất ngờ, hấn trực tiếp giạng thẳng chân ngồi trên mặt đất.

Giờ khắc này, sắc mặt Bạch Hạo đại biến, lúc này hấn mới nhớ tới dưới chân hấn đều là đậu phộng cùng hạt vừng.

Hấn rút cuộc hiểu ra vì sao vừa rồi Lạc Thần thu quyền không đánh, một quyền kia là ép hấn rơi xuống đồng hạt vừng này.

Hết thấy đều là kế hoạch của Lạc Thần.

Đáng tiếc, hấn nhận ra quá muộn.

Lạc Thần tốc độ không giảm, dùng hết toàn lực nện vào giữa trán Bạch Hạo cái trán.

“Bành...rắc!”

Một tiếng giòn vang, Bạch Hạo giật mạnh đầu về phía sau, phần cổ phát ra âm thanh gãy xương rõ ràng.

Ngay sau đó lại một tiếng “Bành”, cái đầu vận vẹo của Bạch Hạo hung hăng nện xuống mặt đất, nháy mắt màu máu đỏ tươi ào ào chảy xa.

Xoa xoa nắm tay có hơi đau, Lạc Thần cẩn thận vurun tay dò xét mũi Bạch Hạo.

Đã chết!

Cánh tay Lạc Thần run run, nhanh chóng thu về, sắc mặt hơi khó coi.

Kiếp trước, kiếp này, đây là hấn lần đầu tiên giết người.

Hít thở mấy hơi thật sâu, hấn đã bình tĩnh lại, kiếp này hấn đã nhìn thấy quá nhiều cánh giết chóc, trong lòng đã sớm có chuẩn bị.

Nhìn bốn phía, không phát hiện có người, Lạc Thần bước nhanh rời đi.

Có điều, vừa đi được vài bước thì Lạc Thần đã nhanh chóng quay trở lại, ngồi xổm xuống sờ soạng trên người Bạch Hạo.

Một tờ kim phiếu, mấy khối vàng vụn bạc vụn, còn có một quyển sách hơi mỏng, đây là toàn bộ thu hoạch.

Không vội nhìn kỹ, Lạc Thần nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Mùa Thu Hoạch, Liệt Dương Quyền

Vòng một vòng lớn, lại mua chút đồ ăn, Lạc Thần mới về đến nhà, khóa chết cửa.

Chỉ cần không bị theo dõi thì nơi này vẫn rất an toàn, khu dân nghèo Húc Nhật Thành có gần trăm vạn nhân khẩu, Bạch Gia muốn tìm đến hắn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Ăn qua loa một chút, Lạc Thần ngồi xếp bằng ở trên giường, bắt đầu xem xét đồ vật lấy từ trên Bạch Hạo.

Bỏ bạc vụn qua một bên, hắn lấy tờ kim phiếu ra, chậm rãi mở ra xem.

Một ngàn lượng!

Ba chữ to rõ ràng in vào trong mắt Lạc Thần.

“Hít!”

Lạc Thần hít một hơi khí lạnh, nhin không được cười ngây ngô lên.

Một ngàn lượng vàng tương đương với một vạn lượng bạc.

Phải biết rằng hắn ở võ quán Phi Ứng làm thủ công, một tháng tiền công mới được ba lượng bạc mà thôi.

Đối với Lạc Thần mà nói thì đây thực sự là một con số thiên văn.

Thu hồi kim phiếu, Lạc Thần cầm quyển sách lên.

Này quyển sách rất mỏng, chỉ có vài tờ, bị Bạch Hạo cất ở bên trong nội y, lúc hắn soát người thiếu chút nữa không phát hiện.

Khi Lạc Thần nhìn thấy mấy chữ ghi trên bìa quyển sách thì miệng há to ra, ngây ngốc một hồi lâu.....

Ở bìa quyển sách có ba chữ《 Liệt Dương Quyền 》to rõ ràng.

Ở dưới ba chữ còn có bốn ngôi sao màu kim.

Trung phẩm tứ tinh.

Này quyển sách lại là một quyển võ kỹ trung phẩm tứ tinh.

“Ha ha ha.....” Một hồi cười to điên cuồng cực kỳ đột ngột phát ra từ trong miệng Lạc Thần. Nếu người khác nhìn thấy không chừng cho rằng tên này điên mất rồi.

Võ kỹ, lại là võ kỹ!

Từ khi thức tỉnh Tinh Hồn, Lạc Thần vẫn luôn buồn rầu vì không có võ kỹ, hiện giờ rốt cuộc đạt được một môn võ kỹ, sao có thể không mừng rỡ như điên?

Tứ tinh Liệt Dương Quyền, tuy nhìn như cấp bậc không cao, nhưng ở Húc Nhật Thành này đã tính là công pháp cao cấp.

Trừ bỏ tam đại gia tộc, chỉ ít ỏi vài thế lực có được tứ tinh võ kỹ.

Lạc Thần lập tức mở bí tịch ra xem xét.

Mở ra bí tịch trang thứ nhất, là một ngàn chữ khái quát về Liệt Dương Quyền:

“Liệt Dương Quyền, thích hợp với võ giả có được Tinh Hồn thuộc tính hỏa! Quyền kinh nóng bỏng, cương mãnh bá đạo, luyện đến đại thành thì uy lực có thể so với bình thường ngũ tinh võ kỹ, nhưng cũng vì uy lực của nó rất lớn nên tu luyện khá khó khăn.”

Nhìn đến một đoạn này, Lạc Thần vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì quyền pháp này uy lực rất lớn, mà hắn vừa vận là Hoả Tinh Hồn, rất thích hợp tu luyện.

Cái gọi là Tinh Hồn thuộc tính hỏa cũng không chỉ nói về ngọn lửa, Diễm Trúc Tinh Hồn, Hỏa Diễm Sư Tử Tinh Hồn, Ôn Ngọc Tinh Hồn...đều thuộc về Tinh Hồn thuộc tính hỏa.

Lo là vì quyền pháp này tu luyện khó khăn, hắn vốn đang thiếu thốn thời gian, này coi như là dầu đổ bìm leo.

Có điều bây giờ cũng không có lựa chọn khác, mặc kệ khó bao nhiêu hắn cũng tu luyện.

Lật sang trang tiếp theo, trước mắt là một bộ nhân đồ (hình người).

Một người đang làm động tác ra quyền, bên trong cơ thể hình người có một đoạn dây nhỏ màu đỏ, ghi rõ đây là lộ tuyến vận chuyển tinh thần chi lực.

Phía dưới đồ án còn có vài câu chú giải đơn giản.

Ghi là Liệt Dương Quyền thức thứ nhất: Toái tâm.

Nắm tay đánh trúng đối thủ, quyền kinh cương mãnh nóng cháy sẽ xâm nhập vào trong cơ thể, nổ nát trái tim.

Nhớ kỹ đồ án cùng lộ tuyến vận chuyển tinh thần chi lực, Lạc Thần liền đi vào trong viện.

Thao tác tinh thần chỉ lực trong cơ thể dựa theo lộ tuyến vận chuyển, Lạc Thần nâng cánh tay, dựa theo quỹ đạo trên đồ án đánh ra một quyền.

“Bành!”

Nắm tay đánh ở không trung, không khí ma sát sinh ra một tiếng nổ vang.

Lạc Thần để nắm tay ở trước mắt, ngơ ngẩn nhìn nửa ngày sau mới cực kỳ kinh ngạc nhả ra một câu:

“Xong rồi?”

Dựa theo bí tịch chú giải, tiêu chí chứng tỏ Liệt Dương Quyền thứ thứ nhất đã nhập môn là không khí nổ vang.

Nói cách khác, hần chỉ dùng một lần đã luyện thành chiêu này.

Lạc Thần không thể tin được, lại lần nữa vận chuyển tinh thần chỉ lực, lại đánh ra một quyền.

“Bành!”

Không khí lại truyền đến một tiếng nổ vang.

Lúc này đây, Lạc Thần rốt cuộc xác định hần đã thực sự tu luyện thành Liệt Dương Quyền thứ thứ nhất.

Võ kỹ tu luyện chia làm: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn bốn cảnh giới.

Tuy rằng hần mới vừa mới nhập môn, nhưng thực sự là luyện thành rồi.

Ánh mắt lộ ra sự kích động, Lạc Thần tiếp tục luyện tập chiêu tiếp theo, dựa theo tiến độ này, trong vòng 3 ngày hần có hi vọng tu luyện toàn bộ môn 《Liệt Dương Quyền》 này.

Đến lúc đó hần sẽ có cơ hội lớn thông qua khảo hạch đợt thứ hai.

Không nghĩ lung tung nữa, Lạc Thần tiếp tục bắt đầu luyện tập……

……

……

Bạch Gia.

Bên trong đại sảnh xa hoa, thi thể của Bạch Hạo lẳng lẳng nằm trên mặt đất.

Bạch Quân Chính đang ngồi ở nơi đó, sắc mặt âm trầm như sắp chảy nước.

Ở trước người hần, chúng đệ tử Bạch Gia, trừ bỏ Bạch Băng Nhi còn có thể bảo trì bình tĩnh, còn lại đều lộ vẻ kinh sợ, thờ mạnh cũng không dám.

“Bành!”

Bạch Quân Chính đột nhiên đập xuống bàn một cái, chấn nước trà văng khắp nơi:

“Nói, rốt cuộc sao lại thế này?”

Chúng đệ tử Bạch Gia run người, vô thức đưa ánh mắt nhìn về phía Bạch Băng Nhi.

“Là ta để cho Bạch Hạo đi giết Lạc Thần.”

Bạch Băng Nhi mở miệng.

“Ta rõ ràng đã nói qua để cho Lạc Thần tự sinh tự diệt, vì sao người còn làm như vậy!”

Bạch Quân Chính hét to, lần này hần thật sự nổi giận.

“Gia gia, hần đánh ta, nếu hần không chết mặt ta để ở đâu?”

Bạch Băng Nhi làm vẻ mặt oan ức nói:

“Ta mặc kệ, ta nhất định phải giết hần. Dù sao ta cùng hần, ngài được chọn một!”

“Băng Nhi, người……”

Bạch Quân giận không nói nên lời.

Bạch Băng Nhi lại nói:

“Còn có, Lạc Thần có thể giết Bạch Hạo, chứng tỏ thực lực của hần ít nhất cũng là Tinh Đồ lục trọng, nhưng ngày đó hần đến nhận thân lại nói là Tinh Đồ tam trọng, đây rõ ràng là muốn thử ngài, hơn nữa khi hần giết Bạch Hạo không hề có một chút do dự, một người như vậy, ngài còn muốn lưu hần?”

Bạch Quân Chính hít một hơi thật sâu, lại liếc nhìn Bạch Băng Nhi một cái, bắt đầu dĩ thờ dài, rồi sau đó phất phất tay với mọi người:

“Các người đi xuống đi!”

Chúng đệ tử Bạch Gia như được đại xá, nhao nhao rời đi.

“Gia gia, Băng Nhi cũng xin lui.”

Trong mắt nàng lộ ra vẻ đắc ý.

Bạch Quân Chính làm như vậy xem như đã ngầm đồng ý, sau này nàng muốn đối phó Lạc Thần thì không cần cố kỵ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Quân Chiến

Húc Nhật Thành quảng trường, dòng người chen chúc xô đẩy.

Hôm nay là đợt khảo hạch thứ hai, ở trung tâm quảng trường đã được dựng lên năm toà lối đài dài rộng mười thước, chiều cao một thước.

Lạc Thần đứng ở bên trong đám người.

Thời gian ba ngày, hắn đã tu luyện trọn bộ Liệt Dương Quyền đến nhập môn, nhưng trong lòng vẫn có hơi thấp thỏm, không biết khảo hạch hôm nay sẽ tiến hành như thế nào.

“Quy tắc khảo hạch.” Lão già để chòm râu dê đứng lên:

“Cùng cảnh giới rút thăm đối chiến, mỗi cảnh giới chỉ lấy hai mươi người đứng đầu. Nếu cùng cảnh giới nhân số không đủ hai mươi thì sẽ bài trừ theo thứ tự là được, thực lực đạt tới Tinh Sĩ cảnh thì miễn khảo hạch lần này.”

“Các ngươi còn có nghi vấn gì sao?”

Không ai nói chuyện, quy tắc đã nói rất rõ ràng.

“Tốt lắm, tiếp theo là phân phối lối đài.” Lão già để chòm râu dê nói tiếp:

“Tinh Đồ ngũ trọng, lối đài số một; Tinh Đồ lục trọng, lối đài số hai. Tinh Đồ cửu trọng, lối đài số năm.”

Nghe vậy, Lạc Thần đi đến trước lối đài số 1, giao ra một bài xác nhận thân phận.

Sau đó hắn phát hiện, có chừng năm trăm người thông qua vòng khảo hạch thứ nhất, đại khái có hai trăm ba bốn mươi người đi tới lối đài số một.

Lối đài số hai có chừng một trăm bốn mươi người, lối đài số ba có chừng bảy mươi tám mươi người, còn lối đài số bốn số năm thì không đủ hai mươi người.

Thực lực càng thấp, cạnh tranh càng kịch liệt.

“Vòng thứ nhất, quân chiến.”

Trên lối đài số một, hắc y trọng tài mở miệng:

“Số một đến số ba mươi lên đài, năm người cuối cùng lưu lại trên đài tiến vào vòng tiếp theo.”

Nhân số quá nhiều, chỉ có thể như thế thôi, hơn nữa quân chiến cũng cho thấy được thực lực của một người.

Lạc Thần bị xếp vào tổ cuối cùng.

Sau một lát, thi đấu bắt đầu.

Trên lối đài, ba mươi người lập tức hành động, người đẩy ta xô người đánh, tất cả mọi người dùng hết sức lực muốn đánh người bên cạnh xuống lối đài.

Lúc này, có vẻ lực lượng là quan trọng nhất, chỉ có lực lượng đủ cường mới có thể xô đẩy những người khác, cũng chỉ có lực lượng đủ cường mới không bị những người khác đẩy xuống.

Lạc Thần nghiêm túc nhìn tình hình chiến đấu trên lối đài, muốn học hỏi một ít kinh nghiệm, tìm được một ít kỹ xảo cùng bí quyết.

Chiến đấu kết thúc nhanh chóng, năm người thắng lợi được vào vòng tiếp theo.

Sau đó là số ba mươi một đến số sáu mươi.

Lạc Thần vẫn cẩn thận quan sát.

.

Ở một nơi cách lối đài số một không xa.

“Bạch Lâm, cho dù phải ôm hắn cùng nhau nhảy xuống cũng phải mang Lạc Thần xuống lối đài cho ta, hiểu chưa?” Bạch Băng Nhi nhìn một tên đệ tử Bạch gia trước mặt, lạnh lùng nói.

“Yên tâm đi Băng Nhi tỷ, thực lực của ta đã tiếp cận đệ lục trọng, đối phó kia tiểu tử tuyệt đối không thành vấn đề.”

Bạch Lâm lời thề son sắt.

“Vậy là tốt rồi, đi thôi!”

Bạch Băng Nhi gật gù đầu, nhìn Lạc Thần đứng trong đám người, khoe miệng châm chọc.

Đồng thời, ở một chỗ khác, Trần Lâm nhìn Bạch Băng Nhi, lại nhìn Lạc Thần, bắt đầu đi lác đầu, lăm bằm:

“Tiểu tử, ngươi tự cầu phúc đi!”

.....

“Tiếp theo là tổ cuối cùng, lên đài.”

Thanh âm trọng tài vang lên, Lạc Thần lập tức theo đám người bước lên lôi đài.

Những người khác vừa bước lên lôi đài lập tức bắt đầu tranh đoạt vị trí trung tâm lôi đài, nơi đó là một địa điểm tương đối an toàn.

Mà Lạc Thần thì lựa chọn một góc lôi gần đài góc, trải qua mấy vòng quan sát, hắn đã có ý nghĩ của mình.

“Bắt đầu.”

Trọng tài ra lệnh một tiếng, trên lôi đài bắt đầu hỗn loạn.

Hơn hai mươi người chen chúc ở trung tâm lôi đài lập tức khởi xướng công kích, mỗi một người bên cạnh họ đều trở thành địch nhân.

Ngược lại Lạc Thần đứng ở trong góc, tạm thời an toàn.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy một bóng người liên tiếp ném ba người bên cạnh ra ngoài, sau đó hướng thẳng về phía hắn.

Đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó hắn nhận ra, người này là người Bạch Gia.

Lạc Thần lộ vẻ nghiêm túc, từ này nhẹ nhàng ném bay ba người cho thấy gia lực lượng đã cận bốn ngàn cân, so với hắn mà nói, có tính uy hiếp cao.

Bước chân vừa động, hắn lại lui hai bước, trực tiếp đứng ở ngay góc lôi đài, vị trí này, chỉ cần hắn lại lui một bước sẽ ngã xuống.

“Lăn!”

Bạch Lâm lại ném bay một người, rồi sau mặt cười dữ tợn đi tới chỗ Lạc Thần.

Người kia bị ném ra, nhất thời đứng không vững, thế là bị những người khác xô đẩy rớt xuống lôi đài.

Nhìn thấy Bạch Lâm cường thế như vậy, người chung quanh không dám trêu chọc Bạch Lâm, đặc biệt là nhìn thấy Bạch Lâm trực tiếp nhắm về Lạc Thần, bọn họ đều nhẹ nhàng thờ ra.

“Tiểu tử, tự mình nhảy xuống đi, hay là để ta đánh ngươi xuống?”

Bạch Lâm ngừng ở trước mặt cách Lạc Thần hai mét, vẻ mặt hài hước.

Dưới đài cách đó không xa, khuôn mặt Bạch Băng Nhi lộ ra ý cười.

Lạc Thần nhìn Bạch Lâm, không nói gì, bày ra tư thế chiến đấu.

“Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Bạch Lâm lạnh lùng nói một câu, rồi sau đó cất bước đi qua.

“Cút xuống cho ta!”

Vừa dứt lời, Bạch Lâm quát khẽ một tiếng, nắm tay mang theo tiếng gió gào thét nhanh chóng đánh về ngực Lạc Thần.

Hắn không chỉ đánh Lạc Thần xuống lôi đài, còn muốn cho Lạc Thần ném chút khổ sở.

Lạc Thần gât gao nhìn chăm chăm nắm tay đánh tới, thẳng đến nắm tay sắp rơi xuống trên người, hắn mới động.

Bước chân qua một bên, thân thể hắn chợt xoay chuyển, nắm tay Bạch Lâm sát ngực mà qua.

Bạch Lâm không dự liệu được một quyền thất bại, lại vì dùng sức quá mạnh, thân mình lao đảo về trước.

Nhưng vào lúc này, Lạc Thần nâng cánh tay lên cầm lấy tay Bạch Lâm, hung hăng kéo một cái, lực lượng thật lớn khiến cho Bạch Lâm lao ngoài.

Nếu Bạch Lâm đứng vững thì Lạc Thần không lôi kéo hắn được, nhưng bây giờ Bạch Hạo bị mất thăng bằng thì dễ hơn nhiều.

“Bành!”

Lạc Thần vốn đứng ở bên cạnh lôi đài, Bạch Lâm vừa lao ra đã ngã xuống mặt đất, tạo thành một vòng tro bụi, nhìn rất chật vật.

“Phế vật!”

Trong đám người, Bạch Băng Nhi lộ vẻ mặt âm trầm, ngẩng đầu nhìn Lạc Thần vẫn đang đứng trên lôi đài, nàng oán hận vung tay, xoay người rời đi.

Bạch Lâm thất bại, vòng tỷ thí này đã không thể làm gì Lạc Thần.

Một khác chỗ, Trần Lâm nhìn Bạch Băng Nhi rời đi, lại nhìn về phía Lạc Thần, hơi mỉm cười lộ ra răng nanh đáng yêu:

“Hào tiểu tử, thú vị, bản tiểu thư càng ngày càng thích ngươi.”

Trên lôi đài, Lạc Thần không để ý đến Bạch Lâm nữa, mà xoay người nhìn về phía trung tâm lôi đài.

Nơi đó hỗn chiến trên cơ bản kết thúc, chỉ còn bảy tám người còn đang triển đấu.

Do dự một chút, Lạc Thần đi về phía trước vài bước, đặt tới một vị trí khá an toàn, nếu lại dùng trò cũ nói không chừng sẽ gây ông đập lưng ông.

Cũng may mấy người kia cũng không chú ý tới hắn.

Sau một lát, lại có bốn người bị đẩy xuống lôi đài.

Cộng thêm Lạc Thần, phía trên lôi đài vừa lúc còn dư lại năm người, vòng khảo hạch này kết thúc.

“Tiếp theo là đợt thứ hai.”

Thanh âm trọng tài lập tức vang lên:

“Quy tắc thi đấu: Rút thăm đối chiến, người thắng lưu lại, kẻ thua đào thải.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đối Chiến

Đối chiến!

Nghe xong quy tắc, Lạc Thần thầm may mắn mình vừa học xong Liệt Dương Quyền, nếu không một vòng này hắn không có cơ hội rồi.

Nhẹ nhàng thở ra, Lạc Thần có hơi khẩn trương chờ đợi.

Trải qua vòng thi đấu thứ nhất, trên lôi đài số một chỉ còn bốn mươi người, nói cách khác, một hồi đối chiến chỉ cần có thể thắng một trận là có thể thông qua đợt khảo hạch thứ hai này.

“Số một, số hai, mời lên đài.”

Hắc y trọng tài lên tiếng.

Dưới lôi đài, hai thiếu niên lập tức bước nhanh lên đài, ánh mắt chứa đầy địch ý trùng mắt lẫn nhau.

“Không được sử dụng binh khí, ám khí cùng độc, không được đưa người vào chỗ chết, bắt đầu tỷ thí đi!”

Trọng tài tuyên bố quy tắc, ra lệnh.

“Khai son chương!”

“Địa đạo thôi!”

Trên lôi đài, hai thiếu niên cùng hét to, lập tức sử dụng võ kỹ chiến thành một đoàn.

Lạc Thần hít thật sâu vài lần, nỗ lực để bản thân thả lỏng.

Có thể tiến vào Học Viện Hoàng Gia không chỉ có quan hệ đến an toàn của hắn, còn liên quan đến tương lai phát triển sau này của hắn, đây mới là quan trọng nhất.

Tuy rằng hắn tu luyện Liệt Dương Quyền, nhưng chưa từng dùng võ kỹ chiến đấu, cho nên trong lòng khẩn trương là khó tránh khỏi.

.....

“Phế vật, một chút việc cũng làm không xong, về sau đừng nghĩ từ chỗ ta lấy được bất kỳ chỗ tốt nào.”

Bạch Băng Nhi nhìn Bạch Lâm, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Sắc mặt Bạch Lâm cũng rất khó coi, nhưng nghĩ đến chỗ tốt Bạch Băng Nhi đưa ra, hắn có hơi nơm nớp lo sợ nói:

“Băng Nhi tỷ, xin ngài bớt giận, tuy rằng ta không thể đánh tiểu tử kia xuống lôi đài, nhưng ta khẳng định tiểu tử kia tuyệt đối không có khả năng thông qua đợt khảo hạch thứ hai.”

Bạch Băng Nhi sừng sốt:

“Có ý gì?”

Bạch Lâm tinh thần rung lên, nói:

“Ngài nghĩ xem, vừa rồi tiểu tử kia có thể thông qua vòng thứ nhất hoàn toàn là dựa vào thủ đoạn gian dối, nhưng đợt thứ hai là thật sự đối chiến, tuy rằng tiểu tử kia lấy đi 《Liệt Dương Quyền》của Bạch Hạo, nhưng gần gần ba ngày hắn có thể học được bao nhiêu?”

“Hắc hắc, không có võ kỹ, coi như hắn chiếm ưu thế về mặt lực lượng cũng nhất định không phải đối thủ của những người khác, cho nên ngài chờ xem kịch vui đi!”

Sắc mặt Bạch Băng Nhi hơi tốt hơn một chút, Bạch Lâm nói như vậy cũng có chút đạo lý.

Hơi trầm ngâm, nàng phát tay đuổi Bạch Lâm, sau đó đi đến lối dài số một.

Nàng muốn tận mắt nhìn thấy Lạc Thần bị đánh bại.

Bạch Lâm lau mồ hôi lạnh trên trán, lập tức đi theo, đồng thời trong lòng cũng khẩn cầu Lạc Thần nhất định phải bại, nếu không hẳn liền thảm.

.....

“Số mười một, mười hai, mời lên đài.”

Trên lối dài, trọng tài lại lên tiếng.

Lạc Thần hít một hơi thật sâu, âm thầm nắm chặt nắm tay, cất bước đi lên lối dài.

Lên lối dài, hắn mới nhìn thấy đối thủ của mình, một thiếu niên đáng người cực kỳ cường tráng, thân hình kia ước chừng lớn hơn hắn một vòng.

Lạc Thần hơi nao nao, trước đó quan sát hắn đã từng lưu ý tới thiếu niên này, thực lực ít nhất cũng sà sà Bạch Lâm, xem ra trận chiến này không mấy lạc quan.

Dưới lối dài, nhìn đến đối thủ của Lạc Thần, Bạch Băng Nhi hơi nhếch môi cười.

Bạch Lâm cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Quy củ rất rõ ràng, ta sẽ không lặp lại, nếu chuẩn bị tốt liền bắt đầu đi!”

Trọng tài dứt lời, thổi lui sang một bên.

“Tiểu tử, ngươi nhận thua đi! Vừa rồi ta cũng thấy ngươi hoàn toàn dựa vào đầu cơ trục lợi mới thắng.

Tuy rằng ta rất khinh thường làm vậy, nhưng ta ra tay không biết nặng nhẹ, lỡ như đánh chết ngươi ta cũng rất phiền toái.”

Thiếu niên cường tráng mở miệng, giọng nói trầm nặng giống như hình thể của hắn.

“Đừng vô nghĩa, muốn so thì nhanh lên.” Đối phương khinh thường cùng miệt thị, Lạc Thần im lặng mặc kệ.

Đã đến rồi, sao có thể không thử chứ.

“Hừ, nếu ngươi tìm đánh, ta sẽ thành toàn ngươi.”

Thiếu niên cường tráng nhẹ răng cười, bước ra một bước nhanh chóng lao về phía Lạc Thần.

“Mãnh hổ quyền!”

Khoảng cách hai bên còn ba mét, thiếu niên cường tráng đột nhiên nhảy lên cao, trên cao nhìn xuống, giống như một mãnh hổ xuống núi đánh về phía Lạc Thần.

Đồng thời, bàn tay to lớn hơn người thường của hắn đập về phía ngực Lạc Thần.

Nắm tay phá không, phát ra tiếng gió gào thét.

Tên này công kích thật sự theo như lời hắn nói, ra tay không biết nặng nhẹ. Nếu thật sự bị một quyền này đánh trúng, Lạc Thần ít nhất sẽ học máu trọng thương.

Lạc Thần vội vàng lướt nghiêng qua bên sườn hai bước né tránh, đồng thời đánh ra một quyền thẳng đến bả vai đối phương.

“Bành!”

Thiếu niên cường tráng giảm thật mạnh xuống lối dài phát ra một tiếng trầm vang, nhìn thấy nắm tay Lạc Thần, thân thể hắn xoay tròn né tránh, lại đánh ra một quyền.

“Phản ứng thật nhanh.”

Lạc Thần thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng lúc này, hắn đã không kịp né tránh, chỉ có thể toàn lực đối kháng, nắm tay đánh ra ngoài.

“Bành!”

Hai quyền chạm nhau giống như tiếng pháo nổ tung, trong không khí phát ra một tiếng nổ vang.

Lạc Thần dưới chân đứng không vững, liên tiếp lui bảy tám bước mới đứng vững người, lúc này hắn đã đứng bên cạnh lối dài, không đủ hai bước.

Trái lại là thiếu niên cường tráng kia chỉ lui một bước đã đứng vững vàng.

Dưới đài, khoe miệng Bạch Băng Nhi lộ ra ý cười càng đậm, từ lần giao tranh này cho thấy hai bên chênh lệch không nhỏ, Lạc Thần nhất định thua.

“Hắc, không tệ, có giỏi tiếp ta thêm một quyền xem.”

Thiếu niên cường tráng cười lạnh, giống như mãnh hổ vồ mồi lao về phía Lạc Thần.

Đồng thời, nắm tay hắn mang theo lực lượng thật lớn một lần nữa đánh về phía Lạc Thần.

“Liệt Dương Quyền thức thứ nhất, toái tâm!”

Trong lòng quát khẽ một tiếng, Lạc Thần lui về sau một bước, bỗng nhiên chân giậm mạnh, một cỗ lực lượng thật lớn từ chân sinh ra, trải qua eo bụng, sau lưng, toàn bộ hội tụ vào trong nắm tay, hung hăng đánh ra ngoài.

Đây là hấn dùng toàn bộ lực lượng đánh ra một chiêu võ kỹ.

“Bành!”

Trong hư không lại là một tiếng nổ vang, hai nắm tay hung hăng nện vào nhau.

Vốn vẻ mặt cười lạnh cùng đắc ý trên khuôn mặt thiếu niên cường tráng chợt biến mất, ngược lại vẻ mặt khó có thể tin, cả người hấn không tự chủ được lùi về phía sau, rồi khỏi bảy tám bước thì ngồi bệt xuống mặt đất.

Lạc Thần cũng lui ba bước, khó khăn lắm dừng lại sát lòi đài, nhiều thêm một bước, hấn liền ngã xuống.

Hai lần va chạm, kết quả khác biệt.

Đây là uy lực của võ kỹ.

Đương nhiên, thiếu niên cường tráng cũng dùng võ kỹ, nhưng cấp bậc võ kỹ của hấn không cao cấp bằng Liệt Dương Quyền.

Võ kỹ cấp bậc càng cao, uy lực được phát huy ra tự nhiên cũng càng lớn.

“Bành!”

Vừa đứng vững, Lạc Thần giậm mạnh mặt đất, cả người như mũi tên lao nhanh về thiếu niên cường tráng.

Thừa dịp người bệnh, muốn mạng người, hấn muốn lợi dụng cơ hội này lấy được thắng lợi.

“Dừng, ta nhận thua!”

Nhìn thấy Lạc Thần lao đến, thiếu niên cường tráng lập tức hô lên.

Một quyền vừa rồi, cả cánh tay hấn đã chết lặng, căn bản không có năng lực phản kháng.

Lạc Thần dừng lại, nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng thông qua đợt khảo hạch thứ hai này.

“Liệt Dương Quyền, là Liệt Dương Quyền, Lạc Thần phải chết!”

Dưới lòi đài, trong mắt Bạch Băng Nhi tỏ ra lạnh lẽo, xoay người rời đi.

Lạc Thần chỉ dùng ba ngày đã luyện thành Liệt Dương Quyền, thiên phú như vậy thậm chí còn mạnh hơn so với nàng.

Bạch Băng Nhi tuyệt đối không cho phép uy hiếp như vậy có thể trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tặng Được

Lạc Thần không nhìn Bạch Băng Nhi, từ trong tay trọng tài tiếp nhận thiết bài đại biểu cho thắng lợi, sau đó đi xuống lòi đài.

Thi đấu còn chưa kết thúc, vòng khảo hạch thứ ba còn không công bố là khi nào, hấn còn không thể rời đi.

Ngay khi hấn trở lại vị trí của mình chờ đợi, đột nhiên có người vác tay lên bả vai hấn.

“Là người?”

Lạc Thần xoay người, không hiểu vì sao đối phương lại tìm hấn.

“Là ta.”

Trần Lâm mỉm cười, lộ ra răng nanh đáng yêu.

“Có việc sao?”

Lạc Thần cảm giác hơi bất đắc dĩ, hấn có thể cảm nhận được ánh mắt của người chung quanh đã tụ tập lại đây.

“Đương nhiên có chuyện, bằng không tìm người làm gì? Đi theo ta!”

Trần Lâm lại không thêm đề ý cái nhìn của mọi người, dứt lời, xoay người dẫn đường.

Lạc Thần do dự một chút liền theo đi, có lẽ Trần Lâm sẽ không hại hấn.

Thực nhanh, hai người đi tới một góc yên lặng.

“Người tìm ta chuyện gì? Hình như chúng ta không thân thuộc cho lắm.”

Lạc Thần dừng lại, hơi dề phòng nhìn Trần Lâm, địa phương thực thích hợp giết người.

“Yên tâm.”

Trần Lâm lộ cười lộ ra răng nanh tiêu chí của mình, cười nói:

“Ta cũng không phải Bạch Băng Nhi, sẽ không giết người.”

Lạc Thần nhìn Trần Lâm, sắc mặt bình tĩnh. Lấy thế lực của Trần gia, muốn biết rõ ân oán giữa hần và Bạch Băng cũng không quá khó.

Lập tức, hần nhàn nhạt nói:

“Nếu không có chuyện gì ta đi trước.”

Dứt lời, hần không chút lưu luyến xoay người rời đi.

“Đồ ngốc, người khác còn ước gì có thể nói chuyện cùng ta đây, người trái lại vội vã rời đi, thật đúng là…… Không phải người thường!”

Trần Lâm chửi thầm hai câu, nhìn thấy Lạc Thần đã đi ra bốn năm mét, vội vàng hô một câu:

“Này, chờ một chút.”

“Rốt cuộc chuyện gì?”

Lạc Thần xoay người, có hơi không kiên nhẫn nhìn Trần Lâm.

“Chuyện tốt.”

Trần Lâm cười hi hi đi đến trước mặt Lạc Thần, nhét một cái bình sứ vào trong tay Lạc Thần, cười nói:

“Hai viên sức lực đan, nếu người chịu nỗ lực, thiên phú cũng không kém, chỉ vài ba bữa có thể giúp người đột phá Tinh Đồ lục trọng.”

“Sức lực đan!”

Lạc Thần cả kinh, đan dược này hần từng nghe qua, một viên một vạn lượng bạc. Hần từ chỗ Bạch Hạo lấy được chút tiền cũng gần đủ mua một viên mà thôi.

“Thực xin lỗi, vô công bắt thụ lộc.”

Lạc Thần vội vàng trả lại bình sứ cho Trần Lâm.

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo, tuy rằng hần cảm giác mình không có gì đáng giá để Trần Lâm mưu đồ, nhưng Trần Lâm vô duyên vô cớ cho hần thứ quý trọng như vậy, điều này làm cho hần có chút bối rối.

“Đương nhiên là có công, sao người lại không có công?”

Trần Lâm lại một lần nữa nhét bình sứ vào trong tay Lạc Thần:

“Người đánh Bạch Băng Nhi một cái tát, đây chính là nguyện vọng đã lâu mà ta không thực hiện được.”

“Còn có, người năm lần bảy lượt khiến cho kế hoạch của Bạch Băng Nhi thất bại, chọc nàng giận đến bốc khói, ta thực sự cảm thấy thích ý vô cùng, đây chính là công lao to lớn nha.”

“Ta không thể nhận thứ này, hơn nữa chuyện giữa ta cùng Bạch Băng Nhi cũng không liên quan đến người.”

Lạc Thần kiên trì.

Tuy rằng đan dược này thật sự khiến hần động lòng, nhưng hần luôn cảm giác nếu nhận rồi sẽ rất phiền toái.

“So lại không có quan hệ?”

Trần Lâm chớp chớp mắt to:

“Người có biết là Bạch Băng Nhi muốn giết người, người ngấm lại đi, nếu người chết rồi, ta đâu còn kịch vui để xem? Điều này với ta mà nói chính là tổn thất to lớn.”

“Người cho ta đan dược chính là không muốn ta bị Bạch Băng Nhi giết quá dễ dàng? Làm người hết vui?” Lạc Thần làm mặt quái dị nhìn Trần Lâm.

“Vậy người nghĩ sao? Người sẽ không cho rằng bản tiểu thư thật sự coi trọng người chứ?”

Trần Lâm đương nhiên nói.

Lạc Thần đỏ mặt, vừa rồi hần thật có suy nghĩ như vậy. Có điều trong nháy mắt hần đã khôi phục lại bình thường.

“Cố lên, hy vọng người có thể đi vào Học Viện Hoàng Gia, như vậy ta vẫn luôn có kịch vui để xem. Được rồi, bản tiểu thư còn có việc, việc này cứ như vậy đi!”

Trần Lâm không lại cho Lạc Thần có cơ hội phản bác, bước nhanh rời đi.

Nhìn Trần Lâm rời đi, lại nhìn bình sứ trong tay, Lạc Thần nói không nên lời.

Bây giờ hần thật sự là có nhu cầu nhanh chóng tăng thực lực lên.

Đợt khảo hạch thứ hai này hẳn chỉ miễn cưỡng vượt qua, nhưng vòng khảo hạch thứ ba nhất định sẽ càng khó, nếu không tăng thực lực, có lẽ dữ nhiều lành ít.

Hơn nữa hẳn cảm thấy Trần Lâm cũng không có lòng tốt gì đâu, cùng lắm sau này trả lại còn nặng là được.

Thu hồi bình sứ, Lạc Thần trở về trước lối đài.

Một lúc sau, tất cả tỷ thí đều đã kết thúc.

Trên lối đài, trọng tài tuyên bố nói:

“Sở hữu nhưng người thắng cuộc, ba ngày sau tới đây tập hợp, tham gia vòng khảo hạch cuối cùng, hiện tại tan đi!”

Nghe vậy, Lạc Thần lập tức xen lẫn trong đám người đi ra ngoài.

Hắn có thể cảm nhận giác người của Bạch Gia đang nhìn chăm chăm hắn, đi ở trong đám người là an toàn nhất.

Đột nhiên, phía trước truyền đến một trận xôn xao.

“Mau xem, là Lâm Hạo Thiên.”

“Oa, thật là Lâm Hạo Thiên, nam nhân duy nhất ở Húc Nhật Thành có thực lực chống lại Bạch Băng Nhi cùng Trần Lâm.”

“Đúng vậy, cũng nhờ Lâm Hạo Thiên, cho nam nhân chúng ta tìm về một chút thể diện.”

“Nhưng ta nghe nói Lâm Hạo Thiên vẫn luôn theo đuổi Bạch Băng Nhi.”

“Ta cũng nghe nói, nhưng hình như Bạch Băng Nhi vẫn chưa tỏ thái độ.”

“Ài..... một nữ tử như Bạch Băng Nhi, cũng chỉ có Lâm Hạo Thiên mới xứng!”

Nghe mọi người nghị luận, Lạc Thần không khỏi nhìn qua.

Nơi đó, Lâm Hạo Thiên một thân quần áo trắng, phá lệ loá mắt, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người đỉnh bạt, trong lúc đi lại trên mặt mang theo nhân nhạ ý cười, rất tiêu sái cùng nho nhã, xác thật là một mỹ nam tử.

“Hy vọng Lâm Hạo Thiên không cần vì Bạch Băng Nhi mà tới đối phó ta.”

Bất đắc dĩ thờ dài, Lạc Thần phát hiện đám người Bạch gia theo sau cũng bị hấp dẫn chú ý, vì thế lập tức nhanh chân chui vào đám người.

Sau một lát, hắn chui vào một cái hẻm nhỏ, vòng bảy tám vòng, xác định phía sau không ai theo dõi mới bước nhanh trở về căn nhà trong xóm nghèo.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, Lạc Thần về đến nhà, khóa chết cửa.

Thẳng đến lúc này, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Điên cuồng ăn một bữa thật no bụng, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, từ trong lòng cẩn thận lấy bình sứ ra.

Thời gian đến một vòng khảo hạch cuối cùng còn có ba ngày, hẳn cần thiết tăng thực lực lên tới Tinh Đồ lục trọng.

Tuy rằng như vậy hẳn vẫn không phải đối thủ của Bạch Băng Nhi, nhưng nhiều thêm một phần thực lực cũng sẽ nhiều một phần lực tự bảo vệ mình.

Đương nhiên quan trọng nhất là hắn có vào Học Viện Hoàng Gia.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tinh Đồ Lục Trọng

Lấy một viên súc lực đan ra, Lạc Thần trực tiếp để vào trong miệng.

Loại đan dược giá trị xa xỉ này, mỗi một viên có thể để cho võ giả gia tăng năm trăm cân lực lượng.

Như không có đan dược này, Lạc Thần cần ít nhất ba đến năm tháng mới có thể bước vào Tinh Đồ Lục Trọng.

Đan dược xuống bụng lập tức hóa thành một dòng khí nóng thổi quét toàn thân, lan tràn đến khắp người.

Trong mắt hiện lên một mặt hưng phấn, hắn lập tức bắt đầu vận chuyển 《Hỗn Động Luyện Hóa Quyết》.

Đại lượng tinh thần chi lực chảy ngược xuống, điên cuồng dưng mãnh vào trong thân thể hắn, sau đó bị hấp thu thật nhanh.

Ngoài ra còn có dược lực của Súc lực đan cũng bị hấp thu.

Lạc Thần có thể cảm giác được rõ ràng, dược lực như hóa thành vô số cây búa nhỏ đang không ngừng đâm đánh các nơi trong thân thể.

Mà theo đó, cường độ thân thể cũng dần dần tăng lên, lực lượng cũng trở nên mạnh hơn.....

Từ buổi chiều đến buổi tối, lại từ buổi tối đến bình minh.

Thắng đến sáng sớm hôm sau, được lực của Súc lực đan mới bị hấp thu sạch sẽ.

Lạc Thần không có tiếp tục dùng đan dược, ăn chút đồ ăn sau hân đứng dậy đi vào trong sân bắt đầu tập luyện Liệt Dương Quyền.

Muốn được lực của Súc lực đan được phát huy hoàn toàn còn cần rèn luyện thân thể.

Một người có bao nhiêu lực lượng là một chuyện, nhưng có thể phát huy ra bao nhiêu lực lượng lại là một chuyện khác.

Một người có được năm ngàn cân lực lượng lại chỉ có thể phát huy ra bốn ngàn cân, tuyệt đối đánh không lại một người có được bốn ngàn năm trăm cân lực lượng lại có thể phát huy ra trăm phần trăm bốn ngàn năm trăm cân lực lượng.

Chỉ một điểm này đã dẫn đến thực lực cùng sức chiến đấu khác nhau.

Có đôi khi, thực lực mạnh nhưng chưa chắc sức chiến đấu cũng mạnh.

Đương nhiên đây chỉ giới hạn trong cảnh giới nhất định. Thực lực chênh lệch quá lớn liền không tính rồi.

Lạc Thần hiểu rõ đạo lý này, cho nên không vội vã dùng đan dược tiếp, mà bắt đầu đánh quyền.

Bởi vì võ kỹ chính là thủ đoạn tốt nhất trợ giúp cho võ giả rèn luyện thân thể.

Từng chiêu từng quyền được đánh ra, Lạc Thần cảm giác cơ bắp toàn thân ần ần nóng lên, làn da trở nên đỏ bừng, đỉnh đầu không ngừng bốc lên hơi nóng.

Động tác không dừng lại, hân biết thân thể xuất hiện dị thường như vậy chứng tỏ được lực bị tiêu hóa.

Suốt nửa ngày trời, Lạc Thần gần như không ngừng nghỉ, vẫn luôn không ngừng đánh Liệt Dương Quyền.

Thắng đến lúc trời chạng vạng, cảm giác được trong thân thể không còn nóng lên nữa, hân mới ngừng lại.

Nắm chặt nắm đấm, hân cảm nhận được rõ ràng lực lượng của mình có tăng trưởng.

Nghi ngơi một lát, ăn cơm xong Lạc Thần lại tiếp tục khoanh chân ngồi, lấy ra viên Súc lực đan thứ hai.....

.....

.....

Bạch Gia, bên trong một tiểu viện.

“Phế vật!”

Bạch Băng Nhi nhìn bốn đệ tử Bạch Gia trước mắt, phần nộ rít gào:

“Bốn người lại không đuổi kịp tên phế vật Lạc Thần kia, sao các người không chết đi.”

Bốn người sau có hơi kinh hoàng cúi đầu, không dám đối mặt với Bạch Băng Nhi.

“Hô.....”

Hít một hơi thật sâu, Bạch Băng Nhi đè lửa giận xuống, nói:

“Đều rút đi, thông báo cho những người khác, chuyện của Lạc Thần các người không cần xen vào nữa, ta tự mình giải quyết.”

Trước kia, nàng vì kiều ngạo không muốn tự mình ra tay, nhưng bây giờ nàng đã từ trên người Lạc Thần cảm nhận được uy hiếp, cho nên đã bắt cháp nhiều như vậy.

"Vâng."

Bốn tên đệ tử Bạch Gia nhanh chóng rời đi.

Thắng đến mấy người đi xa, Bạch Băng Nhi lăm bầm một mình:

“Lạc Thần, còn có hai ngày chính là vòng khảo hạch cuối cùng, ta cho người sống thêm hai ngày.”

Thông qua một ít con đường, nàng đã biết trước nội dung khảo hạch hai ngày sau, nàng tin tưởng có thể ở trong vòng cuối cùng có sẽ có thể diệt trừ Lạc Thần, hoàn toàn diệt trừ cái uy hiếp này.

.....

.....

Giữa trưa ngày hôm sau, Lạc Thần đã hấp thu xong viên Súc lực đan thứ hai.

Bên trong tiểu viện lại vang lên âm thanh đánh quyền.

Mãi cho đến trưa ngày thứ ba Lạc Thần mới dừng lại.

“Lực lượng hân là đã vượt qua bốn ngàn cân.”

Cảm nhận lực lượng trên người, Lạc Thần lăm bầm.

Trước đó lực lượng của hắn là ba ngàn ba trăm cân, thêm hai viên đan dược, hắn là đạt bốn ngàn ba trăm cân.

Nói là Sức lực đan tăng thêm năm trăm cân chỉ là một con số chung, có người tăng lên nhiều, cũng có người sẽ tăng lên thiếu, cho nên hắn không thể đưa ra phán đoán chuẩn xác đối với lực lượng hiện tại của mình.

Nhưng hắn có thể khẳng định ít nhất vượt qua bốn ngàn cân.

Bởi vì vừa rồi hắn vận chuyển 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》, tinh thần chi lực dùng mãi mãi vào trong cơ thể đã bắt đầu cường hóa kinh mạch các nơi.

Luyện gân, đây đúng là tiêu chí bước vào Tinh Đồ lực trọng.

Bây giờ hắn đã có thực lực Tinh Đồ lực trọng.

Điều này làm cho Lạc Thần có tin tưởng hơn cùng chờ mong khảo hạch ngày mai.

Đối với thế giới này, hắn hiểu biết có hạn.

Đối với việc tu luyện võ đạo, hắn càng cái biết cái không.

Đặc biệt là Sinh Tinh Thấp truyền những tri thức cổ quái hiếm lạ vào trong đầu hắn, còn có những hoa văn cổ quái, phối phương phức tạp, còn có đồ án huyền ảo..... Những thứ này đều đang chờ hắn khai quật.

Tuy không biết là gì nhưng hắn tin tưởng mấy thứ này nhất định không tầm thường.

Chỉ có gia nhập Học Viện Hoàng Gia, hắn mới có khả năng tra tìm.

“Bạch Băng Nhi..... người của Bạch gia nhất định sẽ gây cản trở mình.”

“Mặc kệ thế nào cũng phải nỗ lực.”

Quyết định chủ ý, Lạc Thần đứng dậy ăn cơm, sau đó tiếp tục tu luyện Liệt Dương Quyền.

Trải qua ba ngày tu luyện, cảnh giới Liệt Dương Quyền cũng có chút tăng lên.

Bây giờ Liệt Dương Quyền đã đến nhập môn cực hạn rồi, tiếp cận tiểu thành.

Nếu Liệt Dương Quyền có thể bước vào tiểu thành, điều này sẽ rất có lợi cho khảo hạch ngày mai.

Chỉ là đến bây giờ Lạc Thần vẫn không biết có thể trong sáu ngày ngắn ngủn đã tu luyện một bộ trung phẩm tứ tinh võ kỹ đến gần tiểu thành là một chuyện cỡ nào nghịch thiên...

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thần cười khò dùng động tác luyện quyền.

Một đêm không nghỉ, đáng tiếc hắn Liệt Dương Quyền vẫn chưa thể đột phá tiểu thành.

Hắn có thể cảm giác được chỉ còn một khoảng cách thật nhỏ mà thôi, nhưng vẫn không thể đột phá.

Nhìn xem sắc trời, hắn bắt đầu đi tắm rửa, rồi sau đó đi rửa mặt.

Hôm nay, chính là vòng khảo hạch cuối cùng, hắn tuyệt đối không thể đến trễ.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Vòng Khảo Hạch Thứ Ba

Ma Vân Lĩnh.

Mặt trời vừa mọc, ở một vùng rừng núi kéo dài gần trăm dặm bên ngoài thành, trong đó thảm thực vật dày đặc, che trời, thường thường còn có thể nghe được từng đợt dã thú gào thét khiến người run sợ.

Lúc này có gần trăm người tụ tập ở nơi này, Lạc Thần cũng ở trong đó.

Sáng hôm nay khi hắn vừa đến quảng trường liền bị người của Học Viện Hoàng Gia người đưa tới nơi này.

“Địa điểm vòng khảo hạch thứ ba của các ngươi chính là ở bên trong Ma Vân Lĩnh.”

Lão giả để chòm râu dê Học Viện Hoàng Gia một lần nữa đứng dậy, nói:

“Trước khi khảo hạch bắt đầu, ta trình trọng nhắc nhở các ngươi, khảo hạch lần này có nguy hiểm đến tính mệnh của các ngươi, thậm chí khả năng sẽ chết ở sơn lĩnh này, hơn nữa ta có thể cam đoan đây tuyệt không phải nói đùa.”

“Cho nên bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội, nếu ai muốn rời khỏi thì đứng ra, nếu không một khi khảo hạch bắt đầu, muốn rời khỏi đã không cơ hội.”

Gần trăm thiếu niên thiếu nữ tham gia khảo hạch đều im lặng không nói chuyện.

Tiến vào Học Viện Hoàng Gia không chỉ có ý nghĩa có được hoàn cảnh tu luyện tốt, càng ý nghĩa thân phận cùng địa vị tăng lên, tương lai khả năng sẽ có thành tựu huy hoàng, vì vậy đó, sao bọn họ có thể từ bỏ?

“Được, bây giờ ta tuyên bố nội dung khảo hạch.”

Lão giả để chòm râu dê rất hài lòng, gật đầu nói:

“Tất cả mọi người phải đi vào Ma Vân linh, ở bên trong sinh tồn mười ngày, cũng đánh chết ba đầu mãnh thú có thực lực tương đương các ngươi hoặc là một đầu mãnh thú có thực lực mạnh hơn các ngươi, và lấy thú hạch để làm chứng minh, hiểu chưa?”

“Đã rõ.”

Mọi người cùng lên tiếng đáp lại, nhưng thanh âm không có to lớn vang dội, có ít người mặt lộ vẻ suy tư.

Đánh chết mãnh thú cũng không có vấn đề gì, bọn họ tu luyện đến trình độ này tự nhiên cũng từng va chạm với mãnh thú.

Bọn họ lo lắng là ở trong núi rừng sinh tồn mười ngày.

Bên trong Ma Vân Linh có vô số nguy hiểm, ai cũng không biết tiến vào trong đó sẽ gặp phải điều gì, lỡ như gặp được cao cấp mãnh thú, e là bọn họ chỉ có thể trở thành điểm tâm.

“Vì cam đoan an toàn của các ngươi, ta sẽ phát cho mỗi người phát một chi xuyên vân tiễn (mũi tên), nếu gặp được nguy hiểm không thể kháng cự, các ngươi có thể cầu cứu, người của học viện sẽ nhanh chóng tìm đến.”

Nghe nói vậy mọi người đều bật cười, nếu sự an toàn đã được cam đoan, bọn họ cũng yên tâm.

Thế nhưng lời kế tiếp của lão giả khiến nét tươi cười của bọn họ đọng lại trên gương mặt.

“Thế nhưng……”

Lão giả để chòm râu dê nhấn giọng nói:

“Một khi các ngươi sử dụng xuyên vân tiễn, vô luận các ngươi đã hoàn thành yêu cầu săn giết mãnh thú hay chưa đều sẽ bị đào thải.”

Dứt lời, lão giả không để ý đến mọi người nữa, ý bảo đệ tử học viện phân phát xuyên vân mũi tên.

Một lúc sau, Lạc Thần được phát cho một mũi tên, sau khi biết phương pháp sử dụng thì cẩn thận cất vào trong lồng ngực, đây chính là đồ vật cứu mạng.

“Bây giờ mỗi người tới lựa chọn vũ khí, sau đó các ngươi có thể vào núi.”

Lão giả để chòm râu dê lên tiếng lần nữa.

Đồng thời dưới chân hần xuất hiện đủ loại vũ khí, đao thương kiếm kích, cần cái gì cũng có.

Lạc Thần không biết dùng vũ khí, nhưng thấy đa số mọi người chọn kiếm, vì thế hần cũng tuyển một thanh trường kiếm dài ba thước.

Đối phó với mãnh thú da dày thịt thô, vũ khí có lực sát thương càng cao đương nhiên càng tốt.

Nhìn Bạch Băng Nhi một cái, Lạc Thần mang theo trường kiếm đi theo đám người nhanh chóng chạy vào trong rừng núi.

Hần biết rõ Bạch Băng Nhi khẳng định sẽ không bỏ qua hần, mà trong núi thâm thực vật rậm rạp, hần có thể lợi dụng điều này thoát khỏi đối phương.

Bạch Băng Nhi cũng nhìn Lạc Thần, ánh mắt lộ vẻ lạnh băng, mang theo trường kiếm đuổi theo.

Lâm Hạo Thiên cùng Trần Lâm, mỗi người đều mang theo suy nghĩ khác nhau đi theo sau.

Tiến vào trong rừng, ánh sáng dần ảm đạm.

Lạc Thần tốc độ không giảm mà tăng, lập tức xuyên qua cành lá dày đặc nhanh chóng đi sâu vào trong rừng.

Khu vực rìa ngoài thường xuyên có thợ săn săn bắn nên không cần lo lắng gặp phải mãnh thú, trước mắt hần cần phải né tránh Bạch Băng Nhi.

Liên tục chạy hơn nửa tiếng đồng hồ, cảm giác đã xâm nhập vào sâu trong rừng, Lạc Thần ngừng lại.

Lại đi vào có khả năng rơi vào cao cấp mãnh thú công kích.

Mãnh thú cũng chia cấp bậc, từ thấp đến cao, chia làm cửu giai, mỗi nhất giai, lại chia làm cửu cấp.

Nhất giai mãnh thú, thực lực tương đương với võ giả Tinh Đồ cảnh.

Thế nhưng mãnh thú trời sinh thân thể cường hãn, cho nên cùng đẳng cấp, thực lực mãnh thú muốn mạnh hơn võ giả, mà nhân loại thì nhờ vào võ kỹ đền bù chênh lệch, cho nên đồng cấp nhân loại cùng mãnh thú miễn cưỡng có thể chống lại.

Lấy thực lực bây giờ của Lạc Thần chỉ có thể đối phó Nhất giai lục cấp mãnh thú, cấp bậc cao hơn thì hần chỉ có đào mệnh.

Quan sát chung quanh một phen, không có phát hiện nguy hiểm, lúc này hần mới lựa chọn một phương hướng, tiếp tục đi tới.

Cẩn thận đẩy ra cành lá ngăn trở ra, nơi đi qua khôi phục như lúc ban đầu, Lạc Thần cố hết sức không lưu lại dấu vết.

Cẩn thận đi tới nửa giờ, Lạc Thần đi tới trước mặt một dòng suối nhỏ.

Uống mấy ngụm suối nước, lại rửa mặt, hần lướt qua suối nhỏ, tiếp tục đi tới.

Muốn hoàn toàn né tránh Bạch Băng Nhi, hắn cần đi đủ xa mới được.

Lại đi được ba canh giờ, thẳng đến mặt trời đã lên đỉnh đầu, Lạc Thần mới xoa xoa mồ hôi trên trán, ngừng lại.

Dọc theo đường đi hắn đã gặp mấy đầu mãnh thú, nhưng đều bị hắn tránh đi, chiến đấu sẽ tạo ra động tĩnh, có thể sẽ bại lộ hành tung.

“Ước chừng một buổi sáng, đi gần hai mươi dặm, có lẽ cũng an toàn rồi!”

Lạc Thần nhẹ nhàng thở ra.

Quan sát xung quanh, khỏe miệng lộ ra ý cười, hắn đột nhiên nhấc chân đá vào một cây đại thụ.

“Bành!”

Một tiếng trầm vang, lực lượng thật lớn khiến cho đại thụ khẽ rung động.

“Bá!”

Cùng lúc đó một con thỏ hoang màu xám giống như bị kinh sợ, lao ra từ rễ cây trốn đi.

Lạc Thần sớm có chuẩn bị, trường kiếm trong tay đâm thẳng, đóng thỏ hoang ở trên mặt đất.

Dắt theo thỏ hoang, tìm được một nguồn nước tẩy lột sạch sẽ, Lạc Thần lại tìm một chỗ đất trống, nhóm lửa bắt đầu nướng thịt thỏ.

Đây là bản lĩnh hắn luyện được mấy năm nay, trước kia ngoại trừ làm công thợ cấp gia dụng, lên núi đi săn cũng là một nguồn thu nhập chính của hắn.

Cho nên sinh tồn trong rừng núi đối với hắn mà nói cũng không khó là mấy.

Đây cũng là vì sao hắn không vội săn giết mãnh thú.

Sau một lát, thịt thỏ chín.

Tuy rằng không có gia vị, hương vị khó tránh khỏi thiếu một chút, nhưng Lạc Thần chỉ cần lấp đầy bụng là được.

Ngay khi Lạc Thần cầm lấy thịt thỏ chuẩn bị ăn, một thanh âm lạnh băng vang lên.

“Ta đã xem thường ngươi rồi, cũng có chút thủ đoạn, thiếu chút nữa bị ngươi cắt đuôi rồi.”

“Bạch Băng Nhi.”

Lạc Thần sắc mặt biến đổi, đột nhiên đứng lên, bắt lấy trường kiếm bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tuyệt Lộ

Lạc Thần không ngờ mình đã cẩn thận như thế mà Bạch Băng Nhi vẫn có thể đuổi theo.

“Băng Nhi, ngươi không tiếc thiếu ta một ân tình chính là vì đối phó tiểu tử này sao?”

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Lâm Hạo Thiên từ trong rừng chậm rãi đi ra.

Lạc Thần biến sắc, hai người này đều là Tinh Sĩ cảnh, hắn ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Đồng thời, hắn cũng rõ vì sao Bạch Băng Nhi có thể đuổi theo hắn.

Tinh Hồn của Lâm Hạo Thiên là Thiếp Giáp Báo, sau khi kích hoạt Tinh Hồn, Lâm Hạo Thiên sẽ có được khứu giác nhanh nhạy của mãnh thú.

Hai người này nhất định là dựa theo mùi hắn đuổi theo.

“Lạc Thần, rút kiếm đi!”

Bạch Băng Nhi lạnh lùng nói.

“Bạch Băng Nhi, ngươi là võ giả Tinh Sĩ cảnh lại muốn ra tay đối phó một tiểu tử Tinh Đồ, ngươi không cần mặt mũi nữa sao?”

Lại thêm một thanh âm truyền đến.

Trần Lâm treo nụ cười tiêu chí, từ trong rừng chậm rãi đi ra, đứng ở bên người Lạc Thần.

Lạc Thần chú ý tới, trên trán Trần Lâm ẩn ẩn có một lớp mồ hôi, hiển nhiên nàng vì đuổi theo Bạch Băng Nhi đã tốn không ít sức.

Lạc Thần có hơi cảm động, có lẽ Trần Lâm làm như vậy chỉ là muốn đối nghịch cùng Bạch Băng Nhi, nhưng đối phương xác thật là cứu hắn.

“Trần Lâm, ngươi có ý gì?”

Bạch Băng Nhi nhìn Trần Lâm, sắc mặt có hơi âm trầm.

“Không có ý gì, không quen nhìn mà thôi.”

Trần Lâm cười nói.

Nhìn Trần Lâm tươi cười, Bạch Băng Nhi càng thêm giận dữ:

“Tránh ra, nếu không đừng trách ta trở mặt vô tình.”

Vừa dứt lời, sợi tóc nàng không gió mà bay, nhân nhạ tinh lực từ cơ thể phát ra, quang mang màu trắng, khí thế bức người.

Đạt tới Tinh Sĩ cảnh, võ giả có thể dùng tinh lực bám vào bên ngoài cơ thể cùng vũ khí, gia tăng uy lực công kích.

“Ta không nhường đây, ngươi có thể làm khó dễ được ta sao?”

Trần Lâm thu lại ý cười trên mặt, tinh lực trong cơ thể cũng phát ra bao bọc cơ thể tranh phong cùng Bạch Băng Nhi.

Bạch Băng Nhi chuyển hướng nhìn Lạc Thần, chăm chọc:

“Không nghĩ tới ngươi không chỉ là phế vật, còn là tên hèn nhát chỉ biết đứng sau lưng nữ nhân.”

Không chờ Lạc Thần nói, Trần Lâm lại mở miệng:

“Ngươi cũng không biết xấu hổ nói những lời này? Nếu không có Lâm Hạo Thiên, ngươi có thể đuổi theo Lạc Thần sao? Ngươi có thể tìm người hỗ trợ, Lạc Thần dựa vào cái gì không được?”

Bạch Băng Nhi không còn lời nào để nói, nàng có kinh nghiệm sinh tồn trong rừng núi, bắt đắ dĩ mới thiếu Lâm Hạo thiên một ân tình để đuổi theo Lạc Thần.

Bạch Băng Nhi Lạnh lùng nhìn Trần Lâm:

“Tinh nguyện đối địch với ta cũng muốn giúp hắn?”

Trần Lâm nheo mắt, nhay bén nhận ra Bạch Băng Nhi nói là địch, mà không phải đối nghịch, điều này đại biểu nếu hôm nay Trần Lâm đứng bên Lạc Thần thì hai người sẽ hoàn toàn quyết liệt.

Trần Lâm có hơi do dự.

Nhìn ra Trần Lâm khó xử, Lạc Thần nói:

“Ngươi đi đi, đây là chuyện giữa chúng ta. Ngươi đã làm ta đều thấy được, nếu còn có cơ hội chắc chắn báo đáp.”

Nghe nói như thế, Trần Lâm như đã làm ra quyết định, khoe miệng lộ ra ý cười, nàng nhân nhạ nhìn Bạch Băng Nhi:

“Là địch lại như thế nào? Muốn đối phó Lạc Thần, trước qua cửa ai ta.”

“Tốt, rất tốt.”

Bạch Băng Nhi xanh mặt, chợt quay người nhìn Lâm Hạo Thiên:

“Giúp ta ngăn Trần Lâm, ta đáp ứng ngươi theo đuổi ta.”

Lạc Thần biến sắc, chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

Trần Lâm cũng biến sắc, xem ra Lạc Thần gặp nguy hiểm.

“Đi mau!”

Đột nhiên quát khê một tiếng, Trần Lâm lật tay một chưởng chụp vào ngực Lạc Thần, sau đó lòng bàn tay nàng xuất hiện dây leo xanh biếc lao về phía Lâm Hạo Thiên.

Chính nàng giậm một bước, cả người lao về phía Bạch Băng Nhi.

Lấy một địch hai, nàng muốn cùng lúc ngăn lại hai người vì Lạc Thần tranh thủ thời gian.

Lạc Thần cảm giác một cỗ lực đẩy thật mạnh từ ngực truyền đến, cả người không tự chủ bay ngược về sau mười mấy mét mới đứng vững.

Nhìn Trần Lâm, hắn cắn răng một cái, xoay người chạy.

Đây là Trần Lâm liều mạng vì hắn tranh thủ cơ hội, không cho phép hắn do dự.

Hơn nữa, Trần gia là một trong tam đại gia tộc ở Húc Nhật Thành, Bạch Băng Nhi cùng Lâm Hạo Thiên hẳn không dám giết Trần Lâm.

“Băng Nhi, hy vọng ngươi giữ lời.”

Nhìn thấy Lạc Thần chạy xa, Lâm Hạo Thiên cũng biết tình huống khẩn cấp, phát tay nhất kiếm chặt đứt dây leo, cả người vừa động phòng về phía Trần Lâm.

“Đương nhiên!”

Bạch Băng Nhi chặn lại một chương của Trần Lâm, mượn lực lui về sau hai bước thoát thân, sau đó đuổi theo Lạc Thần.

Trần Lâm bị Lâm Hạo Thiên cuốn lấy, hai người chiến thành một đoàn.

Một lúc sau, bóng người Bạch Băng Nhi biến mất trong rừng rậm.

Mà hai người chiến đấu cũng dần ngừng lại, bọn họ không cần thiết phải đánh.

Trần Lâm không đuổi theo, Lâm Hạo Thiên tuyệt sẽ không cho nàng làm vậy.

Trong rừng rậm.

Lạc Thần vui đầu chạy như bay, bất chấp có kinh động mãnh thú trong rừng hay không.

Bạch Băng Nhi nhận ra Lạc Thần có ý tạo ra động tĩnh lớn, trên mặt nàng mang theo sự bức bối cùng không kiên nhẫn.

Nàng không thích hoàn cảnh trong rừng cây, đặc biệt là những cành cây lá nhọn thực dễ làm rách váy áo nàng, còn ảnh hưởng nàng tốc độ.

Cho nên tuy thực lực nàng cao hơn Lạc Thần rất nhiều nhưng tốc độ lại không nhanh hơn Lạc Thần bao nhiêu.

“Tên khốn, chờ ta bắt được ngươi, nhất định sẽ để ngươi sống không bằng chết.”

Bạch Băng Nhi nghiêng răng nghiêng lợi tự nói.

Dứt lời, nàng mặc kệ váy áo rách nát, tăng nhanh tốc độ.

“Hồn hên. Hồn hên.”

Lạc Thần thờ hồn hên, trong ngực như có ngọn lửa thiêu đốt, nhưng không dám giảm bớt tốc độ.

Hắn cảm nhận được Bạch Băng Nhi theo sát phía sau.

Đột nhiên!

Hắn dừng lại một cách đột ngột.

“Sao ta lại chạy đến nơi này?”

Lạc Thần vô thức lâm bầm, về mặt bối rối.

Vị trí hắn đang đứng là một vách núi nhô ra, ba mặt đều là vách núi cheo leo, đã không đường để đi.

Trước kia đi săn thú hắn đã từng tới nơi này, không nghĩ tới hôm nay hoảng hốt chạy bừa lại đến cùng đường.

“Chạy, quyết không thể chờ chết!”

Vừa ra quyết định, Lạc Thần lập tức xoay người chạy ngược về.

Có điều ngay khi hắn vừa động chân, một bóng người đã xuất hiện ngăn cản đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sinh Cơ Thảo

Người vừa xuất hiện tự nhiên là Bạch Băng Nhi.

Nàng đứng ở nơi đó ngăn chặn con đường sống duy nhất của Lạc Thần.

Nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh, Bạch Băng Nhi nhếch miệng ý cười, về mặt hài hước nhìn Lạc Thần:

“Chạy đi, sao không chạy nữa?”

Lạc Thần không nói chuyện, hắn đang do dự có nên sử dụng xuyên vân tiễn hay không.

Suy xét nửa ngày sau, hắn lựa chọn từ bỏ, hắn chạy quá xa, lấy Nhi thực lực Bạch Băng hoàn toàn có thể giết chết hắn trước khi người của Học Viện Hoàng Gia đuổi tới.

Bàn tay vừa lật, hắn chậm rãi rút trường kiếm ra.

Đã không đường chạy trốn, chỉ có một trận chiến!

Cho dù chết cũng muốn chết có tôn nghiêm.

“Ta thật bội phục dũng khí của ngươi.”

Bạch Băng Nhi khinh thường nhìn Lạc Thần:

“Nhưng điều này cũng chứng minh ngươi ngu xuẩn.”

Dứt lời, trên người nàng toát ra tinh lực nhàn nhạt.

Lạc Thần thờ sâu, nắm chắc trường kiếm trong tay, hắn không biết kiếm pháp, lấy thực lực của hắn cũng không thường tồn được Bạch Băng Nhi, nhưng cho dù có chỉ có thể chém đứt một mảnh ảo trên người Bạch Băng Nhi, với hắn mà nói đây cũng là một loại thắng lợi.

“Phế vật, chịu chết đi!”

Bạch Băng Nhi quát khê một tiếng, thân thể vừa động, bàn tay nàng toát ra tinh lực chụp về phía ngực Lạc Thần, ý đồ chấn vỡ trái tim hắn.

Lạc Thần mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, chuẩn bị xông lên.

Đột nhiên khoe mắt khê lướt qua, chợt thấy trên vách núi bên cạnh một dấu vết.

“Nơi này...liều mạng!”

Cẩn rắng một cái, Lạc Thần nhanh chóng làm ra một quyết định.

Vung trường kiếm trong tay ném về phía Bạch Băng Nhi đang lao tới, hắn đột nhiên xoay người.

“Hừ!”

Bạch Băng Nhi hừ lạnh một tiếng, dễ như trở bàn tay chụp bay trường kiếm, rồi sau đó tiếp tục lao tới Lạc Thần.

Đúng lúc này, nàng kinh ngạc một màn trước mắt, bởi vì Lạc Thần đang đứng ở vách núi, rồi sau đó, hắn đột nhiên thả người nhảy xuống.

Lạc Thần, nhảy vực!

Bạch Băng Nhi chợt lóe, người ngừng ở bên vách núi nhìn xuống phía dưới.

Chính là phía dưới vách núi sương mù mờ mịt, một mảnh mênh mông, căn bản không nhìn thấy cái gì.

“Tên khốn!”

Bạch Băng Nhi thật hận. Lạc Thần nhảy vực hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng không thể tự tay giết Lạc Thần khiến nàng vô cùng khó chịu.

Oán hận mắng vài câu, Bạch Băng Nhi xoay người rời đi.

Sau một lát, Bạch Băng Nhi gặp lại Lâm Hạo Thiên cùng Trần Lâm.

“Lạc Thần đâu? Ngươi làm gì hắn rồi?”

Trần Lâm lập tức hỏi.

Bạch Băng Nhi không biểu tình:

“Bên kia có vách núi, ngươi muốn tìm hắn thì có đi qua bên kia.”

“Ngươi.....”

Sắc mặt Trần Lâm trắng nhợt, nói không ra lời.

Nghe được Lạc Thần chết, Trần Lâm cảm thấy có hơi mất mát, nhưng chỉ hơi chút mà thôi, ngay cả Trần Lâm cũng không ý thức được.

Liếc nhìn Trần Lâm một cái, Bạch Băng Nhi cùng Lâm Hạo Thiên xoay người rời đi.

Mà Trần Lâm thì đi thẳng đến vách núi.

Nhìn phía dưới vực sâu cảnh tượng, Trần Lâm đứng lặng lặng thật lâu, ngay sau đó rời đi.

.....

.....

“Rầm!”

Tiếng nước nổ vang truyền vào trong tai, sau lưng truyền đến cơn đau nhức kịch liệt, nhưng Lạc Thần lại lộ ra vẻ mừng như điên.

Hắn biết, mình thành công.

Trước kia, mỗi khi đi săn hắn đều tới đây thả lỏng người, ngắm nhìn trời xa. Khi đó hắn từng nghĩ cho rằng phía dưới này sẽ có kỳ ngộ mình mong ước, thế là hắn nhất thời hứng lên bện dây thừng leo xuống tìm kiếm thế ngoại cao nhân hoặc là động phủ cường giả.

Đương nhiên là không thu hoạch được gì.

Vừa rồi hắn nhìn thấy dây thừng mình lưu lại liền nhớ đến dưới đây có một đầm nước, phán đoán vị trí xong thế là hắn liền nhảy xuống rồi.

Hành động này cực kỳ nguy hiểm, một khi nhảy lệch thì hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng vào thời điểm đó, vì tìm kiếm đường sống, hắn không thể không nhảy.

Cũng may trời cao chiếu cố, hần may mắn rơi vào trong đầm nước.

Đợi cho lực chìm biến mất, Lạc Thần lập tức duỗi chân múa tay ngoi lên mặt nước.

Trồi lên mặt nước, Lạc Thần cố nhìn con đau trên người leo lên bờ, sau đó tìm một ít nhánh cây đốt một đồng lửa nhỏ gần vị trí vách đá.

Nếu không phải gần nhất thực lực tăng lên nên thân thể được cường hoá, phỏng chừng cho rơi xuống nước cũng sẽ chết ngay.

Bây giờ hần đang chóng giữ ấm, phải biết nhiệt độ cơ thể liên tục giảm xuống sẽ ảnh hưởng đến thương thể, sẽ tăng nguy cơ sinh bệnh.

Đồng thời, đồng lửa cũng có tác dụng xua đuổi một ít cấp thấp mãnh thú, cam đoan hần an toàn.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, quần áo đều đã khô, Lạc Thần rốt cuộc cảm giác được ấm áp.

Cho thêm chút củi, hần đứng dậy điều tra xung quanh.

Nếu đại nạn không chết, hần phải nghĩ cách chữa thương, sau đó rời khỏi đây vực đi hoàn thành khảo hạch.

Thăm dò phạm vi trăm mét, Lạc Thần không phát hiện nguy hiểm, cũng tốt, lấy sức chiến đấu của hần bây giờ, coi như gặp được một con nhát gai tứ cấp mãnh thú cũng không chắc đánh lại.

Ngày khi hần xoay người trở về đồng lửa thì đột nhiên dừng bước.

“Sinh Cơ Thảo, có thể kích thích cơ thể người tự mình chữa trị, là dược thảo chủ yếu để luyện chế đan dược chữa thương.”

Khi nhìn thấy một gốc cây nhỏ màu vàng nhạt dưới chân - trong đầu Lạc Thần đột nhiên hiện ra một câu như vậy.

Hần ngậy ra một lúc, sau đó phát hiện trong đầu lại xuất hiện một loạt nội dung, trong đó có hướng dẫn tỉ mỉ làm thế nào để luyện chế thảo dược này trở thành đan dược.

“Luyện đan!”

Hai mắt Lạc Thần sáng lên, giờ khắc này hần rốt cuộc biết những phối phương phức tạp trong đầu hần là cái gì rồi, những cái đó toàn bộ đều là đan phương.

Lạc Thần vô cùng hưng phấn, hận không thể cất tiếng cười to.

Luyện Đan Sư, ở trên đại lục bọn họ có địa vị tôn sùng đến gần như biến thái, những tri thức này có giá trị cỡ nào không cần nói cũng biết.

Quan trọng nhất Sinh Cơ Thảo có thể giúp hần nhanh chóng khôi phục thương thể.

Mà càng làm cho Lạc Thần hưng phấn hơn nữa là, ở bên cạnh Sinh Cơ Thảo còn sinh trưởng vài loại dược thảo.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tinh Đồ Thất Trọng

Nhìn thấy vài loại dược thảo này, trong đầu Lạc Thần lập tức hiện ra tin tức tương quan.

Sau đó, hần rốt cuộc nhìn không được, cất tiếng cười to lên.

Vài loại dược thảo này nếu được luyện chế thành đan, ít nhất có thể tăng thực lực của hần lên Tinh Đồ thất trọng, đó là ít nhất.

“Đại nạn không chết tất có hậu phúc, những lời này vẫn rất có đạo lý.”

Lạc Thần kiểm chế hưng phấn, ngắt toàn bộ đồng thảo dược kia rồi quay trở lại bên đồng lửa.

Lấy gốc Sinh Cơ Thảo ra, Lạc Thần hít một hơi thật sâu, sau đó một lần nữa nhớ lại biện pháp chữa thương, bàn tay vừa lật thả ra Tinh Hồn.

Quả cầu lửa to bằng nắm tay nhảy nhót trong lòng bàn tay, nhưng hần hề cảm nhận được nóng rực.

Lạc Thần một tay khác cầm Sinh Cơ Thảo đặt ở trên ngọn lửa.

Nhiệt độ cực cao, thảo dược màu vàng nhạt bắt đầu uốn khúc, cũng toát ra một loại chất lỏng màu lục tối.

Cũng chỉ có người có sở hữu Hoà Tinh Hồn mới có thể làm như vậy, bởi vì ngọn lửa này không tạo thành tổn thương cho thân thể, nếu không bàn tay của Lạc Thần đã sớm tan chảy.

Sau một lát, gốc Sinh Cơ Thảo hoàn toàn biến thành củi khô.

Lạc Thần khống chế Hoà Tinh Hồn giảm nhiệt độ xuống, được một lúc thì một đám khói đen chậm rãi bay ra.

Căn cứ theo ký ức trong đầu, những sợi khói đen này là thành phần có hại trong dược thảo, đây cũng là vì sao dược thảo không thể trực tiếp dùng ngay.

Mười mấy phút sau, Sinh Cơ Thảo không toát ra khói đen nữa, Lạc Thần chậm rãi thu hồi Tinh Hồn.

Sau đó, hần nhét gốc Sinh Cơ Thảo kia vào trong miệng, nuốt xuống.

Lấy thực lực bây giờ của hắn còn chưa thể phóng tinh lực ra bên ngoài cơ thể, tự nhiên không thể luyện chế được thảo thành đan, chỉ có thể dùng như vậy.

Tuy rằng được hiệu sẽ kém một ít, nhưng có còn hơn không.

Được thảo xuống bụng, Lạc Thần lập tức cảm giác được một nguồn lực ầm tràn ra, nhằm về thương thể sau lưng hắn cùng với tạng phủ.

Lạc Thần nín thở tập trung, bắt đầu vận chuyển công pháp hấp thu tinh lực để xúc tiến hấp thu được lực.

Đến khi sắc trời tối đen Lạc Thần mới hấp thu toàn bộ được lực.

Thẳng đến lúc này hắn mới cảm nhận được chỗ tốt của luyện đan.

Lúc này mới trải qua một buổi trưa, thương thể hắn đã khôi phục bảy tám phần, cơ bản đã không ảnh hưởng việc phát huy thực lực. Nếu không có Sinh Cơ Thảo thì hắn cần ít nhất năm sáu ngày mới có thể khôi phục.

Đây chính là chênh lệch!

Kiểm chế vui mừng trong lòng, hắn cầm lấy vài cọng được thảo khác.

Căn cứ ký ức, nhưng được thảo này đều dùng để tôi thể cường thân, sau khi ăn vào lực lượng hắn tuyệt đối sẽ tiến bộ vượt bậc.

Lạc Thần rất là chờ mong điều này.

Bảo chế đúng cách, mất gần một giờ hắn mới xử lý xong, nướng, trừ bỏ vật chất tai hại, sau đó cùng lúc nuốt xuống toàn bộ.

“Oanh!”

Dường như có một cỗ nhiệt lưu nổ tung trong bụng, nháy mắt lan tràn khắp người.

Lạc Thần lần nữa cảm giác được có vô số cây búa ở đâm đánh các nơi trên cơ thể, hơn nữa lần này lực lượng đâm đánh rất mãnh liệt.

Lập tức vận chuyển 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》, bắt đầu hấp thu tinh lực.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, được lực vẫn còn chưa bị hấp thu sạch sẽ.

Nhưng vào lúc này Lạc Thần đột nhiên cảm giác được lực từ lao ra khỏi kinh mạch tràn về lục phủ ngũ tạng.

“Luyện Tạng!”

Lạc Thần hưng phấn, tiếp tục vận công không ngừng.

Luyện Tạng, chỉ khi lực lượng của võ giả đạt tới năm ngàn cân mới xuất hiện, đây là tiêu chí võ giả đã bước vào Tinh Đồ thất trọng.

Nói cách khác thực lực Lạc Thần đạt tới Tinh Đồ thất trọng.

Mà lúc này, được lực vẫn còn đang bị hấp thu.

Đến giữa trưa, toàn bộ được lực mới hoàn toàn biến mất.

Lạc Thần mở mắt ra, trong mắt mang theo vẻ tiếu ngạo, được lực đã được hấp thu hết trước khi dòi đến cốt cách, cho thấy hắn còn không có đạt tới Tinh Đồ bát trọng ‘Luyện Cốt’.

Đi đến trước một khối cự thạch, Lạc Thần hít một hơi, nâng cánh tay, trực tiếp đánh ra một quyền.

“Oành!”

Một tiếng bạo vang, đá vụn vung vẩy.

Lạc Thần chậm rãi thu hồi nắm tay, một cái hố to chừng sáu tấc năm phân hiện ra.

“Sáu ngàn năm trăm cân, lại thêm năm trăm cân lực lượng là có thể đạt tới Tinh Đồ bát trọng.”

Lạc Thần kích động nắm chặt nắm đấm.

Tinh Đồ tứ trọng đến thất trọng, mỗi một trọng gia tăng một ngàn cân lực lượng, mà đệ bát trọng, đệ cửu trọng, mỗi trọng gia tăng hai ngàn cân.

“Thương thể đã khôi phục, thực lực cũng tăng lên, cũng nên nghỉ cách rời đi, còn có bảy ngày, ta cần phải trở về trước khi khảo hạch kết thúc.”

Đứng đây, Lạc Thần tìm tòi một phen, cũng không có phát hiện những được thảo khác, lúc này mới bắt đầu suy xét biện pháp rời đi.

Vách núi phía trên cao chừng ba trăm mét, hơn nữa còn kéo dài về hai bên sườn, cũng không biết đi tới đâu.

Bây giờ hắn có hai lựa chọn.

Đệ nhất, chọn một trong hai bên đi, có lẽ sẽ tìm được đường ra.

Nhưng tệ đoạn ở chỗ là không xác định bao lâu mới có thể tìm được đường ra, lỡ như không kịp thì khảo hạch sẽ thất bại.

Thứ hai là bò lên theo vị trí mình ngã xuống, nhưng bây giờ không có dây thừng, lỡ như ngã xuống hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Do dự không quá lâu, Lạc Thần lựa chọn phương pháp thứ hai.

Tuy rằng độ nguy hiểm cao nhưng một khi thành công sẽ cam đoan không chậm trễ khảo hạch.

Tiến vào Học Viện Hoàng Gia, cơ hội này đáng để hấn mạo hiểm.

Đi đến bên vách núi, ngẩng đầu nhìn xem đỉnh núi, Lạc Thần một quyền nện ở mặt vách đá.

“Bành!”

Theo tiếng nổ vang, một cái lỗ sâu sáu tấc xuất hiện ở mặt vách đá.

Hắn dự định đánh ra từng cái lỗ tạo thành bậc thang để leo lên.

“Bành.....Bành.....”

Theo từng tiếng nổ vang cùng đất đá vung vẩy, Lạc Thần chậm rãi bò lên.

Tốc độ không nhanh, càng lên cao càng khó phát lực, lúc này muốn đánh ra một cái lỗ đủ sâu trên vách đá cần đến mấy quyền mới được.

Hơn nửa độ cao gia tăng, trình độ nguy hiểm cũng đề cao.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Lạc Thần cách đỉnh núi đã càng ngày càng gần.....

Một giờ sau.

“Bành!”

Một tiếng nổ vang cuối cùng, Lạc Thần chột giậm chân thật mạnh, xoay người nhảy lên đỉnh núi.

Kiệt sức nằm trên đỉnh núi, khoe miệng hân lộ ra ý cười.

Mười mấy phút sau, Lạc Thần khôi phục một ít sức, lập tức liền xoay người đứng lên, ở bụi cỏ bên cạnh nhặt thanh trường kiếm trước đó bị Bạch Băng Nhi chụp bay, sau đó đi vào trong rừng.

“Bạch Băng Nhi, chúng ta sẽ gặp lại!”

.....

Đa tạ Songthansang đạo hữu đã ủng hộ a!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Thông Qua Khảo Hạch

Bên ngoài Ma Vân Lĩnh, phần lớn thiếu niên thiếu nữ tham gia khảo hạch đều đã tụ tập ở chỗ này.

Hôm nay là ngày khảo hạch kết thúc.

“Tốt lắm, bây giờ bắt đầu nộp mảnh thú tinh hạch các người đã săn bắn lên đây.”

Lão giả đề chòm râu dê Học Viện Hoàng Gia mở miệng nói.

“Trần Lâm, nộp lên ba quả nhị giai tam cấp tinh hạch, thông qua khảo hạch.”

Lão giả phụ trách thu tinh hạch đọc thành tích của từng người lên.

“.....”

“Bạch Băng Nhi, nộp lên một quả nhị giai tứ cấp tinh hạch, thông qua khảo hạch.”

Nghe đến đó, Bạch Băng Nhi đặc ý liếc nhìn Trần Lâm một cái, giết chết một đầu nhị giai tứ cấp mảnh thú khó khăn hơn rất nhiều so giết chết ba đầu nhị giai tam cấp mảnh thú.

Chờ sau khi tất cả mọi người nộp tinh hạch lên, thanh âm của lão giả chòm râu dê vang lên:

“Khảo hạch lần này có tất cả chín mươi sáu người tham gia, trong đó sáu mươi hai người thông qua khảo hạch, mười tám người khảo hạch thất bại, mặt khác còn có mười sáu người mất tích.”

Mất tích?

Mọi người đều âm thầm lắc đầu.

Ma Vân Lĩnh nguy hiểm thật nhiều, đến bây giờ còn không ra tới, hơn nữa cũng không sử dụng xuyên vân tiễn cầu cứu, vậy chỉ có một loại khả năng —— đã chết.

“Bây giờ.” Lão giả chòm râu dê mở miệng lần nữa:

“Những ai thông qua khảo hạch đi theo ta, không thông qua khảo hạch cũng sẽ có người đưa các người trở lại Húc Nhật Thành.”

Lập tức, đoàn người chia làm hai đi theo hai phương hướng khác nhau.

Đúng lúc này, ngay khi mọi người chuẩn bị di chuyển thì từ trong rừng truyền đến tiếng nói:

“Trưởng lão, chờ một chút.”

Nghe được thanh âm này, mọi người không khỏi ngừng lại, động tác nhất trí nhìn vào trong rừng.

Hai mặt Trần Lâm sáng lên:

“Giọng nói này.....”

Về mặt Bạch Băng Nhi có hơi khó coi, nàng cũng cảm nhận được giọng nói này có chút quen thuộc.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một bóng người từ trong rừng nhanh chóng đi ra, không phải Lạc Thần thì con ai?

“Người không chết?”

Trần Lâm hưng phấn chạy tới, đập nhẹ trên vai Lạc Thần:

“Ta biết ngay tên tiểu tử ngươi không dễ chết như vậy.”

“Tìm được đường sống trong chỗ chết thôi!”

Lạc Thần mỉm cười nói, ánh mặt lạnh lùng nhìn về Bạch Băng Nhi một cái, sau đó cất bước đi về phía lão già chòm râu dê: “Trưởng lão, đây là ta săn bắt tinh hạch.”

Nói xong, hắn lấy ra một quả tinh hạch màu lục lớn chừng quả long nhãn đưa qua.

“Ừ, là tinh hạch của nhất giai bát cấp mãnh thú, ngươi thông qua khảo hạch.”

Lão già râu dê tiếp nhận tinh hạch, gật gật đầu cười nói.

“Đẹp trai lắm, quá há giận mà!”

Trần Lâm đột nhiên nắm chặt tay hung hăng gõ Lạc Thần một quyền.

“Này, đau quá!”

Lạc Thần nhìn Trần Lâm hô đau, nhưng ngoài miệng vẫn treo nụ cười.

Bạch Băng Nhi thấy như vậy một màn, giận đến cả người run rẩy.

“Lạc Thần, ngươi phải chết, phải chết!” Trong lòng Bạch Băng Nhi điên cuồng gào thét.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Lão già râu dê lên tiếng dẫn dò, quay đầu mà đi.

Phía sau hơn sáu mươi người thông qua khảo hạch lập tức đi theo.

Đi ra khỏi Ma Vân Lĩnh, lão già râu dê dừng lại ở một chỗ đất trống, rồi sau bàn tay lật một cái, trên tay lập tức xuất hiện một con thuyền nhỏ lớn chừng bàn tay.

Sau đó, chỉ thấy hắn đánh ra mấy cái dấu tay, chiếc thuyền kia trong chớp mắt lớn lên, thân thuyền dài đến 30 mét, rộng mười mét, nó lạng lạng lơ lửng trên không cách mặt đất năm sáu mét.

“Trời ạ, lại là phi hành thuyền!”

“Đúng vậy, bảo vật này chỉ có cao cấp phù văn sư cùng luyện khí sư phối hợp với nhau mới có thể chế tạo ra.”

“Thứ này trước kia ta từng nghe nói qua, cho dù rẻ nhất cũng phải trăm vạn lượng hoàng kim, chiếc thuyền trước mắt sợ là không có ngàn vạn hoàng kim là mua không nổi.”

“Học Viện Hoàng Gia dùng thứ này tiếp đón chúng ta, quả nhiên là đại thủ bút.”

“.....”

Nghe mọi người nghị luận, Lạc Thần rút cuộc hiểu ra đây là thứ gì.

Đồng thời, hắn trong đầu đột nhiên xuất hiện một ít hoa văn huyền ảo, phức tạp.

“Những hoa văn này hẳn là có liên quan đến phù văn.”

Lạc Thần như có chỗ hiểu ra, đồng thời hắn lại lần nữa ý thức được Sinh Tinh Tháp truyền những tri thức kia vào trong đầu hắn tuyệt đối là một bút tài phú không gì sánh kịp.

“Xem ra cần phải mau chóng tìm hiểu cùng nắm giữ những tri thức này mới được.”

Lạc Thần quyết định chú ý. Có những thứ này, hắn muốn dùng chân ở Học Viện Hoàng Gia sẽ càng thêm dễ dàng.

“Phi hành thuyền là thứ tốt, có nó, võ giả có thể một ngày đi vạn dặm, thậm chí có thể qua lại tự nhiên ở một ít hiểm địa. Đáng tiếc, chế tác quá khó khăn, số lượng ít, không phải có tiền là có thể mua được.”

Trần Lâm nhìn thấy Lạc Thần khiếp sợ, mở miệng giải thích.

Nếu Trần Lâm biết được vào lúc này trong đầu Lạc Thần đã xuất hiện phương pháp chế tạo chiếc phi hành thuyền này thì không biết sẽ có cảm tưởng gì.

“Được rồi, mọi người lên thuyền đi!”

Lão giả râu dê lại lần nữa mở miệng.

Theo hán nói xong, chiếc phi hành thuyền kia chậm rãi giáng xuống, cách mặt đất nửa mét.

Nghe vậy, đám người đang chờ lập tức nhảy lên, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lạc Thần là mấy người cuối cùng lên thuyền, hán cố ý vị trí cách xa Bạch Băng Nhi một chút.

Một lát sau, phi hành thuyền dưới sự khống chế của lão giả râu dê chậm rãi lên không, rồi sau đó nhanh chóng bay đi xa.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Học Viện Quy Củ

Trên phi hành thuyền.

Sau khi tăng tốc độ lên, trận pháp phòng ngự tự động kích hoạt tạo ra một tầng sáng bao phủ bốn phía thuyền, chặn lại kinh phong ở bên ngoài.

Mọi người đều tò mò ngắm nhìn xung quanh, loại cảm giác đứng trên cao quan sát thiên địa thật sự mới lạ.

Lạc Thần cũng là như thế, dù là ở kiếp trước kiếp này, hán vẫn là lần đầu phi hành, hán cũng thật thích cảm giác tự do bay lượn như thế này.

“Suy nghĩ gì đó?”

Trần Lâm đi tới, tò mò hỏi.

“Suy nghĩ khi nào có thể bằng vào thực lực của chính mình phi hành.”

Lạc Thần không quay đầu lại, vẫn nhìn về bầu trời phương xa.

Trần Lâm kinh ngạc nhìn Lạc Thần, sau đó cũng nhìn về phía phương xa:

“Con đường vô đạo chia làm Tinh Đồ, Tinh Sĩ, Tinh Sư, Tinh Linh, Tinh Vương, Tinh Đế..... Chỉ có đạt tới Tinh Đế mới có thể cách mặt đất bay lượn.”

“Thế nhưng.”

Trần Lâm đổi giọng, có chút trầm trọng:

“Con đường vô đạo ngàn khó vạn hiểm, muốn trở thành Tinh Đế lại dễ dàng như vậy sao?”

Lạc Thần nhìn Trần một cái:

“Chỉ cần có nỗ lực, ắt sẽ có hi vọng.”

Nếu là trước đây Lạc Thần tuyệt không dám nói như vậy, nhưng bây giờ hán có được Tinh Hồn có thể thăng cấp, Sinh Tinh Thập xuất hiện, còn có những tri thức trân quý trong đầu, đều làm hán có được tự tin lớn lao.

Nếu đã được ông trời ưu ái như vậy, hán tin tưởng chỉ cần nỗ lực thật nhiều, một ngày nào đó hán sẽ đứng ở vô đạo đỉnh phong.

“Chỉ cần nỗ lực, ắt sẽ có hi vọng!”

Trần Lâm lặp lại những lời này, rồi vào suy tư.

Cách đó không xa, Bạch Băng Nhi nhìn hai người, trong mắt tràn đầy hận ý, nếu không phải cố kỵ trường lão học viện thì nàng đã xông lên đánh chết Lạc Thần.

“Băng Nhi, bình tĩnh.”

Lâm thiên hạ chậm rãi nói:

“Muốn diệt trừ Lạc Thần, thật ra có rất nhiều phương pháp.”

“Ý người là tìm sát thủ?”

“Không sai.”

Lâm thiên hạ cười nói:

“Học viện xây dựng ở gần thủ đô, nơi đó có đủ loại thể lực nhiều không kể xiết, tìm một tổ chức sát thủ hẳn là không khó.”

“Cũng là một ý kiến hay.”

Bạch Băng Nhi lạnh lùng nhìn hai người Lạc Thần phía xa.

“Tất cả mọi người chú ý.”

Sau ba ngày phi hành, lão giả râu dê đột nhiên lên tiếng:

“Bây giờ chúng ta cách học viện đã không xa, học viện có một ít quy củ, ta phải nói cho các ngươi biết trước.”

Nghe vậy, mọi người đều nhìn qua, đây là chuyện cực kỳ quan trọng.

“Đầu tiên, tự giới thiệu một chút, ta là Lục Quang Vũ, các ngươi có thể xưng hô ta là lục trưởng lão, về sau ở học viện các ngươi sẽ thường xuyên giao tiếp cùng ta.”

Lục Quang Vũ nói tiếp:

“Học viện có một cái quy định quan trọng nhất: Đó chính là trong học viện nghiêm cấm giết người. Các ngươi có thể tranh đấu, có thể đối địch, nhưng tuyệt đối không thể đã thương tánh mạng người khác, nếu không đủ là lý do gì cũng sẽ bị trục xuất. Điểm này, các ngươi nhất định phải nhớ lấy.”

Nghe nói vậy, mọi người biểu tình khác nhau.

Bạch Băng Nhi thâm hận, Lạc Thần thì thờ phào nhẹ nhõm.

Lục Quang Vũ nói tiếp:

“Trừ bỏ quy định này, ảnh hưởng lớn nhất đối với các ngươi chính là học viên cấp bậc.”

“Học viên được chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, hạch tâm cùng chân truyền, tổng cộng năm cấp bậc, cấp bậc càng cao thì được hưởng thụ đến phúc lợi cùng đãi ngộ càng tốt.”

“Trưởng lão, phúc lợi có những gì a?”

Phía dưới có một người tò mò hỏi.

“Rất nhiều.”

Lục Quang Vũ giải thích nói:

“Lấy ví dụ đơn giản nhất, sơ cấp học viên, mỗi tháng chỉ có thể được đến một viên Tội Thể Đan, mà cao cấp đệ tử, là năm viên”

“Còn có, sơ cấp đệ tử thì ở trong ký túc xá tập thể, mà hạch tâm đệ tử thì có chỗ ở riêng, hơn nữa bên trong còn có cấp thấp tự tình trận có thể trợ giúp tu luyện.”

“Tóm lại, các hạng phúc lợi ở học viện vượt xa sự tưởng tượng của các ngươi, mà các ngươi phải làm là nỗ lực tăng cấp bậc của mình lên.”

“Như thế nào để tăng cấp bậc?”

Lại một người hỏi.

Lục Quang Vũ sớm biết sẽ có người hỏi, dựng thẳng hai ngón tay cười nói:

“Hai điều kiện. Một là thực lực, hai là điểm cống hiến. Chỉ cần cả hai đều đạt tới tiêu chuẩn liền có thể thăng cấp.”

“Tỷ như: Lâm Hạo Thiên, Bạch Băng Nhi cùng Trần Lâm, thực lực của ba người cũng đủ, chỉ cần kiếm thêm mười vạn điểm cống hiến thì sẽ có thể thăng cấp trở thành trung cấp đệ tử.”

Nghe vậy, mọi người đều há mồm nhìn ba người.

“Đáng giá nhắc tới là, điểm cống hiến đối với các ngươi tới là rất quan trọng, một khi tiến vào học viện, các ngươi ngày thường ăn, mặc, ở, đi lại, còn có công pháp tu luyện, võ kỹ, đều sẽ tiêu hao điểm cống hiến.”

“Nhưng các ngươi cũng không cần lo lắng, bởi vì có rất nhiều phương pháp để kiếm điểm cống hiến, có thể giúp học viện làm chút việc tạp, cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ do học viện tuyên bố. Các ngươi muốn thăng cấp không phải dễ nhưng muốn thỏa mãn ảm no thì không khó.”

“Đương nhiên, ta nghĩ mỗi một người ở đây sẽ không có ai chỉ vì thỏa mãn ảm no chứ!”

Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

Thẳng đến lúc này bọn họ mới phát hiện sinh hoạt ở học viện có lẽ cũng không thoải mái như họ nghĩ.

“Các ngươi còn có vấn đề gì sao? Nếu như không có vậy chúng ta sắp hạ xuống rồi.”

Lục Quang Vũ cười hỏi.

Không ai nói chuyện.

“Vậy được rồi, mở to hai mắt chờ xem! Đây có thể sẽ là có hội duy nhất trong thời gian ngắn sắp tới, các ngươi có thể quan sát học viện.”

Lục Quang Vũ nói, phi hành thuyền lại lần nữa gia tốc.

Đầu tiên Lạc Thần nhìn thấy phía dưới xuất hiện một tòa thành thị thật lớn.

E là chiều dài chiều rộng cũng vượt quá trăm dặm, liếc mắt nhìn không đến cuối, hơn nữa trên đường phố dòng người chen chúc xô đẩy, náo nhiệt vô cùng.

“Mau xem, đó chính là Thiên Lam Thành, là thủ đô của Thiên Lam Quốc chúng ta.”

“Thật lớn thật phồn hoa, Húc Nhật Thành có lẽ chỉ bằng một phần mười nơi này!”

Mọi người đang cho rằng phi hành thuyền sẽ hạ xuống Thiên Lam Thành, thế nhưng phi thuyền lại trực tiếp lướt qua thành thị.

Sau một lát, Lạc Thần thấy được một vùng sơn mạch dài vô tận.

“Nơi này chính là Thiên Lam Sơn, vì thuận lợi cho học viên rèn nên học viện được xây dựng ở trong núi.”

Lục Quang Vũ vừa dứt lời thì phi hành thuyền đã tiến vào trong núi.

Tiếp theo xuất hiện trong mắt bọn họ là một mảng kiến trúc to lớn, liên miên không dứt.

Trên những ngọn núi đã được san bằng là hàng loạt kiến trúc chạm trổ tinh xảo, dưới ánh mặt trời toát ra tia sáng đủ màu, nhìn qua vô cùng mộng ảo cùng xa hoa, còn mặt đất thì phủ đầy đá xanh, đã nhìn không ra bộ dáng lúc trước.

Một công trình như thế chắc chắn tiêu hao rất nhiều nhân lực cùng vật lực, Hoàng Gia Học Viện có bao nhiêu thực lực từ mặt này có thể thấy được đấy.

Trên thuyền, đám người vô cùng khiếp sợ đối với cảnh tượng trước mắt.

Đồng thời, bọn họ cũng vô cùng hưng phấn, có thể học tập trong một học viện như vậy thật sự là thiên đại cơ duyên.

Trong lúc mọi người suy nghĩ đủ điều, phi hành thuyền chậm rãi hạ xuống một quảng trường thật lớn.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Nhiệm Vụ Hồ Người

Phi thuyền hạ xuống, mọi người rời thuyền.

“Đi theo ta!”

Lục Quang Vũ thu hồi phi hành thuyền, dẫn theo mọi người đến trước một kiến trúc.

Tiến vào đại sảnh, bên trong giống như quầy cửa hàng, có mấy người từ ăn mặc đồng phục học viện đang bận rộn ở phía sau quầy.

“Lục trưởng lão.”

Nhìn thấy Lục Quang Vũ, mấy người vội vàng vắn an.

“Làm thủ tục đăng ký cho bọn hắn đi!”

Lục Quang Vũ dẫn dò một câu liền ngồi ở một bên.

Lạc Thần cùng hơn sáu mươi người đều được phát cho một tờ bằng biểu cùng một cây bút, bắt đầu điền tin tức cơ bản.

Sau một lát, mỗi người bọn họ được phát cho một cái lệnh bài, mặt chính có khắc một chữ “Hoàng”, mặt trái có khắc tên của bọn họ.

Sau đó, mấy đệ tử từ phía quầy sau lấy ra phục sức của học viện phân phát cho bọn họ, chia khóa ký túc xá cùng với một quyển sách có ghi kỹ càng quy củ của học viện.

“Chúc mừng các ngươi, từ giờ trở đi các ngươi đã là học viên chính thức của học viện. Có lòng tốt nhắc nhở một câu, bây giờ điều các ngươi nên làm nhất là trở về nghiên cứu quyển sách trong tay trong thật kỹ. Chờ hoàn toàn hiểu rõ quy củ lại làm chuyện khác, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Lục Quang Vũ cười nói, sau đó rời đi.

Cầm lấy chìa khoá, dựa theo thứ tự trên chìa khoá Lạc Thần tìm được chỗ ở của mình.

Một kiến trúc bằng đá cao năm tầng, hẳn ở tầng thứ ba gian phòng thứ hai.

Phòng đại khái chừng ba mươi mét vuông, bốn chiếc giường gỗ được phân biệt đặc ở bốn góc tường, nếu như tất cả đều đổi thành giường sắt thì thật có cảm giác như ký túc xá đại học.

Trên hai chiếc giường đã có đệm chăn, hiển nhiên là đã có người tới trước, hai giường khác thì còn trống.

Lạc Thần không có đệm chăn, ngồi xuống mép giường, lấy ra quyển sách nhỏ kia ra nghiêm túc nhìn.

Một mặt là vì lục trưởng lão cố ý nhắc nhở, còn mặt khác là vì nó có thể trợ giúp hắn hiểu biết về Học Viện Hoàng Gia nhiều hơn.

“Xem ra trước mắt phải làm là đi đòi điểm cống hiến!”

Nửa giờ sau Lạc Thần xem xong quyển sách, cũng ghi nhớ trong lòng một ít điều khoản mấu chốt.

Thay phục sức của học viện xong hần rời ký túc xá, đi thẳng đến Thiên Thương Điện.

Thiên Thương Điện là nơi để các học viên đổi điểm cống hiến, nhận phúc lợi cùng giao tiếp nhiệm vụ, cũng là nơi các học viên lui tới nhiều nhất nên rất là náo nhiệt.

Lạc Thần tới nơi này là vì đổi điểm cống hiến.

Ở Hoàng Gia Học Viện, chỉ nhận điểm cống hiến, không có điểm cống hiến thì ngay cả cơm cũng không có ăn.

Cũng may học viện quy định có thể dùng tiền để đổi lấy điểm cống hiến, tỉ lệ là một so một, một lượng vàng đổi một điểm cống hiến, cũng không rẻ.

Lạc Thần từ trên người Bạch Hạo lấy được một ngàn lượng kim phiếu đổi lấy một ngàn điểm cống hiến.

Sau đó hần bỏ ra năm mươi điểm cống hiến mua một phiếu nhà ăn theo tháng, tiếp đó lại bỏ ra một điểm cống hiến để mua đệm chân cùng một ít vật dụng sinh hoạt.

Đem vài thứ lặt vặt về phòng ở, sau đó Lạc Thần lại chạy về Thiên Thương Điện.

Hần chỉ có một ngàn điểm cống hiến, miệng ăn núi lở rất nhanh sẽ tiêu hao sạch, cho nên cần làm ít nhiệm vụ kiếm lấy điểm cống hiến.

Nơi tiếp nhiệm vụ là một đại sảnh, trong đó có một mặt tường cách mặt đất hai mét, trên đó đặt một bình thủy tinh dài rộng năm mét, mặt trên không ngừng biểu hiện một ít nhiệm vụ.

Trong đầu Lạc Thần lần nữa hiện lên một ít tin tức, cho hần biết màn hình này cũng là kiệt tác của phù văn sư, có tác dụng như bình quảng cáo ở kiếp trước.

Trên màn hình chia làm năm khu vực, phân biệt năm mức độ nhiệm vụ: Đơn giản, bình thường, khó khăn, nguy hiểm, ác mộng.

Lạc Thần nhìn nhiệm vụ cấp bậc ác mộng trước, khu vực này khen thưởng điểm cống hiến nhiều nhất, tùy tiện một cái nhiệm vụ đều có mười vạn, cao đến mấy chục vạn cũng có.

Chẳng qua hần chỉ nhìn thoáng qua liền dập tắt suy nghĩ, nhiệm vụ cấp bậc ác mộng ít nhất phải là võ giả Tinh Linh cấp mới có thể hoàn thành.

Hần lại nhìn về nhiệm vụ cấp bậc nguy hiểm, khen thưởng điểm cống hiến cũng không thấp, từ một vạn đến mười vạn, nhưng ít nhất phải là võ giả Tinh Sư cấp mới có thể hoàn thành.

Sau đó là cấp bậc khó khăn, khen thưởng điểm cống hiến từ một ngàn đến một vạn; còn cấp bậc bình thường thì chỉ khen thưởng mấy trăm điểm cống hiến mà thôi.

Lạc Thần cân nhắc một lúc, lấy thực lực hiện tại của hần thì thật ra có thể hoàn thành một ít nhiệm vụ cấp bậc bình thường.

Cuối cùng là cấp bậc đơn giản, nhiệm vụ khu vực cũng không tính nguy hiểm, phần lớn là trợ giúp học viện làm tạp vụ, khen thưởng chừng trăm điểm, hơn nữa những nhiệm vụ này phần lớn lấy thẳng làm đơn vị.

“Quét tước nhà ăn, một tháng một trăm cống hiến điểm”

“.....”

“Quét tước Tăng Thư Các, một tháng một trăm cống hiến điểm”

Vốn dĩ Lạc Thần muốn lựa chọn nhiệm vụ cấp bậc bình thường, nhưng nhìn đến nhiệm vụ này hần liền thay đổi chú ý.

Hần vô cùng muốn biết rõ ràng những nội dung ở trong đầu, Tăng Thư Các tự nhiên là nơi tốt nhất.

Phải biết nếu sơ cấp học viên muốn tiến vào Tăng Thư Các thì một ngày cần trả một trăm điểm cống hiến, hần căn bản không có xa xỉ như vậy.

Không chút do dự, hần tiếp nhận nhiệm vụ này, trên mặt bình thủy tinh lập tức xoá mất nhiệm vụ này.

“Ha ha, mau xem, không ngờ lại có ngờ tiếp nhận quét tước Tăng Thư Các.”

“Không cần phải nói, nhất định là người mới.”

“Lại thêm một kẻ tự cho là thông minh, nếu nhiệm vụ Tăng Thư Các dễ làm như vậy thì còn đến lượt hần sao?”

“.....”

Chung quanh nghị luận đề Lạc Thần mày nhủ, nhưng hần cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi về hướng Tăng Thư Các.

“Lạc Thần, ngươi tiếp nhiệm vụ quét tước Tăng Thư Các?” Một âm thanh có vẻ nôn nóng từ phía sau truyền đến, Trần Lâm chạy chậm đi tới trước người Lạc Thần.

“Ừ, như thế nào?” Lạc Thần hỏi.

“Có phải ngươi muốn nhân cơ hội ở gần đọc sách?”

Trần Lâm lại hỏi.

“Là có ý nghĩ này.”

Lạc Thần gật gật đầu, đối với Trần Lâm, hần không cần giấu giếm.

“Chẳng lẽ trước đó ngươi không có hỏi thăm một chút sao?”

Trần Lâm lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Nhiệm vụ này có vấn đề?”

Lạc Thần hỏi.

“Là như vậy, trước đây cũng có rất nhiều người tiếp nhiệm vụ này, nhưng chưa từng có ai lấy được nhiệm vụ khen thưởng.”

Trần Lâm nói.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì không ai có thể ở trong một tháng quét tước Tầng Thư Các xong. Mà qua một tháng nhiệm vụ sẽ được tuyên bố một lần nữa, đến lúc đó ngươi sẽ không được bắt luận khen thưởng nào.”

Trần Lâm giải thích nói.

“Ta có thể tiếp tục nhận nhiệm vụ này.”

Lạc Thần nói.

“Có thể, nhưng ngươi phải quét tước lại từ đầu, một tháng, ngươi vẫn quét không xong.”

Trần Lâm nói.

“Này không phải cố ý hớ người sao?”

Lạc Thần có hơi giận.

“Không sai, là cố ý hớ người, cho nên những người biết rõ nội tình không ai tiếp nhiệm vụ này.”

Trần Lâm nói.

“Học viện mặc kệ sao?”

Lạc Thần lại hỏi.

Trần Lâm lắc đầu:

“Không quân nổi, vị trưởng lão quản lý Tầng Thư Các có địa vị cao cả chỉ ở sau viện trưởng mà thôi.”

Lạc Thần bất đắc dĩ nói:

“Cám ơn ngươi nói cho ta biết, có điều nhiệm vụ đã tiếp rồi, dù thế nào cũng phải đến xem mới được.”

“Cũng chỉ có thể như thế, cùng lắm thì lãng phí thời gian một tháng mà thôi.”

Trần Lâm gật gật đầu, sau đó lại hỏi:

“Ngươi đang thiếu điểm cống hiến sao, có cần ta cho cho ngươi mượn một chút.”

“Không cần, ta có.”

Lạc Thần cười, xoay người đi hướng Tầng Thư Các.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chỉ Đơn Giản Như Vậy?

Tầng Thư Các ở vào chỗ sâu nhất trong Học Viện Hoàng Gia, là một trong những khu vực được học viện trọng điểm bảo hộ.

Khi mà Lạc Thần đi đến trước mặt Tầng Thư Các thì hắn mới hiểu ra vì sao không ai có thể quét tước xong nơi này trong một tháng rồi.

Quá lớn!

Một toà tháp chín tầng cao gần trăm mét, mà đường kính toà tháp vượt quá năm trăm mét.

Một kiến trúc khổng lồ như vậy thì một người không thể quét tước xong trong một tháng cả.

“Xem ra phải làm cu li miễn phí một tháng rồi.”

Cười khò một tiếng, Lạc Thần cất bước đi vào trong Tầng Thư Các.

Ở khoảng cách Tầng Thư Các còn trăm mét thì hắn bị một tầng trận pháp ngăn cản, nhưng sau đó lệnh bài học viên treo bên hông sáng lên, cho phép hắn thông qua.

Đến tận đây Lạc Thần mới ý thức được tầm quan trọng của lệnh bài.

Tiến vào trong tháp là một hành lang dài mười mấy mét, hai bên sườn là vách tường rắn chắc.

Vách tường dày chừng một mét, bên ngoài còn có trận pháp bảo hộ, đối với những này Lạc Thần thăm kinh ngạc không thôi.

Ở cửa ra vào hành lang đặt một đồ án hình quyền sách, lúc này có một lão già đầu bạc, nhưng khuôn mặt trẻ trung đang dựa nghiêng trên một chiếc ghế nằm nhắm mắt giả ngủ bên cạnh.

“Trưởng lão, ta tới làm nhiệm vụ.”

Lạc Thần nói, dâng lệnh bài của mình lên.

Lão già tiếp nhận lệnh bài nhìn thoáng qua:

“Mới tới?”

“Phải.”

Lạc Thần gật đầu.

“Ta biết ngươi nghĩ gì, có thể cho ngươi một cơ hội.”

Lão già trả lệnh bài cho Lạc Thần:

“Tầng thứ nhất này, chỉ riêng các loại thư tịch đã có năm vạn sách, cho ngươi thời gian mười ngày sửa sang chúng nó lại một lần, nếu ngươi có thể tìm được bất kỳ một quyền nào ta yêu cầu trong thời gian ba phút, như vậy ta sẽ cho ngươi miễn phí ở chỗ này đọc sách một tháng. Nguyện ý sao?”

Lạc Thần ngẩn ra, có chút không chắc những gì lão già vừa nói.

“Không muốn? Vậy thì đi thôi!”

Lão già phát phát tay.

“Không phải, ta nguyện ý, chỉ là không nghĩ tới đơn giản như vậy.”

Lạc Thần vội vàng nói.

Nếu như vậy rồi đi hẳn sẽ bị khấu trừ gấp đôi điểm công hiến, như vậy là lỗ lớn rồi.

“Đơn giản sao?”

Lão già buồn cười liếc nhìn Lạc Thần một cái:

“Chờ ngươi làm được rồi nói sau!”

Trước kia những người tới đây đều nói đơn giản, chỉ là cuối cùng không có một ai có thể hoàn thành.

Muốn hoàn thành yêu cầu của hắn ít nhất phải nhớ kỹ tên cùng vị trí của năm vạn quyền sách, thời gian mười ngày chỉ nhớ kỹ tên sách đã là quá sức, chứ đừng nói cùng lúc nhớ cả hai.

“Có danh sách sao?”

Lạc Thần hỏi.

“Rầm!”

Lão già từ dưới bàn lấy ra một quyển danh sách dày chừng một mét ném thật mạnh xuống mặt bàn.

Lạc Thần lật danh sách ra xem.

Một lúc sau, hắn đã có hiểu biết đôi chút về phân loại sách ở tầng thứ nhất này.

Tổng cộng sách được chia làm bốn loại: Công pháp, võ kỹ, phù văn, tạp đồ, phân biệt đặt ở bốn khu vực.

Buông danh sách xuống, Lạc Thần bắt đầu hành động.

Ngày đầu tiên, hắn sao chép toàn bộ tên sách trong quyển danh sách này một lần, sau đó đánh số thứ tự.

Ngày hôm sau, hắn dọn toàn bộ sách trên kệ xuống, đặt ở trên mặt đất.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, hắn lại đem toàn bộ sách từng quyển bỏ lại lên kệ.

Toàn bộ quá trình, lão già kia yên lặng nhìn hắn lẩn lộn, không nói một lời.

Nhưng đến ngày thứ năm lão già ngồi không yên rồi, bởi vì hắn phát hiện Lạc Thần đã không làm việc, mà ôm một quyển sách xem say sưa.

“Ngươi gọi Lạc Thần đúng không.”

Lão già đi qua:

“Việc còn không làm xong đã đọc sách, ta muốn thu phí điểm công hiến.”

“Trưởng lão, ngài dặn dò này nọ ta đã làm xong rồi.”

Lạc Thần đứng lên.

Lúc này trong lòng hắn có chút hưng phấn, quyển sách vừa rồi đã giúp hắn hiểu biết đôi chút về những tri thức ở trong đầu, quả nhiên đến đây làm nhiệm vụ là quyết định quá sáng suốt.

“Xong rồi?”

Lão giả kinh ngạc nhìn Lạc Thần:

“Ý của ngươi là ngươi có thể đạt được yêu cầu của ta?”

“Phải.”

Lạc Thần gật gật đầu.

“Vậy được rồi, đi mang trung phẩm tứ tinh võ kỹ 《Đạp Không Bộ》 tới đây, ngươi chỉ có ba phút.”

Lão giả nói:

Lạc Thần hơi mỉm cười, xoay người rồi đi.

Đồng thời trong đầu bắt đầu nhớ lại:

“Võ kỹ, phân loại thân pháp, số thứ tự mười lăm, đặt ở khu vực mười lăm.”

Vừa nhớ lại thì hắn đã chạy tới trước kệ sách tương ứng, tìm được《Đạp Không Bộ》 giao cho lão giả, trước sau không đến một phút đồng hồ.

Lão giả nhìn quyển sách trước mặt, khiếp sợ nhìn Lạc Thần một cái, lại nói:

“Hạ phẩm nhất tinh công pháp 《Dẫn Lực Quyết》.”

“Công pháp, số thứ tự bốn, khu vực thứ tư, hàng thứ hai, kệ thứ hai.”

Dễ như trở bàn tay tìm được quyển sách, thời gian vẫn không tới một phút đồng hồ.

Về mất khiếp trong mắt lão giả đã đổi thành không thể tưởng tượng, lại nói:

“《Luyện đan thuật nhập môn》”

“Khu vực phù văn, phân loại luyện đan, khu vực thứ chín.”

Bởi vì luyện đan, luyện khí, trận pháp, phù văn đều phải dùng đến phù văn, cho nên những thứ này đều được phân loại phù văn.

Ba mươi giây sau, quyển sách xuất hiện ở trước mặt lão giả.

“Lại đi tìm.”

Năm phút đồng hồ sau, lão giả ngừng lại, khó có thể tin nhìn Lạc Thần.

Một thời gian ngắn hắn đã đọc tên mười mấy quyển sách, nhưng không có một quyển sách nào mà Lạc Thần phải mất quá một phút đồng hồ để tìm.

“Nói cho ta biết ngươi làm như thế nào, mau nói cho ta biết, mau nói cho ta biết.”

Phục hồi tinh thần, lão giả vô cùng kích động bắt tay Lạc Thần, hai mắt tỏa sáng.

Trong Tầng Thư Các có quá nhiều sách, cho tới nay muốn tìm sách theo yêu cầu vẫn là một nan đề khó giải.

Hắn đã suy nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ được biện pháp nào hiệu quả, bây giờ Lạc Thần xuất hiện để cho hắn có thể biến hy vọng thành hiện thực, sao hắn có thể không kích động.

“Trưởng lão, ngài đừng kích động.”

Lạc Thần cười nói:

“Chuyện này đối với ta mà nói cũng không khó.”

Đương nhiên không khó, ở địa cầu có rất nhiều loại phương pháp để sửa sang sách vở, hắn chỉ lựa một loại đơn giản trong đó mà thôi.

“Mau nói cho ta biết, rốt cuộc là biện pháp gì?”

Lão giả vẫn còn rất kích động.

“Vậy những điều kiện ngài nói trước đó?”

Lạc Thần hỏi:

“Chỉ cần ngươi nói cho ta biết biện pháp này, Tầng Thư Các tầng thứ nhất sẽ cho ngươi xem miễn phí vô thời hạn, hơn nữa bất cứ lúc nào ngươi đến xem sách đều được ưu tiên.”

Lão giả nói ra một chuỗi điều kiện dài.

Thật sự là phương pháp này quá trọng yếu.

“Vậy tặng ở trên thì sao?”

Lạc Thần chỉ Tầng Thờ Các tầng trên. Mục tiêu của hắn không chỉ là tầng thứ nhất.

“Tiểu tử ngươi đừng quá tham, tầng thứ hai cần trung cấp đệ tử mới có thể đi lên, nếu ta phá hỏng rồi quy củ về sau sẽ khó phục chúng.”

Lão giả đã bình tĩnh lại.

“Vậy nếu ta trở thành trung cấp đệ tử thì sao?”

Lạc Thần hỏi tiếp nói.

“Chờ ngươi trở thành trung cấp đệ tử, tầng thứ hai cho ngươi xem miễn phí một tháng, được rồi chứ!”

Lão giả tức giận nói.

“Thành giao.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Luyện Đan

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Nghe Lạc Thần nói ra phương pháp, lão giả cảm thấy hơi khó tin.

Lạc Thần gật gù đầu, sự thật chính là đơn giản như vậy.

“Phương pháp này xác thật rất hiệu quả, giải quyết vấn đề nhiều năm của ta.”

Lão giả nói:

“Chu Chấn Đông ta nói lời giữ lời, từ giờ trở đi người có thể tùy ý xem toàn bộ sách ở tầng thứ nhất, hơn nữa ngươi có được quyền ưu tiên tuyệt đối. Còn có, ngươi nhận nhiệm vụ một trăm điểm cống hiến, ta cũng sẽ xác nhận.”

“Đa tạ Chu trưởng lão.”

Lạc Thần khom người cảm ơn.

Chu Chấn Đông không nói cái gì nữa, xoay người rời đi.

Hắn cần dựa theo phương pháp Lạc Thần đưa ra sửa sang lại mấy tầng sách ở mấy tầng trên Tầng Thờ Các, đồng thời cũng kiểm nghiệm xem phương pháp này có hiệu quả như vậy không.

Lúc này Lạc Thần đang lật xem một sách về luyện đan.

Xem sách càng nhiều, hắn càng hiểu rõ những tri thức luyện đan trong đầu.

Mất ăn mất ngủ nhìn năm ngày, toàn bộ sách về luyện đan ở tầng thứ nhất Tầng Thờ Các đã bị hắn xem xong rồi.

Tiếp theo, hắn lại bắt đầu xem sách luyện khí.

Sau đó là trận pháp.

Sa đó nữa là phù văn.....

Cứ như vậy một tháng sau, Lạc Thần ngừng lại.

Toàn bộ sách về phù văn ở tầng thứ nhất Tầng Thờ Các cũng bị hắn xem xong rồi.

Sở dĩ xem nhanh như vậy là bởi vì trong đầu hắn đã có sẵn tri thức tương quan, vừa thấy liền có thể kết nối, nếu đổi lại những người khác trong một tháng có thể hiểu rõ một hai quyển sách cũng đã rất ghê gớm.

Bây giờ, đối với tư đại chức nghiệp: luyện đan, luyện khí, trận pháp, phù văn, Lạc Thần đã đạt tới tiêu chuẩn sơ cấp.

Giờ khắc này, Lạc Thần nở nụ cười từ đáy lòng.

Có tư đại chức nghiệp này phụ trợ, tiền đồ sau này của hắn nhất định sẽ là một mảnh tươi sáng.

Đến lúc đó, dù là Bạch Băng Nhi, hay là Bạch Gia, cũng sẽ bị hắn đạp dưới chân.

Quan trọng nhất là, mỗi một chức nghiệp này đều kiếm được rất nhiều tiền, sau này hắn tuyệt đối sẽ không thiếu tiền.

Buông quyển sách trên tay xuống, Lạc Thần đứng dậy đi đến Thiên Thương Điện.

Nếu nắm nhiều kỹ năng như vậy tự nhiên phải lợi dụng cho tốt, hắn muốn luyện đan tăng thực lực lên.

Đến Thiên Thương Điện, hần trực tiếp đi vào địa phương bán được thảo, tiêu hao ba trăm điểm công hiến mua một đan lô rẻ nhất, sau đó lại bỏ ra sáu trăm điểm công hiến mua số lượng lớn cấp thấp được thảo.

Đến tận đây hần đã không còn thừa bao nhiêu điểm công hiến. Nhưng Lạc Thần không để bụng, chỉ cần luyện đan thuận lợi, những điểm công hiến đã bỏ ra này sẽ tìm về lại rất nhanh.

“Khi nào có thể mua một cái nhẫn trữ vật thì tốt rồi.”

Khiêng một đồng đồ vật, Lạc Thần nói thầm, trực tiếp đi tới Phù Văn Điện.

Phù Văn Điện chia làm bốn khu vực: luyện khí, luyện đan, trận pháp, phù văn. Lạc Thần trực tiếp đi vào khu luyện đan, tiêu phí sáu điểm công hiến thuê một gian phòng luyện đan trong ba ngày.

Đây là học viện cố ý cung cấp cho một ít học sinh có thiên phú, cho nên không thu phí quá mắc.

Tiến vào phòng luyện đan, Lạc Thần khóa chết cửa, sau đó bắt đầu chuẩn bị luyện đan.

Bên ngoài Phù Văn Điện.

“Băng Nhi, hình như vừa rồi ta nhìn thấy Lạc Thần.”

Lâm Hạo Thiên từ trong điện đi ra, nói với Bạch Băng Nhi đứng ở bên cạnh.

Lúc này, hai người đều ăn mặc trung cấp học viên.

Tiến vào học viện không lâu thì bọn họ đã tiêu tiền đổi mười vạn điểm công hiến để tăng cấp bậc học viên của mình lên.

Vừa rồi Lâm Hạo Thiên đi vào nhận phúc lợi tháng này của hai người.

“Hần cũng đi nhận phúc lợi sao?”

Nhắc tới Lạc Thần, Bạch Băng Nhi liền cảm thấy chán ghét.

“Không có, ta nhìn thấy tên kia khiêng một đồng đồ vật tiến vào phòng luyện đan.”

Lâm Hạo Thiên nói.

“Liền hần cũng muốn trở thành Luyện Đan Sư, si tâm vọng tưởng.”

Bạch Băng Nhi châm chọc nói.

“Trở thành Luyện Đan Sư cần điều kiện rất hà khắc, không chỉ cần có Tinh Hồn thuộc tính hỏa, còn muốn thức hải cấp bậc đạt tới màu lam trở lên, ta hoài nghi rất có thể tên kia phù hợp điều kiện, nếu không hần cũng sẽ không làm như vậy.”

Lâm Hạo Thiên nói.

“Thì tính sao? Luyện Đan Sư muốn trưởng thành cần lượng lớn tài chính duy trì, cho dù là người ta muốn trở thành Luyện Đan Sư thì gia tộc chúng ta cũng không gánh nổi, một kẻ nghèo hèn như hần, chờ táng gia bại sản đi!”

Bạch Băng Nhi cười lạnh.

“Điều này cũng đúng, vốn dĩ Luyện Đan Sư rất thừa thớt, ta lo lắng lỡ như học viện muốn bỏ vốn bồi dưỡng hần, như vậy rất bất lợi cho chúng ta.”

Lâm Hạo Thiên nói.

Bạch Băng Nhi im lặng một lát, nói:

“Nghĩ cách, cần nhanh chóng diệt trừ hần.”

"Chuyện này, cần phải chờ hần rời khỏi học viện mới được."

Học viện quy định không thể giết người, mà mồi sát thủ bên ngoài thì người bình thường không dám đến học viện, bởi vì chỉ có đi không có về.

Bạch Băng Nhi cười lạnh:

“Người đã quên sinh tử đại.”

.....

.....

Ba ngày sau.

Lạc Thần đi ra phòng luyện đan, lại lần nữa đi vào Thiên Thương Điện, tiến vào một cửa hàng bán đan dược.

“Học đệ, cần gì sao?”

Sau quầy, là nữ đệ tử mặc trang phục trung cấp học viên cười nói.

Thay học viên quản lý cửa hàng cũng có thể kiếm lấy điểm công hiến, lại còn được trích phần trăm, nhiều chỗ tốt như vậy nhưng không có quan hệ thì đừng nghĩ chen chân vào.

“Nơi này có thu đan dược sao?”

Lạc Thần hỏi.

“Thu.”

Văn Thanh gật đầu.

Nghe vậy, Lạc Thần lập tức thò tay vào ngực lấy ra ba cái bình sứ đặt lên bàn, nói:

“Súc Lực Đan, Tội Thể Đan, Huyết Đan, một bình mười viên.”

“Một bình mười viên!” Văn Thanh tỏ vẻ khiếp sợ.

Mỗi tháng học viện đều sẽ phát phúc lợi cho từng cấp bậc đệ tử, trong đó bao gồm đan dược, có một ít học viên không dùng đan dược mà đổi lấy điểm cống hiến, Văn Thanh cho rằng Lạc Thần là loại người này.

Nhưng nghe đến số lượng ba loại đan dược thì nàng biết mình nghĩ sai rồi.

Số lượng đan dược này đã gần bằng tích lũy ba năm của một sơ cấp đệ tử, không có ai lại làm như vậy, trong nháy mắt nàng kết luận ra, Lạc Thần là Luyện Đan Sư.

Lập tức, thái độ của nàng trở nên nhiệt tình hơn không ít, cười nói:

“Học đệ chờ, ta phải kiểm tra một chút.”

“Xin cứ tự nhiên.”

Lạc Thần gật đầu.

Sau một lát, văn thanh cười nói:

“Những đan dược này không có vấn đề, có điều chỉ là hạ phẩm nên giá cả hơi thấp, mỗi một viên tám trăm điểm cống hiến, ngươi thấy thế nào?”

“Không thành vấn đề.”

Lạc Thần gật đầu.

Cùng loại đan dược sẽ căn cứ vào chất lượng mà chia làm bốn phẩm cấp: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, phẩm cấp càng cao thì giá cả cũng càng cao.

Hắn không để lại những đan dược này cho mình dùng là bởi đan dược này phẩm cấp quá thấp, hắn luyện đan lần đầu tiên, tài nghệ còn cần tôi luyện nhiều hơn.

“Được, ba mươi viên đan dược, tổng cộng hai vạn bốn ngàn điểm cống hiến, học đệ đưa lệnh bài cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Kiểm Chuyen

“Hai vạn bốn ngàn linh bốn mươi chín.”

Nhìn số điểm cống hiến trên lệnh bài, Lạc Thần mỉm cười.

Bỏ sáu trăm điểm cống hiến mua dược thảo, qua tay liền biến thành hai vạn bốn, đây là chênh lệch đến bốn mươi lần a.

Thu nhập như vậy ngay cả Lạc Thần cũng cảm thấy có hơi khủng bố.

Có điều hắn cũng hiểu rõ đây là vì hắn nắm giữ phong phú tri thức mới có thể nâng cao xác suất thành đan lên nhiều như vậy.

Đổi lại Luyện Đan Sư khác có thể lời lãi gấp mười lần đã là rất cao rồi.

Thế là Lạc Thần lại đi đến cửa hàng bán bán dược bỏ ra một ngàn điểm cống hiến mua dược thảo.

Khiêng một đồng lớn dược thảo, Lạc Thần nhân máy, sau đó trực tiếp đi vào một cửa hàng tên là Vạn Bảo Các.

“Học đệ muốn mua cái gì?”

Lâm Vũ đứng sau quầy cười hỏi.

Nàng mới vừa nhìn thấy Lạc Thần từ cửa hàng bán đan dược đi ra, sơ cấp học viên có thể mua

được đan dược đủ để chứng minh thân gia xa xỉ.

“Nhẫn trữ vật bán bao nhiêu?”

Lạc Thần muốn mua nhẫn trữ vật, mới kiếm được một khoản, hắn cảm thấy mình thực giàu có.

Quả nhiên là khách hàng lớn, Lâm Vũ mắt sáng lên, cười nói:

“Cửa hàng chúng ta vừa nhập vào tứ cấp nhãn trữ vật, nhất cấp không gian bên trong chỉ có một

lập phương, tứ cấp có ba mươi lập phương, học đệ muốn cấp mấy?”

Phồn Tinh Đại Lục, vũ khí, bảo vật các thứ, căn cứ tài chất cùng số lượng phù văn khắc hoạ trong đó mà chia làm nhất cấp đến cửu cấp, cửu cấp cao nhất.

“Tứ cấp bao nhiêu?”

Lạc Thần mang trên người hai vạn điểm công hiến, vô cùng tự tin.

“Tứ cấp bảy mươi vạn điểm công hiến.”

Đôi mắt Lâm Vũ càng ngày càng sáng, đây là khoản thu vào cực lớn nha.

Lạc Thần da mặt run rẩy không vài cái:

“VẬY CÒN NHẤT CẤP?”

“Nhất cấp mười vạn điểm công hiến.”

Vẻ tươi cười trên mặt Lâm Vũ không giảm, mười vạn năng cũng được trích phần trăm không ít.

Lạc Thần không nói hai lời, khiêng bao lớn quay đầu liền đi.

“Ai, ai, học đệ, giá cả này còn có thể ưu đãi.....”

Phía sau truyền đến thanh âm nôn nóng của Lâm Vũ.

Lạc Thần càng chạy nhanh hơn, hần cảm giác mắt mặt ném đến nhà bà ngoại rồi.

Không nghĩ tới nhãn trữ vật lại quý như vậy, điều này thật sự vượt quá dự đoán của hần.

Chẳng qua, hần đột nhiên nghĩ tới một cách kiếm tiền, hần không chỉ biết luyện đan, còn biết luyện khí nha.

Vừa chuyển hướng, Lạc Thần trực tiếp đi tới cửa hàng bán tài liệu bỏ ra ba ngàn điểm công hiến mua ba phần tài liệu luyện chế nhãn trữ vật.

Sau đó, hần trực tiếp đi tới phòng luyện khí.

Luyện khí so luyện đan thì khó một ít, bởi vì luyện khí còn cần khắc hoạ phù văn, mà mỗi một phù văn đều cực kỳ phiền phức, tối nghĩa, không trải qua luyện tập thật nhiều lần thì căn bản không thể khắc hoạ thành công.

Tuy nhiên Lạc Thần không tồn tại vấn đề này, trong đầu hần có thật nhiều phù văn, những phù văn này đã cùng hần huyết mạch tương liên, hần tùy tay liền có thể khắc hoạ.

Mười mấy phút sau, Lạc Thần lần đầu tiên luyện khí với kết quả thất bại, bởi vì hần không thể hòa tan không gian thạch.

Hoá Tinh Hồn của hần nhiệt độ không đủ cao.

Không gian thạch là tài liệu chính để luyện chế nhãn trữ vật, không thể hòa tan thì làm sao luyện chế.

Căn cứ hần phán đoán thì ít nhất cũng phải chờ Tinh Hồn của hần thăng cấp đến màu vàng thì mới có khả năng hòa tan không gian thạch.

Bây giờ hần cũng đã hiểu vì sao nhãn trữ vật quý như vậy.

Vì thế, Lạc Thần lại thành thành thật thật trở về phòng luyện đan, bắt đầu nghiêm túc luyện đan.

Ba ngày sau.

Lạc Thần mang theo ba bình sáu mươi viên đan dược rời khỏi luyện đan thất, thẳng đến phòng tu luyện.

Đi vào học viện hơn một tháng, hần vẫn luôn bận rộn, bây giờ cuối cùng cũng đứng vững gót chân, hần cũng nên nắm chặt thời gian tu luyện.

“Bánh!”

Vừa mới đi được vài bước, Lạc Thần đang suy tư đột nhiên cảm thấy bả vai đau xót, đụng trúng người.

“Khốn kiếp, người mù sao.”

Người nọ giọng người miền núi lên tiếng mắng to.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không chú ý.”

Mình là người sai trước, Lạc Thần vội vàng xin lỗi.

“Xin lỗi là xong rồi? Ta đây đánh người một trận, sau đó nói tiếng xin lỗi, được chưa?”

Hầu Cương chiếm lý không buông tha người.

“Thật sự ngại quá, nếu không ta bồi thường người điểm công hiến.”

Lạc Thần ôm thái độ một sự nhịn chín sự lành.

“Vây được, một vạn điểm công hiến, việc này coi như xong.”

Hầu Cương vung tay lên, dường như đối với hắn một vạn là một con số nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

“Bằng hữu, đừng quá phận chứ?”

Lạc Thần ý thức được không đúng.

“Quá phận?”

Hầu Cương cười lạnh một tiếng:

“Hoặc là một vạn điểm công hiến, hoặc là ở Sinh Tử Đài gặp, chính ngươi chọn.”

Nghe nói như thế Lạc Thần rút cuộc minh bạch, người này rõ ràng là cố ý muốn kiểm chuyện với hắn.

Ánh mắt đánh giá chung quanh một phen, chợt khoé mắt thấy được Lâm Hạo Thiên cùng Bạch Băng Nhi đứng ở nơi xa, trong nháy mắt hắn hiểu rõ mọi chuyện.

Lập tức, hắn lạnh lùng nhìn Hầu Cương:

“Ngươi xác định muốn lên Sinh Tử Đài? Đừng để người khác xem ngươi làm thương mà dùng.”

Sinh Tử Đài hắn biết, học viện chuyên môn thiết trí nơi cho đệ tử giải quyết thù hận, cũng là nơi duy nhất trong học viện có thể giết người.

Hiển nhiên, Hầu Cương là do Bạch Băng Nhi tìm tới giết hắn.

Sắc mặt Hầu Cương hơi đổi, nhưng lập tức quát:

“Đừng ở đó vô nghĩa, một trong hai ngươi chọn đi.”

“Vây giờ chính ngọ ba ngày sau, ở Sinh Tử Đài gặp.”

Lạc Thần đưa ra lựa chọn. Người bị khiêu chiến có quyền quyết định thời gian.

“Được, hy vọng đến lúc đó ngươi đúng giờ xuất hiện.”

Hầu Cương cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Nơi xa, Bạch Băng Nhi nhếch miệng lộ ra ý cười, xoay người rời đi.

Nếu Lâm Hạo Thiên đi khiêu chiến Lạc Thần, Lạc Thần sẽ không tiếp nhận. Cho nên nàng đã tiêu phí một ngàn điểm công hiến tìm Hầu Cương, thực lực Tinh Đồ cường trọng sơ kỳ.

Mà Lạc Thần chỉ mới là Tinh Đồ thất trọng.

Giữa hai bên chênh lệch gần ba ngàn cân, Lạc Thần phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn Hầu Cương cùng Bạch Băng Nhi rời đi, Lạc Thần cười lạnh một tiếng, tạm hoãn tu luyện, hắn xoay người đi đến phòng trọng lực.

Trọng lực có thể tăng phụ tải cho cơ bắp, có thể giúp hắn nhanh chóng hấp thu được lực.

Ba ngày sau, hắn muốn tặng cho Bạch Băng Nhi một kính hi thật lớn.

Phòng trọng lực.

Một căn phòng đá chừng mười mấy mét vuông, mặt đất khắc họa trận pháp gia tăng cường lực, có thể gia tăng trọng lực bên trong trận pháp gấp mười lần.

Lạc Thần tiêu phí ba trăm điểm công hiến thuê nơi này ba ngày.

Giá cả như vậy cũng không rẻ, đồng đạo học sinh trong học viện có thể gánh nổi tiêu hao như vậy sẽ không quá nhiều.

Đi vào phòng trọng lực, Lạc Thần thiết trí gấp đôi trọng lực, sau đó bước vào trong trận pháp.

Thân thể bỗng nhiên trầm xuống, hắn cảm giác máu, tạng phủ các khí quan trong cơ thể như bị ép thành khối rơi xuống đất.

May mắn cơ thể hắn cường hãn, vẫn còn có thể gánh nổi.

Chậm rãi khoan chân ngồi, Lạc Thần lấy ra một viên Súc Lực Đan cùng một viên Tội Thể Đan, đồng thời nhét vào trong miệng.

Súc Lực Đan có thể gia tăng lực lượng, mà Tội Thể Đan có thể cường hóa thân thể, cả hai có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Đan được vào bụng lập tức hóa thành được lực lan tràn khắp nơi, Lạc Thần lập tức vận chuyển 《Hỗn Động Luyện Hóa Quyết》, bắt đầu hấp thu tinh thần chi lực.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lễ Vật Này Ngươi Thích Chứ?

Quảng trường trung tâm của Học Viện Hoàng Gia ở hàng năm đều dựng nên bốn tòa lôi đài lớn cao hai mét, rộng ba mươi mét.

Lôi đài này chính là Sinh Từ Đài.

Sinh Từ Đài, đoạn sinh từ, một khi lên đài, sống chết không oán.

Ở Học Viện Hoàng Gia, tuy các học viên đôi khi có mâu thuẫn, nhưng bước lên Sinh Từ Đài để giải quyết cũng không nhiều.

Bởi vậy sinh từ chiến ở Học Viện Hoàng Gia cũng coi như là cảnh tượng khó gặp.

Ba ngày trước, Lạc Thần cùng Hầu Cương tiến hành sinh từ chiến đã được truyền ra.

Cho nên sáng sớm hôm nay, ở trên quảng trường đã đứng đầy người xem.

“Hầu Cương ta nhận biết, đi vào học viện đã hai năm, thực lực Tinh Đồ cửu trọng, nhưng Lạc Thần các ngươi biết sao?”

“Ta biết, nghe nói là tân sinh năm nay, thực lực Tinh Đồ thất trọng.”

“Cái gì, thất trọng đối cử cửu trọng, còn đáp ứng lên Sinh Từ Đài, Lạc Thần bị ngu ngốc sao?”

“Ta phỏng chừng tên kia sống đủ rồi, chính mình muốn tìm chết.”

“Quá ngu ngốc, sao có thể đáp ứng quyết đấu.”

Trong đám người, Trần Lâm nhăn mày, cắn răng nanh, trên mặt tỏ vẻ hận sắt không thành thép.

“Mau xem, đó là Hầu Cương!”

Trong đám người, thanh âm truyền đến rõ ràng, mọi người đều nhìn qua.

Hầu Cương mặt mang ý cười, chậm rãi đi lên lôi đài, hần rất hưởng thụ loại cảm giác vạn chúng chú mục như vậy.

Thậm chí hần đã ảo tưởng lát nữa hần một chiêu đánh chết Lạc Thần, mọi người sẽ nhìn về hần với ánh mắt khiếp sợ.

“Các ngươi mau xem giữa trán Hầu Cương.” Đột nhiên một tiếng thét kinh hãi vang lên.

Lúc này mọi người mới phát hiện giữa trán của Hầu Cương mơ hồ xuất hiện một ấn ký dã thú màu cam.

Chẳng qua ấn ký còn rất mơ hồ, xem không rõ.

“Đó là ấn ký Tinh Hồn, nhưng còn đủ rõ ràng, thực lực Hầu Cương lại tăng lên, đã rất tiếp cận Tinh Sĩ cảnh.”

“Lạc Thần phỏng chừng một chiêu cũng không tiếp được.”

“Vấn đề không phải là tiếp được một chiêu hay không, mà là Hầu Cương vừa ra chiêu, Lạc Thần hần phải chết không thể nghi ngờ.”

Lúc Lạc Thần đi vào quảng trường thì cũng vừa lúc mọi người nghị luận nhiệt liệt nhất.

Không để ý đến mọi người, hần trực tiếp đi lên lôi đài, đứng ở đối diện Hầu Cương.

Thẳng đến lúc này, mọi người mới nhìn đến Lạc Thần.

Một bộ quần áo sơ cấp học viên màu trắng, thân hình cao lớn thon dài, khuôn mặt tuy không phải tuấn tú nhưng góc cạnh rõ ràng, vài sợi tóc dài rối tung trước gió, che khuất vàng trán cùng nửa bên mắt, có chút thần bí.

Không thể không nói ngoại hình Lạc Thần như vậy cũng khá là bắt mắt, dễ khiến người để ý.

Bạch Băng Nhi nhìn Lạc Thần với ánh mắt đầy sát ý không thèm che giấu.

“Đầu tóc tên này...chẳng lẽ...”

Trần Lâm suy tư, chỉ có nàng nhảy bén phát hiện Lạc Thần thay đổi kiểu tóc, hơn nữa vừa lúc che mất ấn ký Tinh Hồn.

“Ta còn tưởng rằng ngươi không dám tới.”

Hầu Cương cười lạnh, cố ý sờ sờ ấn ký Tinh Hồn giữa trán.

“Bây giờ ngươi muốn hủy bỏ trận sinh từ chiến này vẫn còn kịp.”

Lạc Thần nhàn nhạt nói.

“Ha ha, muốn hủy bỏ chính là ngươi, có phải bây giờ ngươi sợ muốn chết?”

Hầu Cương mỉa mai nhìn Lạc Thần.

“Vậy bắt đầu đi!” Lạc Thần lười nhiều lời.

Hần cùng Hầu Cương không có ân oán gì, cho nên cũng không muốn sống chết với nhau, nhưng đối phương lại không hề có giác ngộ mình bị người khác lợi dụng.

“Đến bây giờ còn có thể ra về bình tĩnh, ta cũng có chút bội phục ngươi. Chẳng lẽ ngươi không biết ta giết ngươi chỉ cần một chiêu là đủ?”

Hầu Cương hài hước nhìn Lạc Thần.

Mọi người đứng dưới đài cũng lác đác nhìn Lạc Thần, bọn họ cũng cảm thấy Lạc Thần là vị chết còn mạnh mẽ.

“Ngươi nói nhảm thật nhiều.”

Ánh mắt Lạc Thần trở nên lạnh lẽo.

“Nếu ngươi muốn chết, ta đây sẽ thanh toán ngươi.”

Hầu Cương lạnh lùng nói một câu, sau đó bước một bước, nhanh chóng lao về phía Lạc Thần.

“Toái Tâm Chương!”

Gần đến trước Lạc Thần, Hầu Cương khẽ quát một tiếng, bàn tay mang theo tiếng gió gào thét đánh về phía ngực Lạc Thần.

《 Toái Tâm Chương 》, hạ phẩm tam tinh võ kỹ, từ sau khi Hầu Cương tiến vào học viện cũng chỉ tu luyện một môn võ kỹ này, bỏ ra thời gian hai năm đã tu luyện đến tiểu thành.

Lấy lực lượng chín ngàn cân của Hầu Cương, một chương đi xuống có thể đập cục đá thành bột mịn, uy lực cường đại.

“Vừa lúc, chiêu thức của ta cũng là toái tâm!”

Lạc Thần nhàn nhạt nói một câu, bỗng nhiên lùi về sau một bước, thu hồi cánh tay, thân thể ngửa ra sau, giống như cây cung kéo căng về sau.

“Liệt Dương Quyền thức thứ nhất, toái tâm!”

Trong lòng khẽ quát một tiếng, cánh tay Lạc Thần bắn ra như một mũi tên nhọn, trực tiếp đối cứng với một chương của Hầu Cương.

“Bành!”

Quyền chương va chạm, không khí phát ra một tiếng nổ vang, một vòng gợn sóng vô hình trào ra, thổi bay mái tóc dài trên trán Lạc Thần.

“Trời ạ, đó là.....”

“Quả nhiên!”

Trần Lâm hưng phấn nắm chặt tay.

Trên mặt Hầu Cương mang vẻ đắc ý, hân dương như nhìn thấy mình một chương đánh bay Lạc Thần ra ngoài.

Thế nhưng ngay khi quyền chương giao nhau, vẻ đắc ý nháy mắt biến mất, rồi sau đó hóa thành khiếp sợ cùng hoảng sợ.

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng to lớn tác dụng ở trên cánh tay hắn, hắn rõ ràng nghe được âm thanh xương cốt đứt gãy, rồi sau đó cả người hắn bay ngược mà ra.

Ước chừng bay ra mười mét, Hầu Cương té rớt xuống lồi đài, hôn mê rồi.

Hắn bị đau ngất đi, xương cánh tay hắn ít nhất đã cắt thành năm khối.

“Cái gì!”

“Ta không nhìn lầm đi, Hầu Cương thua?”

“Sao có thể?”

“Không có gì không có khả năng, các ngươi không nhìn thấy trán Lạc Thần sao? Nơi đó cũng có ấn ký Tinh Hồn, Lạc Thần cũng đã sờ đến Tinh Sĩ cảnh.”

“Lạc Thần không phải là Tinh Đồ thất trọng sao, chẳng lẽ ba ngày đã tăng lên cửu trọng? Tốc độ tu luyện như vậy cũng quá khủng bố chứ.”

Không để ý mọi người nghị luận, Lạc Thần lập tức đưa mắt nhìn về phía Bạch Băng Nhi, ánh mắt kia giống như đang nói:

“Lẽ vật này, ngươi thích chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trắc Thỉ Thiên Phú

Đối diện ánh mắt của Lạc Thần, sắc mặt Bạch Băng Nhi lúc xanh lúc hồng, vô cùng khó coi.

Đây rõ là Lạc Thần đang thị uy với nàng.

Trong mắt hiện lên sát ý, nàng giận dữ rồi đi, đồng thời cũng ở trong lòng tính toán.

Nếu Lạc Thần thật sự chỉ cần ba ngày tăng lên hai trọng, như vậy vô luận phải trả cái giá đắt cỡ nào cũng phải diệt trừ hắn, nếu không sau này sẽ hậu hoạn không lường.

Lâm Hạo Thiên ở bên cạnh cũng có hơi kinh sợ liếc nhìn Lạc Thần một cái, sau đó rời đi.

Trông lòng hắn cũng có suy nghĩ giống như Bạch Băng Nhi.

Lạc Thần vẫn luôn nhìn Bạch Băng Nhi đi xa, lúc này mới xoay người đi đến trước mặt Hầu Cương.

Đầu tiên là cầm lấy lệnh bài học viên của Hầu Cương chuyển đổi toàn bộ điểm cống hiến vào trong lệnh bài của mình, sau đó lại lục soát thân, chiếm toàn bộ tất cả tài sản làm của riêng.

Hắn không giết Hầu Cương chỉ vì ghê tởm Bạch Băng Nhi, mà còn để Hầu Cương phải trả giá cho sự ngu xuẩn của mình.

Mọi người dưới lời đãi cũng không ai cảm thấy cách làm của Lạc Thần là sai, sinh tử chiến bị thua, sống chết của Hầu Cương đều do Lạc Thần xử trí, huống chi chỉ là một chút tài sản.

Sau đó, Lạc Thần đi xuống lời đãi, đi về phía phòng trọng lực, hắn muốn tiếp tục tu luyện.

Bây giờ thực lực của hắn đã đạt tới Tinh Đồ cửu trọng luyện tùy cảnh, lực lượng đã vượt qua chín ngàn cân.

Chỉ cần tiếp tục nỗ lực, hắn có tin tưởng năm ngày nữa có thể một lần phá tan hàng rào, đạt tới Tinh Sĩ cảnh.

“Lạc Thần, chờ một chút.”

Trần Lâm đuổi theo.

“Đã lâu không gặp.”

Lạc Thần cười một chút, đối với Trần Lâm, hắn vẫn luôn cảm kích trong lòng, nữ tử này đã giúp hắn rất nhiều.

“Thật sự đã lâu không thấy, ngươi đã khiến ta phải lau mắt mà nhìn.”

Trần Lâm hiếu kỳ nhìn Lạc Thần.

Từ lần trước hai người chạm mặt đến bây giờ đã qua đi hơn một tháng.

Nhưng nàng rất rõ ràng, trong thời gian một tháng này Lạc Thần đều ngồi trong Tầng Thụ Các, căn bản không có tu luyện.

Nói cách khác, thực lực Lạc Thần tăng lên thật là chỉ trong mấy ngày.

Một phế vật một nghèo hai trắng, hơn nữa đã từng không thể tu luyện, bây giờ thực lực tăng lên nhanh chóng, nàng bắt đầu tò mò Lạc Thần.

“Lau mắt thì không đến mức, thực lực của ta và ngươi vẫn còn chênh lệch rất lớn.”

Lạc Thần cười nói.

Trần Lâm cổ quái nhìn Lạc Thần:

“Ngươi biết ta từ Tinh Đồ thất trọng đến cửu trọng cần tu luyện bao lâu sao? Suốt một năm, hơn nữa là dưới tình huống có đan dược phụ trợ, mà ngươi chỉ dùng mấy ngày, ngươi biết ngươi có nghịch thiên cỡ nào không?”

Lạc Thần cười cười, không nói gì.

Hắn sơ dĩ có thể tấn cấp nhanh như vậy, có công pháp, có đan dược, phòng trọng lực, rất nhiều nhân tố, cho nên hắn không cảm thấy thiên phú của mình có bao nhiêu ghê gớm.

Thấy Lạc Thần không muốn nhiều lời, Trần Lâm thay đổi đề tài:

“Đúng rồi, ngươi có biết tân sinh trắc thí được tổ chức vào một tháng sau?”

“Trắc thí gì?”

Lạc Thần thật không biết.

Trần Lâm tò mò như ta biết ngay mà, nói: “

Mỗi một lần học sinh mới gia nhập thì học viện đều sẽ tổ chức một lần trắc thí, mục đích là để kiểm tra đo lường thiên phú của các học viên.”

“Nếu thiên phú ưu tú, rất có khả năng bị vị trưởng lão nào đó trực tiếp thu làm đệ tử, trở thành đệ tử chân truyền, như vậy phúc lợi có được cũng không còn là sơ, trung, hay cao cấp đệ tử có thể so sánh.”

“Xem ra chỗ tốt không nhỏ.”

Lạc Thần cũng có hơi hướng tới.

Theo hắn biết, đệ tử chân truyền sẽ được ban cho dinh viện riêng, hơn nữa bên trong dinh viện còn được bố trí trận pháp tự tập tính lực, có thể tăng lên tốc độ tu luyện của võ giả lên gấp mấy lần.

Trừ lần đó ra, đệ tử chân truyền còn được miễn phí sử dụng một ít địa phương tu luyện của học viện, cùng được cấp cho tài nguyên tu luyện vượt xa đệ tử bình thường.

Tóm lại, đệ tử chân truyền có rất nhiều chỗ tốt, chẳng khác gì hoàng tử và bình dân.

“Có phải trong lòng cũng có ý muốn rồi?”

Trần Lâm nhìn biểu tình của Lạc Thần, nói:

“Có điều muốn trở thành đệ tử chân truyền cũng không phải chuyện dễ dàng, mỗi năm cũng chỉ có một hai người mà thôi.”

“Trở thành đệ tử chân truyền cần điều kiện gì?”

Lạc Thần hỏi:

“Tiến vào Cửu Tuyệt Tháp tầng thứ ba, kiên trì mười phút trở lên.”

Trần Lâm nói:

Lạc Thần gạt mình, hần từng ở sở tay môn phái đọc được giới thiệu về Cửu Tuyệt Tháp.

Cửu Tuyệt Tháp kỳ thật là một ảo trận, tổng cộng có chín tầng.

Tiến vào tầng thứ nhất, sẽ gặp được đối thủ có thực lực tương đương mình, sau đó mỗi lên một tầng, thực lực đối thủ sẽ tăng lên một cấp bậc.

Muốn trở thành đệ tử chân truyền cần chiến đấu với đối thủ cao hơn mình hai cấp bậc trong mười phút, có thể thấy được khó khăn ra sao.

“Chân truyền chúng ta không có gì hy vọng, nhưng xông qua tầng thứ hai, tăng cấp bậc học viên lên một chút cũng không tệ.”

Trần Lâm nói:

Lạc Thần gật đầu, như vậy sẽ tiết kiệm được không ít điểm công hiến.

“Được rồi, không nói với người nữa, ta phải đi Tầng Thứ Các một chuyến, người cố gắng nỗ lực đạt được thành tích tốt, khi đó ta sẽ được hên lấy người.”

Trần Lâm cười nói, chuẩn bị rời đi.

Lạc Thần trong lòng vừa động, hỏi:

“Người đi Tầng Thứ Các làm gì?”

“Đừng nói nữa.”

Trần Lâm tỏ vẻ đắc dĩ:

“Ta coi trọng một quyển trung phẩm ngũ tinh võ kỹ, kết quả bị giành trước rồi, mỗi lần đi đến đều không mượn được, cho nên chỉ có thể đi mấy lần xem vận may thôi.”

“Ta cùng người đi, vừa lúc ta cũng muốn tìm mấy quyển võ kỹ.”

Lạc Thần nói:

Võ kỹ cũng phân làm công kích, thân pháp, bí kỹ này nọ, bây giờ hần chỉ biết một loại công kích là Liệt Dương Quyền, ứng phó chiến đấu đơn giản còn được, nhưng một khi thực lực ngang nhau liền có vẻ không đủ.

Cho nên hần đã sớm muốn lựa chọn mấy môn công pháp.

Hai người đi tới tầng thứ nhất Tầng Thứ Các.

Lạc Thần hỏi:

“Người muốn mượn võ kỹ gì?”

“Là một quyển võ kỹ thân pháp gọi là 《Phiêu Linh Độ》.”

Trần Lâm nói:

Lạc Thần gật đầu, lập tức đi tới trước mặt Chu Chấn Đông đang ngồi chợp mắt giả ngủ, nói:

“Chu trưởng lão, ta muốn mượn mấy quyển sách?”

Nhìn thấy Lạc Thần, Chu Chấn Đông kinh ngạc, hần liếc mắt liền nhìn ra thực lực của Lạc Thần, tốc độ tu luyện như vậy thật không đơn giản.

Ngay sau đó, Chu Chấn Đông phát phát tay, nói:

“Cần cái gì tự mình đi lấy đi!”

Sách ở nơi này được bày biện như thế nào, e là Lạc Thần còn biết rõ hơn hần.

Một màn này rơi vào trong mắt Trần Lâm khiến nàng sững sờ hồi lâu.

Trước đây mỗi khi các nàng đến mượn sách trước tiên phải xem danh sách, sau đó viết tên sách ra, lại nhờ người hỗ trợ mang tới.

Giống như Lạc Thần tự mình đi vào lấy sách, nàng chưa từng nhìn thấy.

Có điều, nàng sáng suốt cái gì cũng không hỏi, chỉ đi theo phía sau Lạc Thần.

Lạc Thần căn cứ phân loại cùng số hiệu, rất dễ dàng tìm tới 《Phiêu Linh Độ》, có điều lúc này đang có một học viên đang cầm trong tay lật xem.

Sau một lát, học viên kia tha 《Phiêu Linh Độ》lại kệ sách, sau đó đi đến chỗ Chu Chấn Đông, hiển nhiên muốn mượn rồi.

Lạc Thần không nói một lời, trực tiếp đi về phía Chu Chấn Đông hô một câu:

“Chu trưởng lão, ta muốn mượn 《Phiêu Linh Độ》.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tinh Sĩ Cảnh

Nghe Lạc Thần hô gọi Chu Chấn Đông, học viên kia quay đầu lại khinh bỉ nhìn Lạc Thần một cái, ánh mắt kia giống như đang nói:

“Người là heo sao?”

Học viện có văn bản quy định rõ ràng, muốn mượn sách cần tới trước mặt trưởng lão viết tên sách cần mượn ra mới có hiệu lực.

Học viện có quy định như vậy cũng là bắt buộc thôi, vì trước đây tìm sách không dễ, đôi khi sách sẽ trùng tên hoặc tương tự, vì phòng ngừa tìm nhầm sách nên mới đưa ra quy định như vậy.

Hơn nữa còn có một quy định ai viết ra tên sách trước thì được mượn trước.

Cho nên Lạc Thần làm như vậy là không hiểu quy củ, tự nhiên bị học viên khinh bỉ.

Trần Lâm đỏ mặt, vội vàng kéo Lạc Thần lại, nâng nhìn học viên kia nhìn đến xấu hổ.

Thế nhưng chuyện xảy ra kế tiếp lại khiến nàng tròn mắt há mồm.

Học viện kia đi tới trước mặt Chu Chấn Đông, sau đó cầm lấy một trương giấy viết ba chữ 《Phiêu Linh Độ》.

Chu Chấn Đông nhìn thoáng qua, lười biếng nói:

“Đổi quyển khác đi, quyển này đã có người mượn.”

“Nhưng sách này rõ ràng để ở trên kệ.”

Học viên ngăn người nói.

“Ta nói đã cho mượn là đã cho mượn, còn nhiều lời thì cấm mượn sách một tháng.”

Chu Chấn Đông bá đạo nói, hần lười giải thích cho một học viên nhỏ nhoi.

Học viên kia muốn nói lại thôi, oán hận nhìn Lạc Thần một cái rồi xoay người đi vào tìm sách khác.

“Này, chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ người là con riêng của Chu trưởng lão?”

Trần Lâm tỉnh táo lại, khiếp sợ nhìn Lạc Thần.

“Sao có thể?”

Lạc Thần dờ khóc dờ cười, lại hỏi:

“Người còn cần mượn sách gì sao?”

“Không cần.”

Trần Lâm lắc đầu.

Võ kỹ không phải một ngày hai ngày là có thể học được, ba ngày sau sách này cần trả lại, mượn nhiều hơn nữa nàng cũng không xem hết.

“Ta mượn sách không có hạn chế thời gian, người chừng trả đều được.”

Dường như biết được Trần Lâm nghĩ gì, Lạc Thần nói một câu.

“Thật sự?”

Trần Lâm sáng mắt lên:

“Vậy ta còn muốn mượn 《Nhu Xà Tiên》 cùng 《Mê Tung Bộ》.

Lạc Thần gật đầu, nhanh chóng tìm được hai quyển sách.

Sau đó hần lại chọn cho mình một quyển thân pháp, một bộ kiếm pháp, cùng mang đến trước mặt Chu Chấn Đông.

Chu Chấn Đông làm đăng ký, liếc nhìn Trần Lâm một cái, sau đó nói với Lạc Thần: “Mang đi đi, chuyện này không có lần sau.”

“Được.”

Lạc Thần gật đầu, hẳn biết ý Chu trưởng lão là giúp Trần Lâm mượn sách.

“Người quá trâu bò, mau nói cho ta biết người làm sao làm được?”

Vừa đi ra Tàng Thư Các, Trần Lâm liền nhin không được hỏi, nàng đã nhin nửa ngày trời.

“Ta giúp hấn giải quyết một vấn đề nhỏ, hấn cho ta quyền ưu tiên mượn sách.”

Lạc Thần giải thích.

“Đơn giản như vậy?”

Trần Lâm nghi ngờ.

“Đơn giản như vậy a.”

Lạc Thần gật đầu.

“Được rồi, ta tin tưởng người, nhưng dù sao vẫn muốn cảm ơn người.”

Trần Lâm cười nói.

“Không cần khách khí, tranh thủ tu luyện đi, tuy rằng ta mượn sách không có hạn chế thời gian, nhưng mau chóng trả lại chỗ tốt.”

Lạc Thần nói.

“Ta hiểu.”

Hai người tạm biệt nhau, Lạc Thần lại trở về phòng trọng lực.

Lần này hấn trực tiếp bỏ ra ba ngàn điểm cống hiến giá thuê quyền sử dụng một tháng.

Một là chuẩn bị cho trắc thí một tháng sau, hai là vì Bạch Băng Nhi năm lần bảy lượt muốn giết hấn, sự nhẫn nại của hấn đã đến cực hạn, hấn muốn phản kích.

Từ nay Lạc Thần hẳn tuyệt không mặc người khi dễ.

Đi vào phòng trọng lực, thiết trí gấp đôi trọng lực, Lạc Thần khoanh chân ngồi trong trận pháp, sau đó lấy đan dược ra ăn.

Cảm giác được lực bắt đầu phát huy tác dụng, hấn lập tức bắt đầu vận chuyển công pháp.....

.....

.....

Học Viện Hoàng Gia, trong một rừng cây.

“Ta muốn Lạc Thần chết, càng nhanh càng tốt.”

Bạch Băng Nhi dè dặt thanh âm, sắc mặt không đẹp.

Lần này nàng đã thực sự cảm nhận được uy hiếp đang tới gần.

“Ta có nghe nói trong thành có một tổ chức sát thủ gọi là U Minh, chỉ cần trả giá đủ cao, bọn họ có thể phái người lên vào học viện tiến hành ám sát.”

Lâm Hạo Thiên nói.

“Lập tức liên hệ đi, giá cả không thành vấn đề.”

Bạch Băng Nhi nói.

“Được, ta đi ngay.”

Lâm Hạo Thiên lập tức xoay người rời.

Giết chết Lạc Thần cũng là điều hấn muốn làm ngay bây giờ.

.....

.....

Trong phòng trọng lực.

Lạc Thần cảm giác được lực đang chậm rãi xuyên thấu qua xương cốt, thấm vào bên trong tủy xương.

Mà theo được lực bị hấp thu, xương tủy cũng từ từ xảy ra biến hóa, giống như biển càng ngưng thật.

Tinh Đồ cửu trọng, luyện tủy.

Hoàn thành một trọng này, làn da, cơ bắp, kinh mạch, gan, xương cốt, xương tủy, toàn bộ đều được rèn luyện, cường độ thân thể sẽ được đề cao về chất.

Quan trọng nhất là khi hoàn thành luyện tùy, tinh lực trong đan điền võ giả sẽ bắt đầu ngưng tụ hình thành một tinh thần (ngôi sao) phát ra ánh sáng lộng lẫy, đó là tiêu chí võ giả bước vào Tinh Sĩ cảnh.

Đặc điểm lớn nhất của Tinh Sĩ cảnh là tinh lực ngoại phóng, có thể gia tăng uy lực công kích của võ giả.

Theo thời gian trôi qua.

Lạc Thần cảm giác được xương tủy hấp thu được lực chậm dần, có dấu hiệu bão hòa.

Lại một qua một lúc, chín mươi chín phần trăm xương tủy Lạc Thần đều đã ngưng thật, chỉ có một phần trăm chưa bị lấp đầy.

Nhưng vào lúc này xương tủy đã không tiếp tục hấp thu được lực.

“Làm sao bây giờ?”

Lạc Thần nao nao, không thể hoàn thành luyện tùy thì sẽ không thể bước vào Tinh Sĩ cảnh.

Có!

Cắn chặt răng, Lạc Thần đứng dậy điều chỉnh trọng lực gấp hai lần, sau đó nhanh chóng trở vào trong trận pháp.

Trước đó vì muốn đột phá cảnh giới nên hắn không mở trọng lực ra, nhưng bây giờ đã không có kỵ nhiều như vậy.

“Oành!”

Trong nháy mắt bước vào trận pháp, Lạc Thần cảm giác như có một tòa núi lớn đè áp trên người, cả người quỳ rạp xuống đất.

Áp lực cực lớn, toàn bộ thân thể từ trong ra ngoài đều phát đau.

Nếu không phải hắn đã hoàn thành luyện cốt cùng chín mươi chín phần trăm luyện tùy thì lúc này xương cốt hắn đã bị đập vụn.

Hít một hơi thật sâu, Lạc Thần gắng sức ngồi xuống, sau đó bắt đầu vận chuyển 《Hỗn Độn Luyện Hóa Quyết》.

Theo công pháp được vận chuyển, được lực trong cơ thể lại lần nữa thấm vào trong xương cốt, mặc dù tốc độ chậm chạp hơn cả ốc sên.

“Chỉ thiếu chút nữa.....”

Hy vọng ngay trước mắt, nhất định phải thành công.

Hắn nhất định phải thành công.

Thân thể càng ngày càng đau, mồ hôi thấm ướt quần áo, nhưng Lạc Thần không hề để ý như cũ cắn chặt răng kiên trì.

Hắn biết rõ nếu lần này không thể thành công, thì lần sau sẽ càng khó khăn hơn.

“Oành!”

Không biết bao lâu, dường như trong cơ thể truyền đến một tiếng trầm vang.

Lạc Thần cảm thấy thân thể chợt nhẹ, một phần trăm xương tủy cuối cùng cũng bị được lực quán chú trở nên ngưng thật.

Tiếp theo, tinh lực dừng mãnh vào trong thân thể hắn như nước chảy thành sông, chảy về bên trong đan điền của hắn, một cảm giác cực kỳ sáng khoái truyền đến.

Tinh Sĩ cảnh, hắn rốt cuộc bước vào Tinh Sĩ cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ngưng Tụ Tinh Thần

Cánh giới tăng lên, cả người Lạc Thần chợt một, cảm giác vô cùng sáng khoái.

Vốn là gấp hai lần trọng lực ép hắn không thở nổi giống như không còn không khí thở như trước.

“Còn chưa đủ, thực lực như vậy vẫn không thể chống lại Bạch Băng Nhi.”

Lạc Thần suy nghĩ một thoáng, chờ trạng thái ổn định một chút liền đứng dậy đi đến Thiên Thương Điện.

Đến Thiên Thương Điện rồi, đầu tiên Lạc Thần mua một ít dược thảo luyện chế Tụ Nguyên Đan, sau đó lại bỏ ra một vạn điểm công hiến mua nhất cấp vũ khí —— Hóa Long Kiếm.

Sau đó hắn lại chui vào phòng luyện đan, bắt đầu luyện chế Tụ Nguyên Đan.

Tinh Sĩ cảnh, võ giả cần hấp thu tinh thần chi lực ngưng tụ thành tinh thần (ngôi sao) ở đan điền. Mà Tụ Nguyên Đan có thể tăng tốc độ hấp thu tinh lực nhanh hơn.

Luyện chế gần trăm viên Tụ Nguyên Đan, Lạc Thần công Hóa Long Kiếm trở về phòng trọng lực.

Sau đó hần mở gấp hai trọng lực, lại nuốt một viên Tụ Nguyên Đan vào miệng.

“Oành!”

Đan được nổ tung, hóa thành đan khí cuồng bạo điên cuồng nhảy nhót trong cơ thể Thần trong.

Lạc Thần lập tức vận chuyển công pháp nhanh chóng hấp thu đan khí, chuyển hóa đan khí thành tinh nguyên rồi chứa đựng ở đan điền.

Tuy rằng 《 Hỗn Động Luyện Hóa Quyết 》 hấp thu đan khí đã rất nhanh, nhưng vẫn có ít nhất sáu thành được lực tràn dật ra khỏi cơ thể Lạc Thần, rất lãng phí, chân chính bị Lạc Thần hấp thu chỉ có bốn thành được lực.

Một viên tụ khí đan, nếu mua ở Thiên Thương Điện thì ít nhất cũng phải hai ngàn điểm cống hiến, đối với học viên bình thường thực sự là bảo vật khó được.

Cho dù là gia thế như Bạch Băng Nhi và Lâm Hạo Thiên cũng vậy, mỗi lần sử dụng đều rất là cẩn thận, cố gắng không lãng phí.

Nhưng vì nhanh chóng gia tăng thực lực, Lạc Thần không dễ bụng.

Lấy năng lực bây giờ của hần, loại đan được này, hần muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hơn nữa, nếu thành thành thật thật tu luyện thì hần không thể đuổi theo Bạch Băng Nhi, hần không chờ lâu như vậy được.

Sau bốn giờ, bốn thành đan khí Tụ Nguyên Đan đã bị Lạc Thần chuyển hóa thành tinh nguyên, chứa đựng ở trong đan điền.

Mà lúc này, tinh nguyên chỉ lấp đầy một phần năm đan điền.

Nói cách khác, Lạc Thần cần ít nhất bốn viên Tụ Nguyên Đan nữa mới có thể bắt đầu ngưng tụ tinh thần (ngôi sao).

Lạc Thần lật tay lấy ra một viên Tội Thể Đan.

Cảnh giới tăng lên, cường độ thân thể cũng muốn tăng lên mới được, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi thực lực tăng lên quá nhanh.

Tội Thể Đan vào bụng, Lạc Thần lập tức đứng dậy tập luyện Liệt Dương Quyền.

Đan được có thể cường hóa thân thể, mà quá trình luyện tập võ kỹ lại có thể rèn luyện thân thể.

Chỉ có trải qua trăm ngàn lần rèn luyện mới có được lực lượng mạnh mẽ.

Sáu giờ sau, được lực Tội Thể Đan bị hấp thu hoàn toàn, Lạc Thần lại lấy ra một viên Tụ Nguyên Đan nuốt xuống.

Ba ngày sau.

Khi Lạc Thần hấp thu hết bốn thành được lực của viên Tụ Nguyên Đan thứ năm, hần rốt cuộc có cảm giác đan điền phồng lên, hoàn toàn bị tinh nguyên lấp đầy.

Tiếp tục vận chuyển công pháp hấp thu tinh thần chi lực, thẳng đến cảm giác được bất cứ lúc nào đan điền cũng có thể bị xé rách hần mới bắt đầu tiến hành áp súc.

Muốn áp súc tinh nguyên không phải chuyện dễ, thậm chí hơi vô ý có khả năng sẽ bị tinh nguyên phản phệ làm trọng thương, nhưng đây là quá trình cần thiết mỗi một võ giả đều trải qua.

Muốn tăng thực lực lên nhất định phải mạo hiểm

Lạc Thần vận chuyển công pháp, bắt đầu áp súc tinh lực.

Mới đầu rất dễ, sau một lúc, tinh nguyên đã bị áp súc nhỏ chừng nắm tay.

Đến lúc này hần bắt đầu cảm giác có hơi cổ sức.

Lại một lúc, tinh nguyên đã biến nhỏ thành cỡ trái bóng bàn.

Lạc Thần có thể cảm giác được tinh nguyên truyền đến kháng lực lớn, hần hiểu một khi mình không ngăn được thì tinh nguyên sẽ nổ tung.

Trán Lạc Thần toát ra mồ hôi, hần đã liều mạng tiến hành áp súc, nhưng tinh nguyên không hề dao động.

Hần cảm giác mình sắp không áp nổi nữa.

“Không được, quyết không thể thất bại.”

“Áp, áp cho ta.....”

Lạc Thần cắn răng vang lên khanh khách, trong lòng điên cuồng gào thét.

Trong nháy mắt, đột nhiên có một lực lượng vô hình ở bên trong thúc hần lao ra, trực tiếp đi vào trong đan điền.

“Oành!”

Trong đan điền vang lên tiếng trầm vang, vốn tinh nguyên còn đang ngoan cố chống cự lập tức bị áp súc biến nhỏ cỡ trái long nhãn, rồi sau đó hoàn toàn động lại, biến thành một viên cầu nhỏ tán ra ánh sáng màu trắng, giống như một viên tinh thần (ngôi sao) mờ người.

“Thành!”

Lạc Thần hưng phấn, nhẹ nhàng thở ra.

Cùng lúc đó, lực lượng vô hình kia một lần nữa lui về trong thức hải.

Bây giờ Lạc Thần đã biết lực lượng kia chính là tinh thần lực.

Hắn đã từng xuất hiện thị giác 360 độ, đó cũng là tinh thần lực.

Chẳng qua, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa thể khống chế tinh thần lực của mình.

“Phải mau chóng tìm được phương pháp khống chế tinh thần lực, nó không ổn định như vậy thật sự quá nguy hiểm.”

Lạc Thần trầm nói.

Khi ở Tầng Thứ Các, hắn từng cố ý dò tìm tri thức liên quan đến thần lực, đáng tiếc là tìm không được.

Đối với giả tinh thần lực là không thể thiếu, dù là luyện đan, luyện khí, trận pháp hay là phù văn đều sẽ dùng đến.

Cho nên, khống chế tinh thần lực là một chuyện quan trọng.

Hơn nữa tinh thần lực cũng có thể xem như một loại thủ đoạn công kích, nếu có thể vận dụng tự nhiên thì hắn sẽ có nhiều hơn một thủ đoạn đối địch.

Nhắm mắt nội thị, nhìn tinh thần nhỏ như trái long nhãn ở trong đan điền toả ra ánh sáng mờ người, Lạc Thần lộ ra ý cười.

Ngưng tụ một viên tinh thần, ý nghĩa thực lực của hắn đã đạt tới Tinh Sĩ nhất trọng.

Tinh Sĩ cửu trọng, mỗi một trọng đều là chín viên tinh thần, chờ đến khi ngưng tụ ra viên tinh thần thứ mười một thì sẽ bước vào Tinh Sĩ nhị trọng.

Lúc này, Lạc Thần từ trong ngực lấy ra hai quyển sách.

Đây là hai loại võ kỹ hắn lựa chọn, một quyển 《Du Long Bộ》, trung phẩm tứ tinh, một quyển 《Vô Ảnh Kiếm》, trung phẩm ngũ tinh.

“Trước luyện kiếm!”

Không biết có phải bị tiểu thuyết hay diễn ảnh ở kiếp trước ảnh hưởng, Lạc Thần cũng rất để ý đến kiếm, cho nên khi hắn lựa chọn vũ khí không chút do dự chọn kiếm.

Mở ra 《Vô Ảnh Kiếm》, Lạc Thần nghiêm túc nhìn một lần, sau đó cầm lấy Hòa Long Kiếm.

“Keng!”

Rút kiếm ra khỏi vỏ, một thanh kiếm dài ba thước, rộng hai ngón tay, toả ra ánh sáng lạnh lẽo xuất hiện trước mắt Lạc Thần.

Thân kiếm bóng loáng như gương, Lạc Thần thậm chí có thể nhìn đến ánh ngược của mình bên trong.

Giữa trán ảnh ngược kia có một ấn ký hình ngọn lửa màu đỏ rất rõ ràng.

Đạt tới Tinh Sĩ cảnh, ấn ký Tinh Hồn cũng hiện ra.

Lạc Thần vừa động, tinh nguyên dừng mãi truyền vào trong kiếm, hóa phù văn bên trong Hòa Long Kiếm bị kích hoạt, một tầng ánh sáng màu đỏ nhạt hiện ra, trên thân kiếm lập tức truyền ra cảm giác nóng rực.

Đây là phù văn vũ khí, căn cứ phù văn được khắc ở trong, vũ khí có thể phát huy uy lực khác biệt.

Khắc hoạ phù văn càng nhiều, cấp bậc vũ khí càng cao, uy lực cũng càng lớn.

Chẳng lấy tinh nguyên ít ỏi bây giờ của Lạc Thần, hắn không thể điều khiển cao cấp vũ khí được, cho nên Hòa Long Kiếm thích hợp nhất.

Thu hồi tinh nguyên, Lạc Thần bắt đầu tu luyện 《Vô Ảnh Kiếm》……

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Âm Sát

Mười ngày sau.

Lạc Thần mang theo Hòa Long Kiếm, mặt mang ý cười đi ra phòng trọng lực.

Cuối cùng hắn cũng tu luyện 《Vô Ảnh Kiếm》 cùng 《Du Long Bộ》 đạt tới cảnh giới nhập môn.

Tốc độ như vậy quả thực có thể nói là kỳ tích.

Một võ giả bình thường muốn tu luyện một môn trung phẩm ngũ tinh võ kỹ đến nhập môn ít nhất cần hai đến ba tháng.

Mà Lạc Thần chỉ dùng mười ngày, nếu như truyền đi tuyệt đối có thể làm vô số người kinh sợ rớt cằm.

Nhưng Lạc Thần rất rõ ràng mình có thể tu luyện nhanh như vậy hoàn toàn là bởi vì thức hải màu bạch kim.

Phân biệt phương hướng, Lạc Thần đi đến Khôi Lỗi điện.

Khôi lỗi là sản vật của phù văn sư, căn cứ phẩm cấp khác nhau mà sức chiến đấu cũng khác nhau.

Lạc Thần đi đến Khôi Lỗi điện là vì gia tăng kinh nghiệm thực chiến.

Chỉ biết tu luyện võ kỹ thì khác nào gần hoa, phải trải qua thực chiến tôi luyện mới có thể phát huy uy lực chân chính của võ kỹ.

“Học trưởng, xin chờ một chút.”

Trong lúc Lạc Thần đi ngang qua một con đường nhỏ, đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm vô cùng thanh thúy êm tai.

Một nữ sơ cấp học viên chạy chậm đi tới trước mặt Lạc Thần:

“Học trưởng, làm phiền học trưởng hỏi đường được không?”

Vừa nói, nàng còn dùng tay xoa xoa mồ hôi vốn không tồn tại ở trên trán, có chút cảm giác phong tình vạn chủng.

“Có thể, chỉ cần ta biết.”

Lạc Thần nhìn nữ học viên trước mắt, trong mắt có hơi kinh diễm.

Khuôn mặt của nàng thực đẹp, đáng người pháp phòng quyến rũ, đặc biệt hai ngọn núi cao ngất trước ngực khiến cho chiếc áo nhô lên, theo nàng hít thở mà không ngừng rung động, cực kỳ dụ người.

Hơn nữa quan trọng nhất là nữ học viên này thực lực không thấp, cũng là Tinh Sĩ cảnh, trên trán có một ấn ký Tinh Hồn hình con rắn màu xanh biếc.

Nữ học viên cười ngọt ngào cười, hỏi:

“Xin hỏi, Khôi Lỗi điện ở nơi nào?”

“Liên ở phía trước.”

Lạc Thần đưa tay chỉ chỉ phía trước.

Liên ở trong nháy mắt hần gió tay lên chỉ đường, trong mắt nữ học viên chợt loé tia sáng lạnh lẽo, bàn tay vừa lật, một thanh chủy thủ (dao găm) xuất hiện trong tay, đâm về phía ngực Lạc Thần.

Một đâm này vừa nhanh lại vừa ngoan, thủ pháp cực kỳ chuyên nghiệp.

“Du Long Bộ!”

Sắc mặt Lạc Thần biến đổi, dưới chân bộ pháp điểm một cái, thân thể miễn cưỡng xê dịch, suýt soát dời vị trí xương sườn qua ba thước, kịp thời né tránh một đâm kia.

Tiếp đó bước chân không ngừng, hần nhanh lui về phía sau năm mét, kéo ra khoảng cách cùng nữ học viên, lúc này mới lạnh giọng hỏi: “Người là người phương nào?”

Đồng thời hần thăm may mắn, nếu không phải vừa luyện thành Du Long Bộ thì vừa rồi tuyệt trốn không thoát.

“Người đến giết người!”

U Ảnh lạnh lùng nói một câu, chủy thủ trong tay xoay một vòng, lại lần nữa công kích Lạc Thần.

“Keng!”

Hỏa Long Kiếm ra khỏi vỏ, tinh nguyên trong cơ thể bắt đầu khởi động, mũi kiếm hiện lên tia sáng đỏ cực nóng đâm về trước.

“Vô Ảnh Kiếm thức thứ nhất, Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Trong lòng khẽ quát một tiếng, trường kiếm trong tay Lạc Thần giống như điện quang đâm thẳng mà ra, nhằm về yết hầu (cổ họng) U Ảnh.

“Vũ khí phù văn!”

Nhìn kiếm của Lạc Thần, U Ảnh mắt sáng lên, giết Lạc Thần, đây sẽ là chiến lợi phẩm của nàng, vũ khí phù văn rất có giá trị.

Mũi chân nhanh chóng điểm trên mặt đất, nàng chợt xoay người tránh thoát trường kiếm, xuất hiện ở bên cạnh Lạc Thần, chủy thủ trong tay đâm về sau lưng Lạc Thần.

Lạc Thần thấy thế nhanh chóng vọt tới trước để né tránh, đồng thời nhanh chóng xoay người một kiếm quét ngang.

Một chiêu này, hần hoàn toàn phát huy ưu thế của trường kiếm.

Khoảng cách này, kiếm của hần có thể công kích đến U Ảnh, nhưng chủy thủ của U Ảnh lại không công kích đến hần.

Cảm nhận thân kiếm truyền đến sóng nhiệt, U Ảnh vọt tới trước bỗng nhiên dừng lại, trước người nhanh ngửa ra sau, né tránh một kiếm, sau đó cả người lui về sau kéo dài khoảng cách hai bên, nửa ngồi xổm trên mặt đất, cảnh giác nhìn Lạc Thần.

Đến tận đây, hai người giao thủ ba chiêu, nhưng ai cũng không làm gì được ai.

“Người là sát thủ, là ai thuê người tới giết ta?”

Lạc Thần lại hỏi lần nữa.

U Ảnh tuyệt đối không phải đệ tử của học viện, không có học viên nào dám ở trong học viện giết người.

“Chờ người chết, ta sẽ nói cho người.”

U Ảnh dứt lời, cả người đột nhiên bắn lên, chủy thủ trong tay kéo rê một đường bạch quang đâm thẳng Lạc Thần.

Lúc này đây, năng vận dụng tinh nguyên.

Dù là tốc độ hay uy lực công kích đều tăng lên rất nhiều.

“Vô Ảnh Kiếm chi Thiên Ảnh Quy Nhất!”

Lạc Thần vũ động Hòa Long Kiếm, trong hư không không ngừng xuất hiện từng bóng kiếm lửa hồng, hình thành một kiếm võng nghênh hướng U Ảnh.

“Đình!”

Kiếm cùng chủy thủ lần đầu tiên chạm vào nhau, phát ra một tiếng giòn minh.

Lạc Thần bóng kiếm đầy trời biến mất, U Ảnh chợt ngừng tiến lên, hai người cùng thối lui năm bước.

U Ảnh lộ vẻ ngưng trọng, thực lực của Lạc Thần so với tinh báo năng có được cao hơn nhiều, giờ phút này năng hận không thể tự tay đâm cổ chủ cung cấp tinh báo vài nhát.

Nhưng trong nháy mắt, năng đã thu liễm cảm xúc, sát thủ trong lúc chấp hành nhiệm vụ quyết không thể phân tâm.

“Cuồng Phong Bách Liệt Trảm!”

U Ảnh hóa thành một bóng đen xoay quanh Lạc Thần.

“Xuy xuy!”

Bởi vì tốc độ vũ động chủy thủ quá nhanh, trong hư không không ngừng vang lên tiếng xé gió.

Lạc Thần híp mắt, hần biết rõ một chiêu này mạnh mẽ, chỉ cần hần chịu phải một nhát đâm bất kỳ chắc chắn bị thương nặng.

“Vô Ảnh Kiếm, Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Lạc Thần mũi chân điểm trên mặt đất, cả người xoay tròn, đồng thời, chung quanh cơ thể hần cũng xuất hiện từng bóng kiếm.

Bóng kiếm dày đặc sắp hàng, hình thành một vòng tròn hình dạng kiếm thuẫn bao vây toàn bộ cơ thể hần.

Từ bên ngoài xem chỉ có thể nhìn thấy kiếm thuẫn, mà nhìn không tới Lạc Thần.

Đây là Kiếm Xuất Vô Ngã, một chiêu kiếm pháp phòng ngự hoàn toàn.

“Leng keng đình.”

Trong nháy mắt, vô số âm thanh kim loại va chạm vang lên.

Mặc kệ chủy thủ từ hướng nào đâm tới đều không thể chạm vào người Lạc Thần máy may. Năng cảm giác Lạc Thần như biến thành một thùng sắt, làm năng không thể nào xuống tay.

“Keng!”

Một lực phản chấn thật lớn truyền đến, chủy thủ đâm về kiếm thuẫn bị bắn ngược bay đi ra ngoài.

U Ảnh vội vàng lui về phía sau, lúc này mới kịp tránh bị mũi kiếm cuốn đi vào.

Đúng lúc này, cả người Lạc Thần chợt dừng, kiếm thuẫn biến mất, Hòa Long Kiếm mang theo sóng nhiệt cực nóng như điện quang xẹt qua hư không đâm về phía U Ảnh.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

U Ảnh biến sắc, lập tức lui về phía sau, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Sát thủ có một nguyên tắc: Một kích không trúng, lập tức trốn xa.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Huấn Luyện Thực Chiến

Lạc Thần không có đuổi theo, hần không xác định U Ảnh có phải đang cố ý ở dụ dỗ hần hay không.

Mãi cho đến khi U Ảnh biến mất ở nơi xa, hần mới xoay người bước nhanh về Khôi Lỗi điện.

Sự tình hôm nay càng khiến hần kiên định quyết tâm nhanh chóng tăng thực lực lên.

Tuy rằng không xác định nhưng tám mươi phần trăm đối phương có liên quan đến Bạch Băng Nhi, hần cần mau chóng tăng thực lực lên rồi sau đó diệt trừ mối họa này.

Tiến vào Khôi Lỗi điện, Lạc Thần bỏ ra một ngàn điểm cống hiến thuê một gian phòng huấn luyện sơ cấp trong mười ngày.

Muốn đánh bại cao thủ có cảnh giới cao hơn mình thì chỉ có chú tâm ở phương diện võ kỹ.

Phòng huấn luyện cao chừng mười mét, diện tích vượt qua hai trăm mét vuông, đủ để Lạc Thần thi triển.

Ở trung tâm phòng để một con khôi lỗi kim loại hình người cao chừng hai mét, rộng một mét, thực lực Tinh Sĩ cảnh, giá trị năm vạn điểm cống hiến, cũng chính là năm vạn lượng hoàng kim.

Dựa theo yêu cầu của Lạc Thần, khôi lỗi trước mắt hần có thực lực tương đương Tinh Sĩ nhị trọng.

Khôi động chót mớ, Lạc Thần lùi về sau, bày ra tư thế công kích.

“Bang bang……”

Con rối vừa được khôi động liền nhắm về phía Lạc Thần, nó mỗi một bước hạ xuống đều sẽ phát ra tiếng vang thật lớn.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Trường kiếm trong tay Lạc Thần đâm thẳng, chỉ hướng ngực khôi lỗi.

“Keng!”

Con rối nâng cánh tay lên nện thẳng vào thân kiếm.

Hỏa Long Kiếm rung động, phát ra tiếng vù vù, Lạc Thần cảm giác toàn bộ cánh tay mình bị chấn tê rần.

Không đợi hần hoàn hồn, một bàn tay kim loại lạnh băng xuất hiện ở trên cổ hần.

Sau đó con rối dừng động tác lại, bảo trì ba giây, con rối buông Lạc Thần ra, lui về giữa phòng huấn luyện.

Con rối đã được giả thiết sẵn, chỉ dùng để bồi luyện, sẽ không đa thương tính mạng người.

Lạc Thần cười khổ, một chiêu hần cũng không tiếp được.

Có điều đây là khôi lỗi, nếu đổi lại người bình thường tuyệt đối không dám dùng tay chống đỡ thân kiếm.

Nhưng điều này cho thấy hần kinh nghiệm đối địch không đủ, nếu vừa rồi phản ứng đủ nhanh thu hồi chiêu thì cũng không đến mức nháy mắt bị thua.

Tỉnh táo lại, Lạc Thần lại lần nữa lao về phía khôi lỗi.

……

……

Trong một khu rừng bên ngoài Học Viện Hoàng Gia.

“Người gọi ta tới nơi này, chẳng lẽ nhiệm vụ đã hoàn thành?”

Lâm Hạo Thiên U Ảnh, có chút kích động hỏi.

“Hoàn thành cái rắm.”

U Ảnh chữi tục một câu:

“Người cung cấp tin tức sai lầm nghiêm trọng, thiếu chút nữa cho mang đến tổn thất cho tổ chức chúng ta.

Nhắc tới đây, trong lòng U Ảnh lại lên cơn giận dữ.

“Có ý gì?”

Lâm Hạo Thiên khó hiểu.

“Thực lực của hần là Tinh Sĩ nhất trọng, mà không phải Tinh Đồ cửu trọng.”

U Ảnh lạnh lùng nói.

“Sao có thể! “

Lâm Hạo Thiên kinh hãi, khó có thể tin.

Nửa tháng trước, Lạc Thần vẫn là Tinh Đồ cửu trọng.

Coi như hần đột phá đến Tinh Sĩ cảnh, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn đã ngưng tụ thành công viên tinh thần thứ nhất, tiến cấp Tinh Sĩ nhất trọng a.

Tinh nguyên lấp đầy đan điền, quá trình này người bình thường không có năm sáu tháng căn bản không thể hoàn thành.

Sao Lạc Thần có thể trong nửa tháng ngắn ngủi làm được?

Điều này quá không hợp với lẽ thường.

Nếu hần biết Lạc Thần chỉ dùng ba ngày đã tấn cấp đệ nhất trọng thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Không có gì không có thể, không tin chính mình đi xem.”

U Ảnh nói:

“Bởi vì ngươi sai lầm, nhiệm vụ hủy bỏ, nếu muốn tiếp tục thì các ngươi cần ra thêm năm vạn lượng hoàng kim. Bây giờ, nói cho ta biết tiếp tục hay từ bỏ.”

“Tiếp tục, nhất định phải tiếp tục!”

Lâm Hạo Thiên nói, sau đó lấy ra năm vạn lượng kim phiếu đưa qua.

Thực lực Lạc Thần tăng lên quá nhanh, phải mau chóng diệt trừ.

Mặc dù rất đau lòng với số tiền này, nhưng của đi thay người cũng đáng.

“Tốt.”

U Ảnh tiếp nhận kim phiếu:

“Trong hai mươi ngày ta sẽ mang đầu hần đến.”

.....

.....

Khôi Lỗi điện, phòng huấn luyện.

“Kiếm Xuất Vô Ngã.”

Một tiếng quát nhẹ, Hỏa Long Kiếm như một tia điện quang nhảy mất dừng ở trước ngực khôi lỗi, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Con rối giờ cánh tay lên hung hăng đập về phía trường kiếm, đồng thời cánh tay khác cũng chop về phía cổ Lạc Thần.

“Bá!”

Lạc Thần thu kiếm, khôi lỗi công kích thất bại, đồng thời dưới chân hần Du Long Bộ bước ra, cả người chột lóc, xuất hiện mặt bên khôi lỗi, trường kiếm lại đâm ra lần nữa.

“Đình!”

Trong thanh âm thanh thúy, mũi kiếm chuẩn xác đâm vào sườn phải khôi lỗi.

Khôi lỗi giờ tay đập kiếm

Nhưng không đợi cánh tay nó hạ xuống thì Lạc Thần đã thu kiếm, xuất hiện ở phía sau lưng khôi lỗi, lại đâm ra một kiếm, một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Lạc Thần không ngừng di chuyển, trường kiếm cũng lần lượt đánh trúng khôi lỗi.

“Đình!”

Liên tục bị đánh trúng mười lần, khôi lỗi dừng lại, nó được giả thiết lúc này đã bị “giết”.

Lạc Thần thu kiếm mà đứng, hơi hơi nhắm mắt nhớ lại trận chiến vừa rồi.

Mỗi lần chiến đấu kết thúc, hần đều sẽ phân tích sở trường cùng nhược điểm của bản thân, đây là thói quen mấy ngày nay. Chỉ có như vậy thì năng lực thực chiến của hần mới có thể tăng lên nhanh chóng.

Sau một lát, Lạc Thần mở to mắt, như có điều ngộ ra.

Sau đó, hần cất bước rời khỏi phòng huấn luyện.

Kỳ hạn mười ngày đã đến, hơn nữa khoảng cách trắc thí thiên phú chỉ còn năm ngày, hần cần chuẩn bị vài thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lại là ám sát

Rời khỏi Khôi Lỗi điện, Lạc Thần đi tới Thiên Thương Điện.

Hôm nay Thiên Thương Điện phá lệ náo nhiệt, dòng người lui tới nối liền không dứt, hơn nữa phần lớn đều là tân sinh.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho trắc thí thiên phú sắp tới.

Thời điểm Lạc Thần đi vào đan được các, ngoài ý muốn nhìn thấy Trần Lâm, hình như đang cò kè với Văn Thanh phía sau quầy.

“Học đệ, người tới rồi!”

Văn Thanh nhìn đến Lạc Thần lập tức nhiệt tình chào hỏi, Lạc Thần là khách hàng lớn nha.

“Học tỷ.”

Lạc Thần cười chào hỏi.

“Người cũng tới mua đan được sao?”

Trần Lâm cũng nhìn thấy Lạc Thần, tò mò hỏi. Nàng rất rõ ràng Lạc Thần không có tiền.

“Ân.”

Lạc Thần gật gật đầu, chuyển hướng Văn Thanh:

“Học tỷ, giúp ta lấy ba bình chữa thương đan, ba bình Hồi Nguyên Đan.”

Những đan được này Lạc Thần có thể tự mình luyện chế, nhưng bây giờ hắn thật sự không có thời gian luyện đan.

“Được.”

Văn Thanh lập tức chuẩn bị đan được.

Lạc Thần lại chuyển hướng Trần Lâm, hỏi:

“Người cần đan được nào?”

Với thân gia của Trần Lâm mà còn muốn cò kè bớt giá, hắn thật sự tò mò Trần Lâm muốn mua loại đan được gì.

“Tụ Nguyên Đan, ta cần năm viên.”

Trần Lâm bất đắc dĩ nói.

Lạc Thần bình tĩnh, năm viên Tụ Nguyên Đan, giá trị một vạn điểm công hiến, đối với Trần Lâm thì đây cũng không phải số lượng nhỏ.

Trong lòng chợt nghĩ, nhỏ giọng nói:

“Đừng mua, đi ra ngoài ta đưa người.”

Trần Lâm ngạc nhiên nhìn Lạc Thần, vừa định nói chuyện, nhìn thấy Văn Thanh đã trở lại, liền ngoan ngoãn không nói.

“Học đệ, sáu viên đan được đều là trung phẩm, tổng cộng sáu ngàn điểm công hiến, cho người giảm hai mươi phần trăm, người trả bốn ngàn tám là được.”

Văn Thanh đặt hai bình sứ ở trên quầy, nói.

Nghe nói như thế, đôi mắt đẹp của Trần Lâm tròn to lên, vẻ mặt khó tin nhìn Văn Thanh.

Vừa rồi nàng phí miệng lưỡi nửa ngày trời muốn Văn Thanh giảm mười phần trăm cho nàng còn không xong, bây giờ Lạc Thần còn chưa mở miệng thì Văn Thanh đã chủ động giảm hai mươi phần trăm, chuyện này quả quý dị.

Đồng thời, nàng càng thêm tò mò về Lạc Thần.

Nàng cảm thấy từ sau khi tiến vào học viện thì Lạc Thần cùng trước kia giống như là hai người khác nhau.

“Đa tạ.”

Lạc Thần lại cực kỳ bình tĩnh, đưa lệnh bài ra.

Văn Thanh thu điểm công hiến, lại chuyển hướng Trần Lâm:

“Học muội, xem ở mặt mũi Lạc Thần, người muốn Tụ Nguyên Đan, ta cũng có thể cho người giảm hai mươi phần trăm, người xem được chưa?”

“À!”

Trần Lâm sững sốt một hồi lâu mới nói:

“Cám ơn học tỷ, có điều ta vừa suy nghĩ lại, đan được này ta không cần, xin lỗi.”

Văn Thanh liếc nhìn Lạc Thần một cái, cười nói:

“Không có việc gì.”

“Cáo từ.”

Lạc Thần thu lại lệnh bài của mình, xoay người rời đi.

Trần Lâm cũng lập tức theo đi.

"Này, chuyện này rốt cuộc là sao?"

Vừa rời khỏi cửa hàng, Trần Lâm liền nhận không được tò mò hỏi:

"Người rốt cuộc là người nào, vì sao đám người trong học viện nhìn thấy người chẳng khác nào nhìn thấy người thân a?"

Lạc Thần cười khổ, kỳ thật hẳn cùng Chu trưởng lão và Văn Thanh có chút quen biết mà thôi.

Lắc lắc đầu, hẳn cũng không giải thích, mà từ trong lòng lấy ra một bình sứ đưa cho Trần Lâm, nói:

"Trong này là mười viên Tụ Nguyên Đan, có nó rồi, người hẳn có thể đạt tới Tinh Sĩ tứ trọng trước khi trắc thí thiên phú."

Trần Lâm mua Tụ Nguyên Đan vào lúc này không thể nghĩ ngờ là vì gia tăng thực lực.

"Này quá quý trọng, ta không thể lấy."

Trần Lâm cắn răng nanh, lắc lắc đầu.

Những đan dược này giá trị hai vạn điểm công hiến, đối với nàng đây không phải số lượng nhỏ.

"Vội ta mà nói, hai viên Súc Lực Đan người cho ta trước đây quý trọng hơn những này gấp mười lần."

Lạc Thần nhét bình sứ vào trong tay Trần Lâm.

"Người cho ta đan dược là vì trả nhân tình sao?"

Chẳng biết sao Trần Lâm nghe Lạc Thần nói vậy, trong lòng cảm thấy có hơi mất mát.

"Đây cũng là một lý do, lý lo khác nữa là vì ta xem người là bằng hữu."

Lạc Thần nói.

Lúc trước, Trần Lâm vì hẳn mà đứng ở phía đối lập Bạch Băng Nhi, hẳn đã nhận định người bạn này.

Chẳng qua lúc ấy, hẳn còn không có tư cách nói như vậy.

"Coi như người còn có chút lương tâm."

Lạc Thần hơi hơi mỉm cười, không nói thêm gì.

Sau đó, hai người cáo biệt.

Trần Lâm đi tu luyện gia tăng thực lực, mà Lạc Thần thì đi mua một ít tài liệu luyện khí.

Còn có thời gian năm ngày, hẳn có tu luyện cũng không được bao nhiêu, cho nên hẳn dự định luyện chế một ít đồ vật hộ thân, có lẽ có thể phát huy một ít tác dụng trong trắc thí sắp tới.

Chẳng qua vừa rời khỏi Thiên Thương Điện không xa, Lạc Thần bước chân chợt dừng, hẳn đột nhiên cảm thấy một cổ hàn ý.

Loại cảm giác này không phải gió lạnh, mà là giống như bị rắn độc theo dõi, lạnh lẽo toát ra từ trong lòng.

Trước kia Lạc Thần từng bị Bạch Hạo theo dõi cũng là cảm giác này, đây là có người sinh ra sát ý với hẳn.

Trong lòng vừa nghĩ, hẳn khom lưng vỗ vỗ bụi đất trên vạt áo, rồi sau đó đứng dậy, không biểu tình tiếp tục đi tới.

Trong đám người nơi xa, nhìn thấy Lạc Thần vỗ bận, U Ảnh nhẹ nhàng thờ ra.

Vừa rời nàng không cẩn thận lộ ra sát ý, cũng may Lạc Thần không có phát hiện.

"Nhất định là ta quá khẩn trương, ta cách hẳn ít nhất trăm mét, xa như vậy hẳn có thể phát hiện thì tinh thần lực cũng quá khủng bố rồi."

U Ảnh lắc đầu, xoa đi băn khoăn trong lòng, lập tức đi theo.

Một đường đi theo, khi Lạc Thần đi đến một chỗ yên lặng, U Ảnh không chút do dự phát động công kích.

Nàng giống như một cái bóng, không hề tiếng động tới gần Lạc Thần, ở khoảng cách còn ba mét bỗng nhiên bạo động, khởi xướng công kích.

Chúy thủ sắc nhọn mang theo một tia sáng lạnh lẽo đâm thẳng giữa lưng Lạc Thần.

"Kiếm Xuất Vô Ngã!"

Lạc Thần giống như mọc con mắt trên lưng, đột nhiên sai bước về trước, trong nháy mắt Hóa Long Kiếm ra khỏi vỏ.

Tinh nguyên khởi động, thân kiếm lập tức biến đỏ rực, mang theo sóng nhiệt kinh người, đâm thẳng yết hầu U Ảnh.

"Phản ứng thật nhanh!"

U Ảnh biến sắc, nháy mắt bạo lui.

"Quả nhiên là người!"

Lạc Thần liếc mắt liền nhận ra U Ảnh, bởi vì hai ngọn núi trước ngực nàng quá dụ người. Hơn nữa ở trong học viện, cũng chỉ có sát thủ mới dám giết người.

“Chịu chết đi!”

U Ảnh không dám lảng phí thời gian, khẽ quát một tiếng, thân hình nháy mắt bắn ra.

Cùng lúc đó, một tay khác làm một cái thủ thế.

“Nếu muốn giết ta, vậy hôm nay ngươi không cần đi rồi.”

Trong mắt Lạc Thần chợt loé sáng, Hóa Long Kiếm mang theo quang mang đỏ đậm, giống như một con hỏa long lao nhanh mà ra, nghênh hướng U Ảnh.

Mười ngày trước, hắn cùng U Ảnh không phân thắng bại, bây giờ, hắn cũng muốn kiểm nghiệm thành quả tu luyện mười ngày này.

Trong mắt U Ảnh lộ vẻ đắc ý.

Cùng lúc đó, lại một bóng người nắm chủy thủ đột nhiên xuất hiện sau lưng Lạc Thần, lấy tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai tấn công Lạc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tinh thần công kích

Sát thủ có đến hai người.

Hai mặt thụ địch, sắc mặt Lạc Thần hơi đổi.

Nghìn cân treo sợi tóc.

Lạc Thần huấn luyện thực chiến mấy ngày nay rốt cuộc phát huy tác dụng.

Bàn tay vừa chuyển, hắn đâm một kiếm về phía U Ảnh chợt biến hướng, Hóa Long Kiếm trực tiếp đâm vào mặt đất nửa thước.

Cùng lúc đó, hắn bỗng nhiên nhảy lên, cả người ở trên không một chân đá vào chuôi kiếm.

“Hư!”

Hỏa Long Kiếm giống như một đạo ám khí mang theo tiếng gió gào thét, xoay tròn lao về U Ảnh.

Mà Lạc Thần thì mượn nhờ lực phản chấn nhảy lên cao bốn năm mét.

“Xệt!”

Phía dưới truyền đến tiếng chủy thủ xé gió.

Hai tên sát thủ nháy mắt đan xen mà qua, hai người công kích đồng thời thất bại.

“Liệt Dương Quyền!”

Vừa rơi xuống, Lạc Thần hét một tiếng, Du Long Bộ bước ra, thân hình xuất hiện ở phía sau sát thủ mới xuất hiện.

“Bành!”

Một tiếng trầm vang, nắm tay Lạc Thần hung hăng dừng ở sau lưng sát thủ, đối phương học một ngụm máu, ngất xỉu.

Trải qua thời gian khổ luyện, Lạc Thần Liệt Dương Quyền đã đạt tới đến tiểu thành, uy lực rất mạnh, sát thủ không kịp phòng bị đánh trúng, tự nhiên không thể chống cự.

Lạc Thần xoay người, nhìn về phía U Ảnh.

U Ảnh vốn muốn tiếp tục công kích, nhưng nhìn thấy đồng bạn bị đánh thương, đành ngừng lại.

Hai người bọn họ giáp công, một người bị một quyền đánh bay, năng tin tưởng trước đó Lạc Thần tuyệt đối không làm được.

Mười ngày này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thực lực của Lạc Thần sao lại có sự thay đổi lớn như vậy?

“Nói đi, là ai phái các người đến.”

Lạc Thần mở miệng, tuy rằng suy đoán là Bạch Băng Nhi, nhưng hắn vẫn cần một đáp án chính xác.”

“Ngươi cho rằng ngươi thắng rồi?”

U Ảnh lạnh lùng nói một câu, thân hình chợt loé, lấy một loại bộ pháp quỷ dị lao về phía Lạc Thần.

Nàng giống như hóa thành một cái bóng, mơ hồ không chừng, rất khó nắm bắt.

“Một khi đã như vậy, người liền lưu lại đi!”

Lạc Thần không có vũ khí, nhưng lại không sợ hãi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm U Ảnh.

“Chết!”

U Ảnh vừa lao đến, Lạc Thần bước chân vừa động, vừa định né tránh thì đột nhiên cảm giác có thứ gì tiến vào trong đầu, cảm giác đau nhói như bị kim đâm, làm hắn tạm dừng.

Nhìn chuy thủ càng ngày càng gần, sắc mặt hắn tái nhợt.

Đúng lúc này.

“Oanh!”

Hắn cảm giác trong đầu như có một cỗ vô hình lực lượng nổ tung, những thứ xâm nhập trong đầu nháy mắt bị đuổi ra không còn.

Rồi sau đó, hắn liền nhìn thấy cả người U Ảnh chấn động, thất khiếu chảy máu, sau đó mềm rũ ngã xuống.

Chuy thủ trong tay nàng dừng lại cách ngực hắn không đủ nửa tấc.

Lòng còn sợ hãi lùi lại hai bước, lúc này Lạc Thần mới tỉnh táo lại.

Hắn hiểu được, có lẽ vừa rồi hắn gặp phải U Ảnh tinh thần công kích, sau đó tinh thần lực hắn tự động phản kích, khiến cho U Ảnh bị thương.

Này cũng chứng minh tinh thần lực của hắn cường đại hơn so với U Ảnh, nếu không sẽ không làm được điểm này.

Đánh giá một phen, xác định không có người, hắn nhặt Hỏa Long Kiếm, mang hai người vào trong rừng cây gần đó.

Tiến hành lục soát người, Lạc Thần từ trên người U Ảnh tìm được một quyển hơi mỏng.

“《Phương pháp sử dụng Tinh thần lực nhập môn》.”

Nhìn đến mấy chữ này, tinh thần Lạc Thần khẽ rung, đây chính là thứ mà hắn đang cần.

Lập tức, cũng bất chấp để ý tới hai người, hắn trực tiếp mở sách ra xem.

Theo đọc sách, một bộ phận tri thức trong đầu Lạc Thần bắt đầu bị hắn dung hợp.

Một quyển sách không đủ hai mươi trang, Lạc Thần không cần đến nửa giờ đã xem xong, hơn nữa hiểu rõ toàn bộ.

Không có biện pháp, thức hải bạch kim thật sự quá nghịch thiên.

Tùy tay xoa nát quyển sách nhỏ, Lạc Thần đánh thức tên sát thủ bị hắn một quyền đánh ngất.

Sát thủ tỉnh lại liền muốn xoay người đứng lên, nhưng lại bị thanh kiếm treo ở cổ.

“Trả lời ta vấn đề hoặc là chết.”

Lạc Thần nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, sát thủ kia sửng sốt, ngay sau đó đột nhiên cắn răng một cái, khóe miệng trào ra một tia máu đen.

“Uống thuốc độc tự sát!”

Lạc Thần chấn kinh rồi, có thể để cho thủ hạ làm được điểm này, đủ thấy tổ chức sát thủ thực không đơn giản.

Tiếp đó hắn cạy miệng U Ảnh ra, nhưng lại không có phát hiện thuốc độc.

Do dự một chút, hắn không có đánh thức U Ảnh.

Sát thủ có quá nhiều phương thức để tự sát, hắn lo lắng U Ảnh cũng tự sát, như vậy manh mối duy nhất sẽ đứt đoạn.

“Có biện pháp nào có thể để cho nàng phục tùng mệnh lệnh của ta đây?”

Lạc Thần tự hỏi.

Cùng lúc đó, một phù văn kỳ dị đột nhiên xuất hiện ở trong đầu hắn.

“Không thần phù văn!”

Phù văn này là vừa rồi hắn học tập sử dụng tinh thần lực thì xuất hiện.

“Chỉ là phù văn này có vẻ không có tính người cho lắm.”

Lạc Thần cau mày.

Loại phù văn này có thể làm cho người nguyên trung thành từ linh hồn, vô điều kiện chấp hành bất kỳ mệnh lệnh, bao gồm tự sát.

Hơn nữa, chỉ cần phù văn không bị giải trừ, liền sẽ có hiệu quả vĩnh cửu.

“Mặc kệ, còn hơn để nàng tự sát.”

Quyết định rồi, Lạc Thần lập tức cắn nát đầu ngón tay, lấy tinh thần lực làm bút, máu tươi làm mực, vẽ một cái phù văn ở trên trán U Ảnh.

Phù văn vừa thành hình, quang mang chớp động mấy lần, sau đó xông vào trong cơ thể U Ảnh.

Lạc Thần có thể cảm giác được rõ ràng, huyết phù văn trực tiếp tiến vào thức hải đối phương, mà hắn chỉ cần một ý niệm là có thể để cho phù văn nổ tung, U Ảnh cũng chết bất đắc kỳ tử.

“Phù văn như vậy về sau quyết không thể dễ dàng sử dụng.”

Lạc Thần âm thầm quyết định, về sau trừ phi đối mặt một ít hạng người cùng hung cực ác, nếu không tuyệt sẽ không vận dụng thứ này.

Loại thủ đoạn nô dịch linh hồn, không chế sinh tử của người khác, hắn cảm thấy quá tàn nhẫn.

Sau đó, hắn cho U Ảnh ăn một viên chữa thương đan, lại vận công giúp này hóa giải được lực.

Thương thể U Ảnh quá nặng, không làm như vậy thì nàng sẽ không bất tỉnh một khoảng thời gian nữa.

Trong lúc này, hắn không thể tránh khỏi tiếp xúc thân hình đầy dẫy của U Ảnh, xúc cảm mềm mại khiến cho tim Lạc Thần đập nhanh hơn.

Lại nghĩ đến bây giờ hắn có thể khống chế sinh tử của đối phương, trong lòng càng thêm nóng.

Có điều hắn lại lắc đầu, hắn còn không đến hạ lưu đến mức này.

Một lúc sau, U Ảnh chậm rãi mở mắt.

Vốn dĩ nàng còn có hơi mơ hồ, nhưng nhìn thấy Lạc Thần, nàng chợt xoay người đứng dậy, quỳ rạp xuống đất, vô cùng cung kính hô một tiếng:

“Chủ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Trắc thí bắt đầu

“Chủ nhân!”

Nghe nàng xưng hô, Lạc Thần ngây ra một lúc, không thần phù văn này hiệu quả thật sự quá kinh người.

“Nói cho ta biết tên của ngươi.”

Tĩnh táo lại, Lạc Thần nói.

“Hồi bẩm chủ nhân, ta kêu U Ảnh!”

U Ảnh quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

“Đứng lên mà nói đi, là ai sai ngươi tới giết ta?”

Lạc Thần lại hỏi.

“Vâng.”

U Ảnh đứng lên, vẫn cung kính nói: “

Là một người gọi là Lâm Hạo Thiên muốn giết ngài.”

“Quả nhiên!”

Lạc Thần trầm nghĩ.

Lâm Hạo Thiên cùng Bạch Băng Nhi hai người là cá mè một lứa, vô luận ai ra mặt, người khác cũng không thoát khỏi không có liên quan.

Lạc Thần lại hỏi thêm mấy vấn đề, từ U Ảnh biết được một ít tin tức, cũng hiểu được đôi chút về tổ chức sát thủ U Minh này.

Cuối cùng, hắn lại hỏi:

“Nhiệm vụ của ngươi thất bại, còn có thể trở về sao?”

U Ảnh nói:

“Có thể, Các chủ U Minh Các ở Thiên Lam Thành này là sư phó của ta.”

“Vậy được, ngươi trở về đi, nếu tổ chức ngươi tiếp tục phái người tới giết ta, ngươi phải cho ta biết trước.”

Lạc Thần nói.

“Vâng.”

U Ảnh khom người hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Vẫn luôn nhìn U Ảnh đi xa, Lạc Thần lẩm bẩm:

“Nếu không phải quá vô nhân đạo, không thần phù văn này thật đúng là thứ tốt a.”

Dứt lời, hắn xoay người, bước nhanh về phòng luyện khí.

.....

.....

Năm ngày lúc sau, mặt trời vừa lên.

Phía trước một tầng tháp cao chín tầng trong Học Viện Hoàng Gia, gần ba ngàn tân sinh tiến vào học viện năm nay đều tụ tập ở chỗ này.

Hôm nay là ngày tân sinh kiểm tra thiên phú, tháp này gọi là Cửu Tuyệt Tháp, cũng là địa điểm tham gia kiểm tra thiên phú của bọn họ.

“Thế nào, có tin tưởng vượt thượng tầng thứ ba không?”

Trần Lâm nhìn Lạc Thần, tò mò hỏi.

Lạc Thần thay đổi quá nhanh, khiến cho nàng cảm thấy Lạc Thần nhất định sẽ không tâm thường.

“Không biết, đi một bước xem một bước đi!”

Lạc Thần nhàn nhạt nói.

Thời gian năm ngày, hắn lại ngưng tụ thêm một viên tinh thần, bây giờ trong đan điền có hai viên tinh thần, tinh nguyên dự trữ hùng hồn gấp đôi.

Điều này làm cho thực lực của hắn tăng lên không ít.

Trải qua mấy ngày luyện tập, hắn đã có thể sử dụng một ít thủ đoạn công kích tinh thần đơn giản.

Quanh thân phạm vi năm mét, bất luận gió thổi cỏ lay đều không thể gạt được hắn.

Điều này tuyệt đối có tác dụng khủng bố trong lúc chiến đấu.

“Vì sao ta lại cảm giác được có vẻ người rất tự tin a?”

Trần Lâm nhìn chằm chằm Lạc Thần.

“Sao có thể, loại chuyện này ai dám nói tin tưởng mười phần.”

Lạc Thần cười khỏ, Trần Lâm cảm giác quá nhạy bén.

“Cũng phải.”

Trần Lâm nhún vai, ngay sau đó cười nói:

“Có điều chúng ta nói trước, nếu người trở thành đệ tử chân truyền, ta nhất định chạy tới thom lây, đến lúc đó người đừng nói không cho.”

“Được, không thành vấn đề.”

Lạc Thần cười gật gật đầu.

Một bên khác.

“Hắn còn chưa chết?”

Bạch Băng Nhi nhìn Lạc Thần Trần Lâm vừa cười vừa nói, ánh mắt lạnh băng.

“Hắn là sắp rồi, người nọ nói trong vòng hai mươi ngày, bây giờ đã qua mười lăm ngày.”

Lâm Hạo Thiên nói.

Bạch Băng Nhi lạnh lùng nhìn Lạc Thần:

“Ta xem người còn có thể cười bao lâu.”

Chỉ là lúc này bọn hắn cũng không biết, sát thủ kia đã biến thành nô lệ của Lạc Thần.

Đúng lúc này.

Cửu Tuyệt Tháp đại môn mở ra, mấy vị lão giả ăn mặc phục sức trường lão đi ra.

Lạc Thần nhìn thấy Chu Chấn Đông trưởng lão cùng lão giả Lục Quang Vũ đều ở trong đó.

“Mọi người chú ý.”

Một lão giả đáng người gầy ốm lên tiếng:

“Ta là người phụ trách đợt kiểm tra lần này, ta tên Lâm Viễn, các người có thể xưng hô ta là Lâm trưởng lão.”

“Bây giờ mọi người lấy một trăm người làm một tổ, phân tổ đi.”

Nghe vậy, các học viên lập tức hành động.

Trần Lâm cùng Lạc Thần đứng ở một tổ, Bạch Băng Nhi cùng Lâm Hạo Thiên không biết nghĩ gì thế mà cũng đứng chung một tổ cùng Lạc Thần.

Sau một lát, phân tổ kết thúc.

Theo lâm Viễn ra lệnh một tiếng, tổ thứ nhất đi vào Cửu Tuyệt Tháp.

“Mau xem, đó là Hoắc Phi, tân sinh bằng thứ tám nhân vật phong vân.”

“Oa, hần đi đường thật soái.”

Một nữ đệ tử kinh hô.

"Nghe nói Hoắc Phi đã đạt tới Tinh Sĩ tứ trọng, không biết hần có thể xông lên tầng thứ ba hay không."

“Không biết chừng, dù sao mỗi năm cũng chỉ có mười mấy người có thể bước lên tầng thứ ba mà thôi, mà có thể ở tầng thứ ba kiên trì mười phút trở lên thì chỉ có một hai người, Hoắc Phi mới là tân sinh bằng thứ tám, trước hần còn có bảy mảnh nhân nữa đâu.”

“Tân sinh bằng là thứ gì?”

Lạc Thần khó hiểu nhìn Trần Lâm.

“Người thật đúng là không để ý đến chuyện bên ngoài!”

Trần Lâm bắt đầu đi liếc nhìn Lạc Thần một cái, nói:

“Tân sinh bằng, là học viện thiết lập có cái bằng đơn nhằm vào tân học hàng năm, có thể lên bằng, thực lực ít nhất cũng là top mười.”

“Vậy người lên bằng sao?”

Lạc Thần tò mò hỏi, Trần Lâm cũng là Tinh Sĩ tứ trọng.

“Không có, thực lực không đủ.”

Trần Lâm trầm mặc một lúc, lại nói:

“Bạch Băng Nhi lên bằng, tân sinh bằng thứ sáu, Tinh Hồn của nàng là màu xanh, ở học viện cũng coi như cấp bậc rất cao.”

Lạc Thần gật gật đầu, không nói gì nữa.

“Chẳng qua ta cũng lên một bằng khác.”

Dường như vì lấy lại mặt mũi, Trần Lâm lại nói một câu.

“Bằng gì?” Lạc Thần hỏi.

“Mỹ nữ bằng.”

Trần Lâm cười cười lộ răng nanh, đắc ý nói:

“Bốn tiểu thư chính là tân sinh mỹ nữ bằng đệ tam.”

Nói tới đây, nàng lại có chút khó chịu nói:

“Bạch Băng Nhi nữ nhân kia, là đệ nhị.”

Nghe vậy, Lạc Thần không nhịn được bật cười.

Hai bằng đều bị Bạch Băng Nhi ép một đầu, tự nhiên là Trần Lâm rất khó chịu.

Hần lại hỏi:

“Vậy mỹ nữ bằng đệ nhất nhân là ai?”

Bạch Băng Nhi cùng Trần Lâm có dung mạo xinh đẹp như thế mới chỉ bài danh đệ nhị đệ tam, vậy đệ nhất muốn đẹp đến loại trình độ nào.

“Biết người sẽ hỏi câu này.”

Trần Lâm trợn mắt một cái, nhưng vẫn nói ra:

“Đệ nhất gọi là Lạc Khinh Hân, cụ thể trông như thế nào ta cũng chưa thấy qua, nàng cùng người rất giống nhau, rất ít lộ diện.”

“Mau xem, Cửu Tuyệt Tháp môn đóng lại.”

Có người lên tiếng, Lạc Thần phát hiện một trăm người kia đã vào trong tháp.

Cùng lúc đó, Lâm Viễn trường lão chột vung tay, một bình thủy tinh rộng năm mét, cao chín mét bị hất ra.

Trên bình chia làm chín dòng, ở dòng dưới cùng nhất, một trăm chấm đỏ đang lập lòe.

Hiện nhiên trên màn hình biểu hiện ra đúng là tình cảnh trong Cửu Tuyệt Tháp, một trăm chấm đỏ đại biểu cho một trăm người vừa mới đi vào.

Lập tức, ánh mắt mọi người dừng ở trên màn hình...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Kiểm Ý

Mười phút sau.

Điểm sáng ở tầng thứ nhất dần dần biến mất, nhưng lại chỉ có gần bốn mươi điểm sáng tiến vào tầng thứ hai.

Hiện nhiên, sáu mươi điểm sáng còn lại đã bị đào thải.

“Quá khoa trương rồi, vào đến tầng thứ hai mà đã không còn được một nửa.”

“Vậy người nghĩ sao, nếu Cửu Tuyệt Tháp sẽ vượt như vậy thì đã không gọi là Cửu Tuyệt Tháp.”

Ba phút sau, điểm sáng ở tầng thứ hai nhanh chóng giảm bớt, chỉ còn lại mười người ít ỏi.

“Kiên trì a, chỉ cần có thể kiên trì mười phút ở tầng thứ hai là có thể trực tiếp thăng cấp bậc học viên.”

Đáng tiếc, hiện thực tàn khốc.

Lại một phút đồng hồ sau, tầng thứ hai chỉ còn một điểm sáng còn đang kiên trì.

“Người cuối cùng này hẳn là Hoắc Phi.”

“Có lẽ hẳn có thể kiên trì đến mười phút.”

“Nếu ngay cả hắn cũng không thể kiên trì, như vậy e là chỉ có mấy tên ở vị trí phía trước tân sinh bảng làm được.”

Ngay khi mọi người còn đang nghị luận thì điểm sáng ở tầng thứ hai cũng đã tắt.

Một lúc sau, một trăm người ừ rừ cụp đuôi từ trong Cửu Tuyệt tháp đi ra, ngay cả Hoắc Phi ban đầu khí phách hăng hái cũng cúi đầu.

“Hoắc Phi chỉ kiên trì được năm phút đồng hồ, Cửu Tuyệt Tháp này thật đúng là biến thái!”

Sắc mặt Trần Lâm chó hơi khó coi.

Vốn nàng còn tin tưởng bản thân nhất định sẽ có thành tích tốt, xem ra chuyện này, khó.

“Kỳ thật cũng không cần quá bi quan.”

Lạc Thần nói:

“Cửu Tuyệt Tháp là kiểm tra thiên phú, không liên quan gì đến thực lực. Hoắc Phi có thực lực mạnh, nhưng không đại biểu thiên phú của hắn cũng sẽ tốt.”

Trần Lâm nghiêm túc, gật gật đầu:

“Ta hiểu được, ta sẽ cố gắng hết sức.”

Lúc này, tổ thứ hai cũng từ trong Cửu Tuyệt Tháp đi ra, vẫn ai có thể kiên trì được mười phút ở tầng thứ hai.

Tổ thứ ba đi vào.

“Tổ này thật nhiều ngu nhân (người có máu mặt) a.”

“Đúng vậy, tân sinh bảng trước năm đều ở bên trong.”

Mười phút, điểm sáng ở tầng thứ nhất hoàn toàn biến mất, tầng thứ hai có gần năm mươi điểm sáng lên.

Có thể thấy được nhóm học viên tổ thứ ba mạnh hơn nhóm thứ hai không ít.

Năm phút đồng hồ sau, tầng thứ hai còn gần hai mươi điểm sáng.

Mười phút sau, tầng thứ hai chỉ còn lại bốn điểm sáng, mà tầng thứ ba đột nhiên xuất hiện một điểm sáng.

Đây cũng là người thứ nhất tiến vào tầng thứ ba.

Theo sát đó, điểm sáng ở tầng thứ hai đều tắt, đồng thời lại có thêm hai điểm sáng xuất hiện ở tầng thứ ba.

Nhưng chỉ giằng co một cái chớp mắt, có một điểm sáng đã tắt.

Ba phút sau, lại một điểm sáng tắt đi.

Toàn bộ quảng trường là một mảnh yên tĩnh, mọi người đều nhìn chăm chăm điểm sáng kia.

Bốn phút.

.....

Tám phút.

Điểm sáng kia vẫn còn trong nganh kiên trì.

“Đây mới là chân chính thiên tài.”

Lạc Thần trầm nghĩ trong lòng.

Cửu Tuyệt Tháp tầng thứ ba, võ giả phải đối mặt với đối thủ cao hơn bản thân hai trọng, có thể kiên trì dưới sự chênh lệch lớn như vậy tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

“Mười phút đã qua.”

Đột nhiên có người lên tiếng kinh hô.

Mà cũng vừa lúc đó, điểm sáng ở tầng thứ ba cũng đã tắt.

Thực hiện nhiên, học viên này là dựa vào một cố tín niệm cố gắng chống đỡ, cho nên thời gian vừa đến hần lập tức bị thua.

Một lúc sau, một trăm người từ trong Cửu Tuyệt tháp đi ra.

Nhưng để cho mọi người ngoài ý muốn là, tân sinh bảng đệ nhất Tô Tường Phi ừ rũ cụp đuôi, mà bài danh đệ nhị Sở Nghị thì vẻ mặt hung phấn.

Hiển nhiên, điểm sáng cuối cùng là Sở Nghị.

Xem ra thực lực có đôi khi cũng không thể đại biểu cho thiên phú.

Trừ bỏ hai người này, còn có ba người kiên trì được mười phút ở tầng thứ hai, cũng sẽ được một ít khen thưởng.

Tiếp theo là tổ thứ tư.

Sau đó tổ thứ năm.....

Mãi cho đến tổ thứ mười, tổng cộng một ngàn năm trăm người tiến vào Cửu Tuyệt Tháp, có thể tiến vào tầng thứ ba thì tổng cộng không đến mười người, mà có thể kiên trì được mười phút lại chỉ có ít ỏi ba người.

Tổ thứ mười sáu.

“Đi thôi!”

Trần Lâm ý bảo Lạc Thần, một tổ này đến lượt bọn họ rồi.

Lạc Thần gật đầu, theo bước chân mọi người, cùng nhau tiến vào Cửu Tuyệt Tháp.

Cửa tháp đóng lại.

“Bá!”

Lạc Thần cảm giác như mình bị thuận đi đến một địa phương khác.

Các học viên cùng tiến vào đã không thấy đầu, bốn phía là một mảnh sương mù trắng xoá, mà ở trước người hắn là một hắc y nhân tay cầm trường kiếm, đang bình tĩnh nhìn hắn.

“Thực lực của ta cùng ngươi tương đồng, đánh bại ta hoặc là giết ta, ngươi có thể tiến vào tầng thứ hai.”

Hắc y nhân nói.

“Được.”

Lạc Thần gật gật đầu, hắn cảm thấy Hắc y nhân này cũng không phải là chân nhân, mà do năng lượng ngưng tụ mà thành.

Hóa Long Kiếm chậm rãi ra khỏi vỏ, Lạc Thần mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, cất bước hướng về hắc y nhân.

Hắc y nhân lộ vẻ mặt nghiêm lại, trường kiếm trong tay chỉ hướng Lạc Thần.

“Du Long Bộ!”

Ở khoảng cách còn năm mét, Lạc Thần bước ra một bước, chột gia tốc, cả người chột lóe liền xuất hiện ở trước mắt hắc y nhân.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Đồng thời, Hòa Long Kiếm như một tia chớp đỏ mang theo vàng sáng cực nóng từ trên chém xuống.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Hắc y nhân cũng động, hắc thể mà cũng dùng chiêu thức giống như Lạc Thần.

Trường kiếm hắc y nhân mang theo vàng sáng lạnh lẽo thẳng hướng yết hầu của Lạc Thần.

Đây là một chiêu đồng quy vu tận.

Lạc Thần muốn giết hắc y nhân, thì hắc cũng sẽ bị hắc y nhân một kiếm xuyên giết chết.

Nhưng Lạc Thần không có ý muốn thu chiêu.

Trong mắt loé sáng, dưới chân Du Long Bộ đạp vội, tốc độ lại nhanh thêm vài phần.

“Hư!”

“Hư!”

Hai thanh trường kiếm nhanh chóng tiếp cận, phát ra âm thanh xé gió.

Ngay khi hai thanh kiếm sắp chạm vào nhau, Lạc Thần đột nhiên cúi xuống, một chân đạp về trước.

“Xuy!”

Một tiếng vang nhỏ, Hoà Long kiếm dễ như trở bàn tay hoàn toàn đi vào yết hầu hắc y nhân.

Mà kiếm của hắc y nhân lại lướt qua đỉnh đầu của hắn, mang theo một lọn tóc.

“Bành!”

Cả người hắc y nhân nổ tung, sau đó lại xuất hiện ở một bên.

Hắn kinh ngạc nhìn Lạc Thần:

“Với tuổi của ngươi, vậy mà đã nắm giữ kiếm ý!”

Lạc Thần không hiểu hắc y nhân:

“Kiếm ý là thứ gì?”

Hắc y nhân nhìn Lạc Thần với vẻ mặt cổ quái, nói:

“Điều này hãy chờ sự phổ của ngươi nói cho biết, bây giờ, chuẩn bị sẵn sàng, ta đưa ngươi truyền tống vào tầng thứ hai.”

Hắn vừa nói xong, Lạc Thần cảm thấy trước mắt chột lóe, hắn đã xuất hiện trên một thảo nguyên xanh biếc...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tầng thứ hai

“Xôn xao!”

Liền ngay khi Lạc Thần tiến vào tầng thứ hai, mọi người đứng trước Cửu Tuyệt Tháp lập tức ồ lên.

“Đây là ai? Quá nghịch thiên đi!”

“Đúng vậy, lúc này mới hai phút, thế nhưng đã tiến vào tầng thứ hai, trước đó người nhanh nhất cũng dùng năm sáu phút a.”

“Ngươi, này tuyệt đối là siêu cấp ngưu nhân.”

“Vừa rồi ta nhìn thấy mạnh nhất hình như là Bạch Băng Nhi, tân sinh bảng thứ sáu, chẳng lẽ là nàng?”

“Không nhất định, cũng có thể là Trần Lâm a? Cũng không phải thực lực mạnh liền nhất định có thể xông qua, trước đó Sở Nghị đã chứng minh qua.”

“Các ngươi đoán, gia hỏa này cần bao lâu có thể xông lên tầng thứ ba?”

“Tám phút.”

“Ta đoán sáu phút.”

“.....”

Mọi người nghị luận sôi nổi, mấy vị trưởng lão đứng trước Cửu Tuyệt Tháp cũng ở thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Hai phút tiến vào tầng thứ hai, tốc độ này đã có bảy tám năm không xuất hiện qua!”

“Đúng vậy, lần gần nhất vẫn là tám năm trước Chu Lăng Vân.”

“Không ngoài dự kiến, tiểu gia hỏa tuyệt đối có thể vượt qua tầng thứ ba. Đến lúc đó các người đừng cùng ta tranh đoạt, tên đồ đệ này, ta nhất định thu rồi.”

“Hắc hắc, dựa vào cái gì? Trước kia Chu Lăng Vân chỉ một năm ngắn ngủn từ Tinh Sĩ nhất đột phá đến cửu trọng, một tên đồ đệ có thể so với Chu Lăng Vân, ta tuyệt đối không vứt bỏ.”

“Đừng đầu võ mồm nữa, nói không chừng đến lúc đó nhân gia không lựa chọn các người?”

Vài vị trưởng lão thấp giọng nói chuyện với nhau, Chu Chấn Đông đứng đó vẫn luôn vẫn duy trì im lặng.

Hắn nghĩ tới Lạc Thần.

Hơn nữa hắn suy đoán, người tiến vào tầng thứ hai kia, hẳn là Lạc Thần.

Bởi vì hắn đã tận mắt kiến thức tốc độ thăng cấp của Lạc Thần, kẻ này tuyệt đối có vốn liếng tranh đấu với siêu cấp thiên tài Chu Lăng Vân.

“Đề cho ta nhìn xem, người có thể làm tới trình độ nào!”

Chu Chấn Đông Đồng tự nói một câu, ánh mắt nhìn về phía quang điểm.

.....

.....

Lạc Thần xuất hiện ở trên một thảo nguyên xanh biếc, từng cơn gió nhẹ thổi qua, cỏ cây lay động, hắn thực sự cảm giác được mình như đang đặt mình trong thiên nhiên.

“Bá!”

Một thân ảnh ăn mặc hắc y, tay cầm trường kiếm, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Lạc Thần cách đó mười mét.

“Lại là người?”

“Không sai, chẳng qua hiện tại thực lực của ta là Tinh Sĩ nhị trọng, người phải cẩn thận rồi.”

Hắc y nhân nhàn nhạt nói.

“Được.”

Lạc Thần nghiêm túc gật đầu.

Tuy rằng hắn đã đánh bại Tinh Sĩ nhị trọng khôi lỗi, nhưng dù sao thì khôi lỗi không có trí tuệ, xa không thể so với võ giả chân chính.

“Ra chiêu đi!”

Hắc y nhân mũi kiếm vừa chuyển, chỉ hướng Lạc Thần.

“Du Long Bộ!”

Lạc Thần không do dự, dưới chân bộ pháp một bước, thân thể bắn ra như một mũi tên nhọn, thẳng đến hắc y nhân.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Vọt tới trước, Hóa Long Kiếm nháy mắt ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo điện quang hồng mang, đâm thẳng hắc y nhân.

Sở dĩ còn dùng chiêu này là vì hắn muốn nhìn xem, hắc y nhân này có còn dùng cùng chiêu thức như hắn hay không.

“Vô Ảnh Kiếm, Thiên Ảnh Quy Nhất!”

Hắc y nhân khẽ quát, nhanh chóng đưa ra đáp án, trường kiếm trong tay hắn vũ động, trong nháy mắt, trước người hắn liền xuất hiện vô số bóng kiếm.

Những bóng kiếm này không ngừng lập loè, mỗi một bóng kiếm đều dường như một thanh trường kiếm thật sự, toàn bộ bóng kiếm đều chém về phía Lạc Thần.

Lạc Thần có thể biến chiêu, nhưng hắn không có làm như vậy, hắn muốn nhìn xem hắc y nhân Tinh Sĩ nhị trọng mạnh như thế nào.

“Đỉnh!”

Kim thiết vang lên, từng tiếng vang thanh thúy truyền tới.

Vô số bóng kiếm trước người hắc y nhân nháy mắt biến mất, toàn bộ hợp thành một, dừng ở phía trên Hóa Long Kiếm.

Lực lượng thật lớn đánh úp lại, Lạc Thần cảm thấy hồ khẩu chấn động sinh đau, toàn bộ cánh tay có hơi tê dại, lập tức điểm chân, nhanh chóng rời khỏi bảy tám mét.

“Đối cứng quả nhiên không phải đối thủ.”

Lạc Thần thâm cười khò, bây giờ cánh tay hắn còn đang run run.

Đối phương tinh nguyên hùng hồn hơn hẳn nhiều, hắn thật giống như một hải tử đang đối kháng với đại nhân, căn bản không có cơ hội.

Hắc y nhân cũng không truy kích Lạc Thần, mà đứng tại chỗ, an tĩnh chờ Lạc Thần ra chiêu.

“Bá!”

Lạc Thần động, cả người như một bóng đen, nhắm về phía hắc y nhân.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Đến gần hắc y nhân ở khoảng cách nhất định, Hòa Long Kiếm động.

Trong nháy mắt, trăm ngàn bóng kiếm xích hồng tạo thành một kiếm thuẫn tròn bao bọc Lạc Thần lại.

Bên ngoài, chỉ thấy kiếm thuẫn, không thấy Lạc Thần.

Hắc y nhân cau mày, bước chân điểm một cái, cả người lui về phía sau.

Kiếm Xuất Vô Ngã, một chiêu kiếm pháp mang tính phòng ngự, bây giờ Lạc Thần lại dùng chiêu này, hắn có chút không hiểu Lạc Thần có ý đồ gì.

Bên trong kiếm thuẫn, Lạc Thần cười, bước chân di động, tới gần hắc y nhân.

Mục đích của hắn rất đơn giản, chính là có thể tiếp cận hắc y nhân, mà kiếm thuẫn chính là phòng hộ tốt nhất.

Nếu không chờ hắn tới gần, liền sẽ bị hắc y nhân đánh lui.

Hắc y nhân liên tiếp lui năm bước, lại phát hiện Lạc Thần vẫn như cũ hướng tới gần mình, hiểu ra ý đồ của Lạc Thần, hắn chợt dừng, đâm ra một kiếm.

“Hư!”

Kiếm quang như điện, phát ra một tiếng xé gió bén nhọn, nháy mắt xuất hiện trước người Lạc Thần.

Trên thân kiếm ẩn chứa nồng đậm tinh nguyên, quang mang cực kỳ loá mắt.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Đây là hắc y nhân dùng một kiếm toàn lực.

Kiếm Xuất Vô Ngã là một chiêu phòng ngự rất cường hãn, nếu không dùng toàn lực, hắn không xác định có thể phá vỡ phòng ngự Lạc Thần hay không.

“Du Long Bộ!”

Nhìn kia kiếm quang tới gần, Lạc Thần bước một bước, thân thể nháy mắt nghiêng về trước nửa thước.

Đồng thời, kiếm thuẫn chung quanh nháy mắt biến mất, một đạo kiếm mang cực nóng giống như hỏa long, đâm về phía bên trái người hắc y nhân.

“Biến chiêu thật nhanh!”

Hắc y nhân trong lòng cả kinh, kịp phản ứng lại, nhưng một chiêu này của Lạc Thần quá đột nhiên, hắn muốn biến chiêu đã không còn kịp rồi.

“Xuy!”

Hỏa Long Kiếm từ xương sườn đâm vào, cực nóng tinh nguyên dùng mảnh tràn vào trong cơ thể, cắn nát tạng phủ hắc y nhân.

“Phanh!”

Hắc y nhân nổ tung, sau đó lại phục hồi như cũ đứng ở một bên.

Nhìn Lạc Thần, hắc y nhân nhàn nhạt nói:

“Không chỉ nắm giữ kiếm ý, hơn nữa rất có thiên phú chiến đấu, ngơoi lại cho ta một kinh hi.”

Giây tiếp theo.

Lạc Thần xuất hiện ở một nơi hoang dã.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tầng thứ ba

“Không thể nào!”

“Bốn phút hơn, thiên a, bốn phút hơn liền tiến vào tầng thứ ba, rốt cuộc là yêu nghiệt nào đây?”

Bên trong đám người, lại truyền ra từng tiếng kinh hô.

“Ta rất muốn biết gia hỏa này rốt cuộc là ai? Quả thực là thần tượng của ta.”

“Đừng vội sùng bái, tuy rằng hắn tới tầng thứ ba, nhưng chưa chắc có thể kiên trì mười phút.”

Cho tới bây giờ, cũng mới có ba người kiên trì đủ mười phút mà thôi.

“Ta tin tưởng hắn nhất định có thể.”

Vị học viên này quả thực đã sùng bái Lạc Thần đạt tới trình độ nhất định.

Bên trong đám người.

Sắc mặt Sở Nghị có hơi âm trầm.

Từ khảo thí bắt đầu đến bây giờ, biểu hiện của hắn là loá mắt nhất, hắn vẫn luôn tiêu điểm đàm luận.

Nhưng bây giờ, tên gia hỏa đột nhiên xuất hiện này, lại cướp đi sự nổi bật của hắn.

Tuy rằng còn không biết tên kia là ai, nhưng trong lòng hắn đã bắt đầu sinh ra chán ghét.

Vài vị trưởng lão khó nén ngạc nhiên cùng kinh sợ.

“Lúc trước hình như Chu Lăng Vân cũng gần năm phút đồng hồ mới tiến vào tầng thứ ba a?”

“Không sai, gia hỏa này, xác thật là nhanh hơn Chu Lăng Vân một chút.”

“Không phải một chút, là gần nửa phút, đối với một thiên tài, đây đã là chênh lệch không nhỏ.”

“Chẳng lẽ, kẻ này còn ưu tú hơn Chu Lăng Vân?”

“Xem biểu hiện của hắn ở vòng cuối cùng đi, bây giờ nói những thứ này vẫn còn quá sớm.”

“Chu Lăng Vân có thể nhanh như vậy, là bởi vì hắn nắm giữ kiểm ý, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này cũng nắm giữ kiểm ý?”

“Tân sinh đều không vượt qua mười sáu tuổi, có thể ở thời điểm này nắm giữ kiểm ý, thành tựu trong tương lai tuyệt đối không thể hạn lượng.”

“Lạc Thần, là Lạc Thần sao?”

Chu Chấn Đông ánh mắt chớp động, như suy tư điều gì.

Nếu người kia thật là Lạc Thần, e là hắn phải đánh giá Lạc Thần cao hơn một bậc.

“Mau xem, có người tiến vào tầng thứ hai.”

Mọi người còn đang khiếp sợ Lạc Thần, trên tầng thứ xuất hiện một điểm sáng.

Phải biết rằng, một tổ này tiến vào Cửu Tuyệt Tháp còn không đến năm phút đồng hồ, so với mười mấy tổ trước, cũng coi như là cực kỳ ưu dị.

Còn không chờ mọi người phản ứng, trên tầng thứ hai lại xuất hiện thêm một điểm sáng.

“Tổ này muốn nghịch thiên sao, thực lực mạnh nhất chỉ là tân sinh bằng thứ sáu mà thôi, thế nhưng lại xuất hiện ba người dùng năm phút đồng hồ bước lên tầng thứ hai.”

“Đúng vậy, xem ra thiên phú thứ này, thật không phải dùng thực lực quyết định.”

.....

.....

Trần Lâm đứng ở tầng thứ hai, ánh mắt kiên định nhìn hắc y nhân trước mắt.

Tuy rằng biết rõ trước mắt đối phương mạnh hơn mình, nhưng nàng lại không có chút sợ hãi.

Nàng nhớ rõ Lạc Thần từng nói:

"Nếu không tin tưởng mình, chắc khác nào đã thua một nửa."

Nàng muốn thân nhiên đối mặt đối thủ, cùng lắm thì thua mà thôi.

.....

.....

Bạch Băng Nhi cũng ở tầng thứ hai, nhú mày nhìn hắc y nhân trước mắt.

Nàng có thể cảm giác được, thực lực hắc y nhân mạnh hơn nàng, điều này khiến nàng có hơi lo lắng.

“Coi như phải thua, cũng nhất định phải kiên trì đến mười phút. Như vậy ta có thể trở thành cao cấp học viên, sẽ được đến càng nhiều tài nguyên.”

Quyết định rồi, Bạch Băng Nhi bắt đầu tiến hành công kích.

.....

.....

Lâm Hạo Thiên nhìn hắc y nhân trước mắt, mặt lộ vẻ cười khở.

Tuy rằng hắn chỉ dùng năm phút đồng hồ tiến vào tầng thứ hai, nhưng chỉ có chính hắn rõ ràng, đó là bởi vì hắn vừa tiêu hao một kiện bảo vật hộ thân.

Nếu không, hắn sợ là không tiến đến tầng thứ hai.

Nhưng bây giờ, hắn đã không có bảo vật hộ thân, cho nên cửa ải này, hắn cơ bản không có hy vọng.

.....

.....

“Bá!”

Tầng thứ ba một nơi hoang vu, hắc y nhân một lần nữa xuất hiện.

“Quả nhiên vẫn là nguoi.”

Lạc Thần mỉm cười nói.

“Nếu nguoi có thể tiến vào tầng thứ tư, nhìn thấy sẽ không phải ta.”

Hắc y nhân cười nói.

Lạc Thần có chút ngoài ý muốn, nói:

“Ta có thể cảm giác, thực lực của nguoi trong cùng cấp đã là rất mạnh, chẳng lẽ còn có nguoi càng mạnh hơn so với nguoi?”

Hắc y nhân nói:

“Nếu nguoi có thể đi lên, tự nhiên sẽ biết, bây giờ, ra tay đi, quy củ giống như trước.”

“Được.”

Lạc Thần gật đầu, nắm chặt Hòa Long Kiếm trong tay.

“Nguoi đã nắm giữ kiếm ý, hơn nữa có được thiên phú chiến đấu, tuyệt đối tính là thiên tài, thế nhưng, cho dù là thiên tài cũng không đền bù được chênh lệch thực lực, lúc này đây, ta nhất định phải đánh bại nguoi.”

Hắc y nhân vô cùng tin tưởng, một tầng này, thực lực của hắn là Tinh Sĩ tam trọng, so Lạc Thần cao hai trọng.

Trong đan điền hắn có đến hai mươi viên tinh thần, gấp mười lần Lạc Thần.

Dưới loại tình huống này, hắn tuyệt đối có thể đánh bại Lạc Thần.

“Kia muốn đánh rồi mới biết được.”

Lạc Thần cười nói.

Hắc y nhân đã khơi dậy sự tò mò của hắn, bây giờ hắn cũng rất muốn đến tầng thứ tư nhìn xem.

“Vậy ra chiêu đi!”

Hắc y nhân kiếm chỉ Lạc Thần.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Dưới chân Du Long Bộ, Hòa Long Kiếm mang theo kiếm mang cực nóng đâm thẳng yết hầu hắc y nhân.

“Hư!”

Trường kiếm phá không, phát ra tiếng gào thét bén nhọn, không khí vì nhiệt độ cao mà có hơi vẩn vèo.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Hắc y nhân quát khê một tiếng, hắn cũng dùng một chiêu tương tự, trường kiếm vũ động, một kiếm thuần hình tròn xuất hiện quanh, bao bọc cả người hắn lại.

Hắn thế mà lựa chọn phòng ngự.

“Thiên Ảnh Quy Nhất!”

Lạc Thần biến chiêu, Hòa Long Kiếm nhanh chóng thu hồi, quanh thân hắn bắt đầu không ngừng xuất hiện vô số bóng kiếm.

Trong khoảnh khắc, một kiếm vồng xuất hiện, công hướng hắc y nhân.

“Leng keng đingh.....”

Hỏa Long Kiếm không ngừng đập lên kiếm thuẫn hắc y nhân, tiếng kiếm mình không ngừng truyền ra.

Mỗi một lần đánh trúng kiếm thuẫn, Lạc Thần đều có thể cảm giác được một lực phản chấn cường hãn, làm cánh tay hắn tê dại.

“Đingh!”

Thẳng đến một kiếm cuối cùng hạ xuống, Lạc Thần đã không thể ngăn cản lực phản chấn, bước chân lão đảo, thân thể loạng choạng thối lui ra sau.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Ngay khi Lạc Thần lui về phía sau, kiếm thuẫn quanh người hắc y nhân biến mất, một đạo kiếm quang lập lòe hàn mang, giống như tia chớp cắt qua hư không, đâm hướng yết hầu Lạc Thần.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Lạc Thần miễn cưỡng dừng bước, kiếm quang nhanh chóng hình thành kiếm thuẫn bao bọc cả người.

“Keng!”

Một tiếng vang chói tai.

Kiếm thuẫn quanh thân Lạc Thần tan rã, Hỏa Long Kiếm cũng bị đánh bật ra ngoài, bay đi rất xa.

Mà Lạc Thần cũng bị lực lượng thật lớn xóc bay ngược ra sau, thẳng đến mười mấy mét, mới té rớt trên mặt đất.

Cùng là một chiêu số.

Hai người chỉ thay đổi thể công thể phòng, nhưng kết quả lại khác nhau như trời với đất.

Này, chính là chênh lệch về thực lực.

“Còn muốn tiếp tục sao?”

Hắc y nhân nhìn Lạc Thần, không có truy kích.

“Đương nhiên.”

Lạc Thần đứng lên, cố nén cả người đau nhức, đi nhặt Hỏa Long Kiếm về.

Một kích vừa rồi, hắn đã bị nội thương không nhẹ, nhưng dễ dàng từ bỏ không phải phong cách của hắn

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Kinh Sợ

“Biết không địch lại còn không buông tay, nguoi trừ bỏ nắm giữ kiếm ý, cùng thiên phú chiến đấu, còn rất lý lợm a.”

Hắc y nhân tán thưởng nhìn Lạc Thần:

“Vậy sao?”

Lạc Thần hơi mỉm cười:

“Ta không buông tay là bởi vì ta trước nay không cho rằng, ta sẽ bại.”

Hắc y nhân ngần ra, vô cùng trịnh trọng nhìn Lạc Thần, chậm rãi nói:

“Có được bất bại tín niệm, nguoi là một võ giả ưu tú.”

Võ giả, không có khả năng vĩnh viễn bất bại.

Nhưng võ giả, không thể sợ hãi thất bại.

Cái gọi là bất bại tín niệm, cũng không phải tự đại cho rằng mình sẽ không bị thua, mà là không đến phút cuối cùng, tuyệt không cho rằng mình sẽ bại.

Nếu không, chưa chiến, đã bại!

“Ta sẽ dùng toàn lực đánh bại nguoi, xem như đối với nguoi tôn trọng.”

Hắc y nhân nói, chậm rãi nâng kiếm lên.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Thanh âm vừa hạ xuống nháy mắt, trong hư không như có một tia điện quang loé lên.

Trường kiếm được quán chú tinh nguyên nồng đậm, gần như chớp mắt đã xuất hiện ở trước cổ họng Lạc Thần.

Nhìn trên thân kiếm toát ra quang mang loá mắt, Lạc Thần biết, một kiếm này, hắn không ngăn được.

Đồng thời, hắn cũng hiểu được, một kiếm này, hắn trốn không thoát.

Kiểm Xuất Vô Ngã, vốn là một chiêu thức thiên về tốc độ, mà thực lực của hắc y nhân, càng phát huy một chiêu này tới cực hạn.

Ngăn không được!

Trốn không thoát!

Đây là tình cảnh lúc này của Lạc Thần.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, Lạc Thần khẽ quát một tiếng, đồng dạng ra chiêu tương tự.

Tình cảnh này, y hết như khi ở tầng thứ nhất.

Lúc ấy, Lạc Thần lợi dụng chiêu thức gần như đồng quy vu tận này, đột ngột biến chiêu đánh bại hắc y nhân.

“Lại là một chiêu này sao? Ngươi sẽ không thành công!”

“Xuy xuy!”

Hai đạo kiếm quang, đồng thời cắt vỡ không khí, nhanh chóng tiếp cận đối phương.

Giây tiếp theo.

“Xẹt Xẹt!”

Âm thanh kim loại chói tai vang lên, tia lửa văng khắp nơi.

Hai thanh trường kiếm, thế nhưng chà sát lướt qua nhau, đâm về phía đối phương.

“Hắn lại không trốn!”

Nhìn trường kiếm đâm về phía mình, hắc y nhân kinh ngạc, nhìn đáng vẻ, Lạc Thần muốn cùng hắn đồng quy vu tận.

Vậy xem ai sẽ chết.

Thanh kiếm trong tay hắc y nhân không có bất kỳ do dự, vẫn như cũ đâm thẳng ra.

Thực lực của hắn mạnh hơn Lạc Thần rất nhiều, hắn tin tưởng, trước khi kiếm Lạc Thần đâm vào người hắn, thì hắn đã đánh Lạc Thần bay ra ngoài.

Lạc Thần sắc mặt bình tĩnh, dường như hắn không thấy được một kiếm kia đang đến gần cổ họng của mình.

Giây tiếp theo, hai thanh kiếm đồng thời đâm trúng cổ họng đối phương.

Đột nhiên!

Bên ngoài cơ thể Lạc Thần, trống rỗng xuất hiện một tấm màn hào quang hình trụ, bảo hộ hắn ở bên trong.

“Xuy!”

Cùng nháy mắt, âm thanh mũi kiếm đâm vào thịt truyền đến.

“Bảo vật hộ thân!”

Cả người hắc y nhân nổ tung biến mất, đồng thời, màn hào quang bên ngoài Lạc Thần cũng tan vỡ như bọt khí.

Một lúc sau, hắc y nhân một lần nữa xuất hiện, ánh mắt lạnh băng nhìn Lạc Thần:

“Sử dụng bảo vật hộ thân, ngươi gian lận. Ngươi có thiên phú như vậy, coi như không thông qua tầng thứ ba cũng không sao cả, vì sao lại muốn gian lận?”

Hắn nói, từ trong giọng nói nghe ra được sự thất vọng.

Gian lận, thể hiện nhân phẩm của một người, thiên phú có tốt hơn, nhưng nhân phẩm không được, chung quy khó thành châu báu.

“Ta không có gian lận.”

Lạc Thần nhàn nhạt nói.

“Còn giáo biện?”

Thanh âm hắc y nhân càng thêm lạnh băng

“Đúng là ta sử dụng bảo vật hộ thân.”

Lạc Thần gật đầu:

“Nhưng bảo vật này là do ta tự mình luyện chế.”

Ở trước khi trắc thí bắt đầu, hần đã mua tài liệu luyện khí, chính là vì luyện chế bảo vật hộ thân.

Tuy hần còn không thể luyện chế nhẫn trữ vật, nhưng bảo vật hộ thân đơn giản, vẫn không thành vấn đề.

Có điều trình độ hần vẫn còn rất kém cỏi, giống vừa rồi, sau khi ngăn trở một kiếm của hắc y nhân, liền báo hỏng.

“Cái gì? Ngươi còn biết luyện khí?”

Hắc y nhân kinh sợ.

Sử dụng bảo vật hộ thân mau được tính là gian lận, nhưng nếu là tự mình luyện thì không tính.

Bởi vì luyện khí, cũng là năng lực của bản thân, tự nhiên cũng coi là một bộ phận của thực lực.

Hắc y nhân cười khổ:

“Nắm giữ kiếm ý, có thiên phú chiến đấu, lý luận không chịu thua, lại còn biết luyện khí, bại dưới tay một thiên tài như thế, ta thua không oan.”

Lạc Thần lắc đầu:

“Dù sao cũng là dùng mưu lợi thủ đoạn, thắng không vinh, so thực lực, ta không phải đối thủ của ngươi.”

Hắc y nhân lắc đầu, nói:

“Ngươi không cần tự coi nhẹ mình, luyện khí cũng là thực lực của ngươi, hiện tại ngươi có thể tiến vào tầng thứ tư.”

Hần vừa nói xong, Lạc Thần cảm giác cảnh tượng trước mắt biến ảo, nháy mắt đã xuất hiện trên mặt hồ nước.

Hần cứ như vậy đập trên mặt nước, cũng không chìm xuống.

.....

.....

“Thiên, thiên a, ta nhìn thấy cái gì, tầng, tầng thứ tư, thế nhưng có người tiến vào tầng thứ tư!”

Bên ngoài Cửu Tuyệt Tháp, ở tầng thứ tư xuất hiện một điểm sáng, trong đám người lập tức truyền ra tiếng kinh hô.

“Này, rốt cuộc là tên biến thái nào a, thế nhưng lên tới tầng thứ tư rồi.”

“Thời gian, mau nhìn xem dùng bao lâu.”

“Mười, mười phút, một tổ này tiến vào Cửu Tuyệt Tháp, tổng cộng mới đi qua mười phút.”

“Nói cách khác, giả hóa này chỉ dùng gần năm phút đồng hồ, liền đánh bại hắc y nhân tầng thứ ba.....”

“Ta đi, nhất định là ta đang nằm mơ!”

Chúng học viên đã không biết làm sao để biểu đạt sự chấn kinh của mình.

Mà bảy tám vị trưởng lão đang ngồi trước cửa cũng đồng thời đứng lên, vẻ mặt kinh sợ.

Ngay cả vẫn luôn bình tĩnh như Chu Chấn Đông cũng không ngoại lệ.

“Chư vị, ta đưa cho mỗi người một món lục cấp vũ khí phù văn, tên đệ tử này, các ngươi đừng cùng ta tranh.”

Một vị trưởng lão kích động nói.

Lục cấp vũ khí phù văn, một kiện giá trị ba mươi vạn lượng hoàng kim, vì tên đồ đệ này, hần chấp nhận táng gia bại sản.

“Mơ đẹp, nếu không ta đưa mỗi người các ngươi một viên lục phẩm đan dược, các ngươi đều nhường cho ta.”

Lục phẩm đan dược, giá trị không thua lục cấp vũ khí phù văn.

Vì tranh đoạt tên đệ tử thiên tài này, các vị trưởng lão thật sự là bất cứ giá nào.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Phá Kỷ Lục

“Được rồi, đừng cãi cọ, để các học viên nhìn thấy chê cười.”

Chu Chấn Đông nhàn nhạt nói:

“Trong Cửu Tuyệt Tháp, người thủ quan ở ba tầng đầu đều là trạng thái mạnh nhất của Chu Lăng Vân ở mỗi cảnh giới.”

“Bây giờ học viên này đánh bại Chu Lăng Vân tầng thứ ba, đã nói lên thiên phú của hắn đã vượt qua Chu Lăng Vân.”

“Chu Lăng Vân là thiên tài mười năm mới xuất hiện, các người cảm thấy học viên này là cấp bậc gì?”

“Thiên tài hai mươi năm mới xuất hiện?”

“Ta xem hắn là ba mươi năm.”

Phồn Tinh Đại Lục, việc đánh giá cấp bậc thiên tài là dựa theo niên đại:

“Mười năm, hai mươi năm.trăm năm, hai trăm năm”

“Mặc kệ bao nhiêu năm, nhưng có thể khẳng định một điều.”

Chu Chấn Đông ngừng một lát rồi nói tiếp:

“Tất cả chúng ta chưa đủ tư cách dạy dỗ một đệ tử như vậy.”

Lời này khiến sắc mặt chúng trưởng lão có hơi khó coi, nhưng bọn họ lại không thể phản bác.

Xác thật, thiên tài như vậy nếu không dạy dỗ tốt, sẽ chậm trễ hắn, ngược lại sẽ huỷ hoại một thiên tài.

“Vậy Chu trưởng lão, ý của người là?”

Một vị trưởng lão hỏi.

“Mọi viện trưởng, thiên tài như vậy, sợ là chỉ có viện trưởng mới có thể dạy.”

“Cũng phải, nhưng viện trưởng đã bế quan mười năm chưa ra, quấy rầy hắn có ổn không?”

Chu Chấn Đông ngạc nhiên nói:

“Một thiên tài như vậy xuất hiện, nếu không nói cho viện trưởng, vậy mới là không ổn.”

“Được, ta lập tức đi ngay.”

Vị trưởng lão kia nói xong, vội vàng rời đi.

.....

.....

“Mau xem, có một điểm sáng ở tầng thứ hai vừa tắt.”

“Đáng tiếc, chỉ kiên trì năm phút đồng hồ.”

“Không biết còn lại hai điểm sáng kia có thể kiên trì bao lâu?”

Tầng thứ hai.

Trần Lâm thở hổn hển, roi mềm trong tay không ngừng bay múa, chặt vật ứng phó công kích của hắc y nhân.

Nàng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Hiện tại, trong đầu nàng cũng chỉ có một ý niệm, kiên trì, kiên trì, lại kiên trì.

Mà ở trong quá trình này, nàng dần dần phát hiện, thì ra, bản thân mình lại có thể đi đến một bước này.

Trong lòng nàng, chậm rãi hình thành một tín niệm, không đến phút cuối cùng, quyết không thể từ bỏ.

Chỉ là nàng không biết, ý nghĩ như vậy, đúng là hình thức ban đầu của "Bất bại tín niệm".

Đồng thời.

Bạch Băng Nhi cũng đang khổ sở chống đỡ.

Tín niệm giúp nàng kiên trì đến bây giờ, chính là thăng cấp lên cao cấp học viên, ý nghĩa sẽ có càng nhiều phúc lợi cùng địa vị cao hơn.

Chỉ là, theo thời gian trôi đi, trong lòng nàng càng ngày càng cảm giác vô lực.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn luôn là đệ nhất thiên tài ở Húc Nhật Thành, nàng đã quen cao cao tại thượng, bị người nhìn lên.

Nhưng từ khi đi vào học viện, nàng phát hiện mình cũng không phải ưu tú nhất, điều này khiến nàng chịu sự dả kích nghiêm trọng.

Phía trước đã có học viên xông lên tầng thứ ba, nhưng là nàng vẫn còn đang chèo chống ở tầng thứ hai.

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng thất bại.

Hơn nữa, loại cảm giác này đang không ngừng bị phóng đại.

Lúc này Lâm Hạo Thiên chỉ có thể cười khổ.

Hắn bại rồi, ở tầng thứ hai chỉ kiên trì gần năm phút đồng hồ, hắn đã mất đi cơ hội trở thành cao cấp học viên.

.....

.....

Lạc Thần hai chân đạp trên mặt nước, đánh giá bốn phía.

Hắn đang đứng trên mặt hồ, ở nơi xa xa lơ mờ thấy được đất liền.

Ở bên cạnh hắn cách đó không xa, có một tòa đình giữa hồ.

Lập tức, hắn cất bước đi về phía toà đình, chân đi trên mặt nước như giẫm trên đất bằng.

“Bá!”

Ngay khi Lạc Thần bước vào toà đình, bóng người chợt lóe, một bạch y nhân xuất hiện ở trước người hắn.

Không chỉ có nhan sắc quần áo thay đổi, khuôn mặt cũng thay đổi, không còn là hắc y nhân.

“Hoan nghênh người đi vào tầng thứ tư.”

Bạch y nhân nhìn Lạc Thần, mỉm cười nói:

“Quy củ nơi này cũng giống như ba tầng đầu, có thể bắt đầu chứ?”

“Ân!”

Lạc Thần gật đầu.

Bạch y nhân này có thực lực Tinh Sĩ tứ trọng, so với hắn thì cao hơn ba cảnh giới, hắn cũng muốn nhìn một chút, hắn cùng đối phương, giữa hai người là chênh lệch cỡ nào.

“Ra tay đi, nếu ta ra tay trước, người sẽ không có bất luận cơ hội.”

Bạch y nhân khoanh tay đứng, tự tin nhìn Lạc Thần.

Lạc Thần hiểu, đối phương chỉ là trần thuật một sự thật, không có ý khinh thường hắn.

Có điều trong lòng Lạc Thần, vẫn dâng lên lòng hiếu thắng.

Chậm rãi rút Hỏa Long Kiếm ra, ánh mắt bình tĩnh nhìn Bạch y nhân.

“Du Long Bộ!”

Trong nháy mắt, Lạc Thần đột nhiên động, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, cả người mượn nhờ lực phản chấn bay thẳng đến bạch y nhân.

“Kiếm Xuất Vô Ngã!”

Quát khê một tiếng, Hỏa Long Kiếm như một con hoả long cất qua hư không, mang theo nhiệt khí công kích bạch y nhân.

Kiếm quang xẹt qua, chỉ để lại tàn ảnh.

Một kiếm này, Lạc Thần đã dùng toàn lực, phát huy tốc độ đến cực hạn.

Hắn như một ảo ảnh vọt tới trước mặt bạch y nhân.

Mắt thấy kiếm đến gần cổ họng mình, bạch y nhân đột nhiên động.

“Người quá chậm!”

Vừa nói xong, bạch y nhân chấp tay sau lưng chợt nâng tay phải lên, tay hoá thành kiếm chỉ, duỗi ra ngoài.

Hai ngón tay hắn dán lên thân Hoà Long kiếm, linh hoạt diểm về phía ngực Lạc Thần.

Lạc Thần chỉ nhìn thấy một chỉ kia bình thường không có gì lạ, nhưng lại cảm giác được một cỗ lực lượng đánh úp tới, nhất kiếm của hắn lệch khỏi quỹ đạo, đâm vào chỗ không.

Tiếp theo, hắn cảm thấy lồng ngực đau nhói, bạch y nhân kiếm chỉ đã diểm ở trên ngực hắn.

“Người đã chết!”

Bạch y nhân mờ niệm.

Lạc Thần cười khổ, chỉ cần kiếm chỉ bắn ra kính đạo liền có thể chấn vỡ trái tim hắn.

Một chiêu bị thua!

Đổi mặt cao thủ cao hơn hẳn ba cấp bậc, hẳn thật sự không thể chống cự.

Thiên phú không thể hoá thành thực lực, hết thầy chỉ là hư ảo.

Xét đến cùng, võ giả muốn dựa thực lực nói chuyện.

Lạc Thần cũng hiểu ra, có đôi khi thất bại không nhất định là chuyện xấu, ít nhất nó có thể giúp người trưởng thành, để người hiểu ra.

Tiếp theo, cảnh tượng trước mắt biến ảo, hẳn xuất hiện trong một đại sảnh.

.....

.....

“Ai, đáng tiếc!”

Nhìn điểm sáng ở tầng thứ tám, mọi người đều có hơi tiếc hận.

Lạc Thần liên tục sáng tạo kỷ lục mới, cho nên bọn họ đều muốn nhìn xem Lạc Thần có thể kiên trì tới khi nào.

Không nghĩ tới, kết quả đến nhanh như vậy.

“Không ngờ chỉ ngần người một lát mà thôi, xem ra độ khó tầng thứ tư, nhất định cực kỳ biến thái.”

“Tuy rằng như thế, nhưng tên kia có thể tiến vào tầng thứ tư, đây chính là niềm tự hào cho tân sinh chúng ta a.”

Ngược lại, đám trưởng lão đứng ở cửa ra vào Cửu Tuyệt Tháp không chỉ không có tiếc hận, mà còn thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ có bọn họ biết, người thủ quan ở tầng thứ tư có trình độ gì, nếu Lạc Thần thật sự có thể kiên trì, như vậy sợ là trái tim bọn họ không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thần Đại Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.